

Flygtningenævnet

Formandskabet

8. beretning 1999

Kolofon

Titel: Flygtningenævnet - Formandskabet - 8. beretning 1999

Udgiver: Flygtningenævnet

Ansvarlig institution: Flygtningenævnet.

Copyright: Flygtningenævnet.

Emneord: Flygtningenævnets beretning, Flygtningenævnet, Flygtninge, Asyl, Asylansøgere, Udlændinge, Udlændingeloven, Flygtningekonventionen, Menneskerettighedskonventionen, Forfølgelse, Opholdstilladelse, Konventionsstatus, De facto-status, Udsendelse

Resumé:

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af indenrigsministeren, et medlem er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et medlem er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 1999, herunder bl.a. en lang række resuméer af nævnets afgørelser fra 1999. I kapitel 5 gennemgås forskellige generelle asylretlige emner, bl.a. tortur, mens nævntes behandling af sager vedrørende kosovoalbanere og østslavonere gennemgås i kapitel 6. Kapitel 11 indeholder oplysninger.

Sprog: dansk

Den elektroniske versions ISBN: 87-987463-2-4

Den trykte versions ISBN: 87-987463-1-6

Den trykte versions ISSN: 1399-1981

Version: 1.0

URL: <http://www.flm.dk/publ/beret8/index.htm>

Dato: 2000-07-21

Format: html; gif; jpg;

Inventarliste: index.htm, indhold.htm, forord.htm, kap01.htm, kap02.htm, kap03.htm, kap04.htm, kap05.htm, kap05_1.htm, kap05_2.htm, kap05_3.htm, kap05_4.htm, kap06.htm, kap06_1.htm, kap06_2.htm, kap07.htm, kap07_1.htm, kap07_2.htm, kap07_3.htm, kap07_4.htm, kap07_5.htm, kap07_6.htm, kap07_7.htm, kap07_8.htm, kap08.htm, kap08_1.htm, kap09.htm, kap10.htm, kap11.htm, kap11_1.htm, kap11_2.htm, kap11_3.htm, bilag01.htm, bilag02.htm, bilag03.htm, bilag03_1.htm, bilag03_2.htm, bilag03_3.htm, bilag03_4.htm, bilag03_5.htm, bilag03_6.htm, bilag04.htm, kolofon.htm, ren.htm, fig1.gif, fig2.gif, fig3.gif, fig4.gif, fig5.gif, fig6.gif, fig7.gif, fig8.gif, klode18.gif, streg.gif, luft1.gif, forside.jpg

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:

Flygtningenævnet

St. Kongensgade 1-3

DK-1264 København K

Telf.: +45 33 92 96 00

Telf.: +45 33 91 94 00

E-mail: flm@inm.dk

Publikationen kan købes hos

Statens Information

Info Service

Postbox 1103

1009 København K

Tlf.: 33 37 92 28 (kl. 9-15)

Fax : 33 37 92 99

E-mail: sp@si.dk

Indholdsfortegnelse

Forord

Kapitel 1 Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

1.4 Formandskabet

1.5 Koordinationsudvalget

Kapitel 2 Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 1999

2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 1999

2.3 Målsætninger om sagsstyring m.v.

- [2.4 Afgørelsesdatabasen](#)
- [2.5 Virksomhedsregnskab](#)
- [2.6 Flygtningenævnets sekretariat](#)
- [2.7 Sekretariatets målsætninger i 1999](#)

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

- [3.1 Asylgruppen – EU](#)
- [3.2 CIREA-arbejdsgruppen](#)
- [3.3 UNHCR's eksekutivkomité \(EXCOM\)](#)
- [3.4 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat](#)

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager

- [4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1](#)
- [4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2](#)
- [4.3 Ændringer af Udlændingeloven i beretningsperioden](#)
 - [4.3.1 Lov nr. 140 af 17. marts 1999. Ophævelse af revisionsbestemmelse, registrering af personfotografi m.v.](#)
 - [4.3.2 Lov nr. 353 af 2. juni 1999, repatrieringsloven](#)
- [4.4 Sagsbehandling](#)
- [4.5 Genoptagelse](#)
- [4.6 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7](#)

Kapitel 5 Generelle asylretlige problemstillinger

- [5.1 Tortur](#)
- [5.2 Kønsrelateret forfølgelse](#)
- [5.3 Agents of Persecution](#)
- [5.4 Betydningen af offentlig fremtræden og politiske aktiviteter under opholdet i Danmark](#)
- [5.5 Bortfald](#)
- [5.6 Ægtefæller af forskellig nationalitet eller etnisk baggrund](#)
- [5.7 De generelle forhold i landet/borgerkrig](#)
- [5.8 Statsløse personer som asylansøgere](#)
 - [5.8.1 Statsløse palæstinensere](#)
 - [5.8.1.1 Statsløse palæstinensere fra Egypten](#)
 - [5.8.1.2 Statsløse palæstinensere fra Gaza](#)
 - [5.8.1.3 Statsløse palæstinensere fra Libyen](#)
 - [5.8.1.4 Statsløse palæstinensere fra Syrien](#)
 - [5.8.1.5 Statsløse palæstinensere fra Libanon](#)

Kapitel 6 Det tidligere Jugoslavien

- [6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien](#)
 - [6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen](#)
 - [6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen](#)
 - [6.1.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien](#)
- [6.2 Sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina](#)
- [6.3 Sager vedrørende statsborgere fra Kroatien](#)

Kapitel 7 Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

- [7.1 Afrika](#)
 - [7.1.1 Algeriet](#)
 - [7.1.2 Cameroun](#)
 - [7.1.3 Egypten](#)
 - [7.1.4 Liberia](#)
 - [7.1.5 Libyen](#)
 - [7.1.6 Sierra Leone](#)
 - [7.1.7 Somalia](#)
 - [7.1.7.1 Praksis vedrørende Nordvest- og Nordøstsomalia og Hiran-regionen](#)
 - [7.1.7.2 Praksis vedrørende Gedo-regionen](#)

7.1.7.3 Praksis vedrørende Benadir-stammen

7.1.7.4 Praksis vedrørende Mogadishu

7.1.8 Sudan

7.2 Asien

7.2.1 Afghanistan

7.2.2 Bangladesh

7.2.3 Indien

7.2.4 Kina

7.2.5 Myanmar (Burma)

7.2.6 Pakistan

7.2.7 Sri Lanka

7.2.8 Vietnam

7.3 Europa

7.3.1 Albanien

7.3.2 Armenien

7.3.3 Aserbajdsjan

7.3.4 Belarus

7.3.5 Georgien

7.3.6 Kasakhstan

7.3.7 Moldavien

7.3.8 Rusland

7.3.9 Slovakiet

7.3.10 Tyrkiet

7.3.11 Ukraine

7.4 Mellemøsten

7.4.1 Irak

7.4.2 Iran

7.4.3 Jordan

7.4.4 Libanon

7.4.5 Yemen

7.5 Syd- og Mellemamerika

7.5.1 Guatemala

Kapitel 8 Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold begået forud for nævnets afgørelse

8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1, F

8.1.2 Udlændingelovens § 10

8.2 Betydningen af kriminelle forhold begået efter meddelelse af asyl

8.2.1 Udlændingelovens § 31

8.2.2 Udlændingelovens § 49 a

8.2.3 Udlændingelovens § 57

Kapitel 9 Første asylland

9.1 Tilknytningsmomenter

9.2 Udsendelseshindringer

9.2.1 Holland som 1. asylland for somaliske statsborgere

Kapitel 10 Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

10.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

10.2 Beskyttelsesbehovet

10.3 Praksiseksempler

10.3.1 "Herboende nære slægtninge"

10.3.1.1 Ægtefælle

10.3.1.2 Forældre

10.3.1.3 Børn

10.3.1.4 Søskende

Kapitel 11 Statistik

[11.1 Nævnets afgørelser i 1999](#)

[11.2 Sagernes behandlingsform](#)

[11.3 Indkomne sager](#)

[11.4 Sager afsluttet uden en afgørelse](#)

[11.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.](#)

[11.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager](#)

[11.7 Afgørelsernes udfald i spontansager](#)

[11.8 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, i inddragelsessager og udsendelsessager](#)

[11.9 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager](#)

[11.10 Genoptagelsessager](#)

[11.11 Sagsbehandlingstider](#)

[11.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager](#)

[11.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse](#)

[11.11.3 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager](#)

[Bilag 1 Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. \(Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C\)](#)

[Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling](#)

[Bilag 3 Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 539 af 26. juni 1999](#)

[Bilag 4 Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet](#)

[Til forsiden](#)

[Kolofon](#)

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997) og 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998).

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 8. beretning om nævnets virksomhed. Beretningsperioden går fra den 1. januar 1999 til 31. december 1999.

Under hensyn til den store interesse, der er i offentligheden for behandlingen af asylsager, finder Flygtningenævnet, at det er vigtigt at informere om nævnets arbejde og asylpraksis med en så høj grad af aktualitet som muligt. Det er således tredje år i træk, at formandskabet udgiver en beretning, der dækker et kalender år.

Flygtningenævnet har endvidere som for tidligere år udgivet et Virksomhedsregnskab for 1999, hvori der nærmere redegøres for nævnets aktiviteter og målsætninger, samt for bevillingsafregning og driftsregnskab for nævnet i forhold til forudsætningerne på finansloven for 1999.

Herudover udgiver Flygtningenævnet 4-6 gange om året et Informationsbrev, der bl.a. indeholder nævnets seneste praksis.

Som led i nævnets ønske om øget information om nævnets arbejde har Flygtningenævnet også etableret en hjemmeside, der bl.a. indeholder en kort beskrivelse af lovgrundlaget for nævnet og nævnets opgaver og organisation. Herudover indeholder hjemmesiden de to seneste beretninger og virksomhedsregnskaber og informationsbreve. Hjemmesiden indeholder endvidere en oversigt over det baggrundsmateriale nævnet har udsendt som generel baggrundsmateriale siden 1. januar 1998.

Hjemmesiden findes på www.fln.dk.

Det er håbet, at hjemmesiden vil blive brugt, og at den derved kan bidrage til yderligere information om nævnets virksomhed.

København, juni 2000

Bent Ove Jespersen

Kapitel 1 Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 49 a.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængig af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af Regering eller Folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7.

Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren nærmere fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 7, at formanden for nævnet og næstformændene skal være dommere, og at medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode af højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af indenrigsministeren, et medlem er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et medlem er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 1999 af 1 formand, 15 næstformænd og 66 medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Torkel Hagemann

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Jette Krog

Dommer Stig Kaas

Dommer Lisbeth Larsen

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Landsdommer Lis Sejr

Landsdommer Ina Steincke

Højesteretsdommer Poul Søgaard

Landsdommer Bent Østerborg

Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Medlemmer:

Udpeget efter indstilling fra indenrigsministeren:

Fuldmægtig Bolette Bisp Andersen

Fuldmægtig Annette Baun

Specialkonsulent Bente Herbst Bendiksen

Fuldmægtig Lina Bertelsen

Chefkonsulent Erling Brandstrup

Specialkonsulent Susanne Sehested Clausen

Fuldmægtig Carsten Grage

Specialkonsulent Vibeke Hauberg

Kontorchef Stig Torp Henriksen

Fuldmægtig Christina Høj

Fuldmægtig Claudia Jochumsen

Fuldmægtig Henrik Kjær

Specialkonsulent Karen Margrete Kongstad

Fuldmægtig Mette Kaasing

Fuldmægtig Mette Kryger Larsen

Kommitteret Henning Lund-Sørensen

Fuldmægtig Merete Milo

Specialkonsulent Sanne Nielsen

Fuldmægtig Charlotte Raae Pedersen

Fuldmægtig Anne v.d. Recke

Fuldmægtig Anne Stærk

Kontorchef Hans B. Thomsen

Fuldmægtig Bolette Ussing

Specialkonsulent Henrik Wagner

Kontorchef Peter Willadsen

Specialkonsulent Hanne Willumsen

Fuldmægtig Marianne Winther

Fratrådte:

Fuldmægtig Merete Bork Storr-Hansen

Fuldmægtig Martin Isenbecker

Fuldmægtig Dario Silic

Fuldmægtig Anders Valentiner-Branth

Fuldmægtig Helle Vibeke Paulsen

Fuldmægtig Charlotte Hjeds

Kontorchef Lone Moberg Kristensen afgik ved døden den 9. februar 1999.

Udpeget efter instilling fra udenrigsministeren:

Ministerråd Hanne Boye

Ambassadør Torben Frost

Fuldmægtig Morten Skovgaard Hansen

Fuldmægtig Anders C. Hougård

Fuldmægtig Henrik Lange

Fuldmægtig Ole Amsinck Petersen

Ministerråd Suzanne Rubow

Souschef Peder Ventegodt

Sekretariatschef Svend Wæver

Fratrådte:

Ministerråd Ib Alken

Fuldmægtig Carsten Sode Mogensen afgik ved døden 13. april 1999

Ministerråd Birger Lehmann Nielsen afgik ved døden den 2. september 1999

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel

Advokat Erik Balle

Advokat Klavs Brammer

Advokat Lars Dinesen

Advokat Niels Forsby

Advokat Michael Steen Jensen

Advokat Birte Krag Jespersen

Advokat Elin Tjærby Kesting

Advokat Hans Kjellund

Advokat Chr. Krag

Advokat Mette Lauritzen

Advokat Helle Lokdam

Advokat O. Nepper-Christensen

Advokat Elsebeth Rasmussen

Advokat Jørgen Schouby

Landsretssagfører Jørgen A. Simonsen

Advokat Merethe Stagetorn

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Direktør Carsten Andersen

Advokat Mikael Bernhoft

Advokat Tom Buhmann

Rektor Bo Bøgeskov

Cand.jur. Ulla Dalgaard

Lektor, cand.jur. Lis Frost

Advokat Jacob Goldschmidt

Advokat Annie Hertz

Cand.jur. Kirsten Lind

Rektor Jørgen Mentz

Advokat Ulla Paabøl

Rektor Henrik Tvarnø

Forfatter Bent Østergaard

Fratrådte:

Grethe Jørgensen

Dr. jur. Sysette Vinding Kruse

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Personalet i Flygtningenævnets sekretariat udgøres af ca. 30 medarbejdere, hvoraf ca. halvdelen er jurister og halvdelen er kontorfunktionærer. Ved udgangen af 1999 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen

Specialkonsulent Nina Willadsen

Specialkonsulent Jeanett Jezewski

Fuldmægtige:

Lone Bundgaard

Helle Klostergaard Christensen (orlov)

Katrin Rán Dragsted (orlov)

Bitten Højmark Døjholt

Lena Eriksen

Charlotte Flou

Jesper Gori

Liz Nymann Hansen

Karin Margrethe Jensen

Carsten Rabe Kvist

Susie Marthin

Miriam Møller (orlov)

Helene Tranderup Olsen

Julie Rothe (orlov)

Fratrådte:

Specialkonsulent Lene Schmidt Christensen

Fuldmægtig Lene Lillegaard Grubak

Fuldmægtig Agnieszka Hegner

Fuldmægtig Klaus Josefsen

Fuldmægtig Mette Kryger Larsen

Fuldmægtig Hanne Normann Michelsen

Fuldmægtig Inger Kristine Juul

Fuldmægtig Nicolai Robinson

Fuldmægtig Helene Urth

Fuldmægtig Danielle Arendes Weinreich

Studenter:

Stud jur. Christian Hoppe

Stud. jur. Pernille Frimann Johansen

Fratrådte:

Stud.jur. Ulrik Ahnfeldt-Møllerup

Kontorfunktionærer:

Overassistent Grethe Almsøe

Assistent Karina Orlung Andersen

Assistent Hanne Desler

Assistent/betjent Benny Grelsby

Assistent Pia Grelsby

Kontorelev Stine Riis Hansen

Overassistent Tina Sabrina Højlund

Assistent Camilla Johansen

Assistent Dorte Klug

Assistent Elsebet Lindegaard

Overassistent Stine Lund (orlov)

Kontorfuldmægtig Anja Paulick (orlov)

Assistent Anne Petersen

Overassistent Anne Lillian Petersen

Assistent Tina Brinck Petersen

Assistent Connie Stahr

Assistent Svend Viborg

Fratrådte i løbet af 1999:

Assistent Anne Grelsby

Assistent Dennis Bent Nielsen (vikar)

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for visiteringen (afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag eller om sagen skal behandles af formanden/en af næstformændene alene).

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnssarbejdet.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formandskabet afholdt 6 møder i 1999.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et "almindeligt" nævn. Udover Flygtningenævnets formand landsdommer B. O. Jespersen har udvalget i beretningsperioden bestået af kontorchef Hans B. Thomsen (Indenrigsministeriet), sekretariatschef Svend Wæver (Udenrigsministeriet), advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b.

Der blev i 1999 afholdt 6 møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2 Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, herunder af nationalitetssammensætningen og asylansøgernes asylgrundlag, og af antallet af klagesager, der modtages fra Udlændingestyrelsen.

I 1999 var antallet af indrejste spontane asylansøgere ca. 6.470, hvilket var en stigning i forhold til 1998, hvor indrejsetallet var ca. 5.700 personer.

I 1999 modtog Flygtningenævnet i alt 1.059 nye klagesager, der fordelt på sagstype udgjorde 891 spontansager, 16 bortfaldssager, 9 udsendelsessager, 35 ambassadesager og 108 statusændringssager. Til sammenligning modtog nævnet i 1998 i alt 1.530 nye sager.

Flygtningenævnets forventede aktiviteter fremgår af bemærkningerne til finansloven, men der opstilles ikke direkte målsætninger for nævnets aktiviteter, idet antallet af afsluttede sager afhænger af, hvor mange klagesager nævnet modtager fra styrelsen.

Rammerne omkring nævnets virke gør det muligt almindeligvis at afvikle 2 daglige møder, hvor der som udgangspunkt kan berammes 4 sager til hvert møde.

I finansloven for 1999 var det forudsat, at der ville blive afholdt 2 daglige møder bortset fra 2-3 måneder med 1 dagligt nævnmøde, dvs. 435 mundtlige nævnmøder. Det var endvidere forudsat, at der pr. møde i gennemsnit ville blive afsluttet 3 - 3,5 sager pr. møde, og at der på møderne i alt kunne afgøres 1.400 spontansager og andre sager på mundtlig nævn, heraf 100 sager afgjort ved skriftlig votering, og at der kunne afgøres 200 sager på skriftligt nævn, som omfatter ambassade- og statusændringssager.

Der afsluttes i gennemsnit færre sager end der berammes, da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelse, bl.a. med henblik på ægthedsvurderinger af fremlagte dokumenter, indhentelse af

konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet eller på lægeundersøgelser. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af ansøgerens eller den beskikkede advokats sygdom.

2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 1999

Da nævnet i 1999 har modtaget færre klagesager end forventet, har Flygtningenævnets mødeaktivitet været lavere end forudsat, og nævnet har således kun afviklet 320 nævnsmøder. Der blev truffet afgørelse i 995 sager på mundtligt nævn. Der blev alt i alt truffet afgørelse i 1.297 sager, fordelt på 1.018 nye spontansager, 108 genoptagne spontansager, 9 bortfaldssager, 8 inddragelsessager, 4 udsendelsessager, 58 ambassadesager og 92 statusændringssager.

285 sager blev afsluttet uden afgørelse f.eks. som følge af frafald, ansøgerens udrejse eller sagens hjemvisning til fornyet behandling i første instans.

I 1999 blev der i gennemsnit afgjort 3,1 sager pr. mundtligt nævnsmøde, mens det samlede gennemsnit for alle sagstyper incl. sager behandlet på skriftligt nævn var 3,6 sager pr. møde.

Til sammenligning afviklede Flygtningenævnet i 1998 372 nævnsmøder, hvor der blev afsluttet i alt 1.390 sager, heraf 1.044 nye spontansager.

Spontansager, udsendelsessager, bortfalds- og inddragelsessager behandles og afsluttes som udgangspunkt på mundtlige nævnsmøder, og alene 4 sager af denne type blev i 1999 behandlet på skriftligt nævn. Når spontansager behandles på skriftligt nævn, vil det ofte være begrundet i ansøgerens forhold, f.eks. at ansøgerens alvorlige sygdom forhindrer fremmøde.

Der blev endvidere truffet afgørelse i 80 spontansager ved skriftlig votering blandt Flygtningenævnets medlemmer, efter at sagen var blevet udsat på nævnsmødet.

Ambassadesager og statusændringssager behandles primært på skriftlige nævnsmøder, dvs. under et nævnsmøde, hvor ansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen ikke er til stede, men hvor nævnet træffer afgørelse på baggrund af det skriftlige materiale i sagen.

I 1999 blev 146 ambassade- og statusændringssager behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 1 ambassadesag og 1 statusændringssag blev behandlet på mundtligt møde og 2 ambassadesager blev afgjort ved skriftlig votering.

For så vidt angår de genoptagne sager blev 16 sager behandlet på nyt mundtligt nævn, 22 sager afgjort ved skriftlig votering og 70 sager blev behandlet af nævnets formand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 5.

Der blev endvidere meddelt afslag på genoptagelse i 257 spontansager, 18 ambassadesager og 5 statusændringssager.

Nævnet har i 1999 afsluttet flere sager, end nævnet har modtaget og har således nedbragt antallet af verserende sager fra 477 spontansager ved årets begyndelse til 220 sager ved årets slutning.

Nævnet har i 1999 behandlet flest sager vedrørende asylansøgere fra Irak og Iran. Der blev således i 1999 truffet afgørelse i 169 nye spontansager vedrørende 213 irakiske statsborgere og i 102 nye spontansager vedrørende 156 iranske statsborgere. Nationalitetsfordelingen adskiller sig fra nationalitetsfordelingen i 1998, hvor Kroatien og Bosnien-Hercegovina var de 2 største nationaliteter.

Om statistiske oplysninger henvises i øvrigt til kapitel 11.

2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 1999

Flygtningenævnet opstiller som nævnt ikke målsætninger for sine aktiviteter i form af antallet af afholdte møder eller afsluttede sager, idet nævnets aktiviteter afhænger af det løbende behov.

Der opstilles imidlertid målsætninger på andre områder, hvilket blandt andet er sket i forbindelse med nævnets deltagelse i og opfølgningen af Indenrigsministeriets handlingsplan for økonomisk styring og opfølgning fra januar 1998.

2.3 Målsætninger om sagsstyring m.v.

Flygtningenævnet har i 1999 fortsat arbejdet med justering og udbygning af nævnets styrings- og datagrundlag. Der foreligger nu statistikker for antallet af verserende sager og for antallet af afgjorte sager for alle sagskategorier.

Flygtningenævnet har endvidere i løbet af 1999 arbejdet med fastsættelse af mere præcise målsætninger for nævnets sagsbehandlingstider. Flygtningenævnet har således arbejdet med udbygning af datagrundlaget med henblik på at udskille spontansager, der er afgjort på mundtligt nævn og spontansager, der er afgjort ved skriftlig votering. Dette arbejde har medført, at det nu er muligt at måle sagsbehandlingstiderne i spontansager fordelt på afgørelsesform.

Der blev videre opstillet målsætninger om sagsbehandlingstider for de enkelte sagstyper. Der henvises herom til kapitel 11.

2.4 Afgørelsesdatabasen

Nævnet har pr. 1. august 1999 etableret en afgørelsesdatabase, og alle nævnets afgørelser fra 1999 er blevet lagt ind i basen, ligesom søgekriterierne er defineret. Afgørelsesdatabasen blev herefter i en periode af 2-3 måneder testet, og fejl og uhensigtsmæssigheder i forbindelse med brug af basen er på denne baggrund blevet rettet. Databasen er i slutningen af november 1999 blevet installeret hos alle relevante brugere i nævnets sekretariat. Flygtningenævnets afgørelsesdatabase indeholder nævnets beslutninger i deres fulde længde. Afgørelserne er ikke anonymiserede, og der er ikke indlagt resuméer af afgørelserne. Afgørelsesdatabasen kan således indtil videre alene anvendes internt af sekretariatet i forbindelse med systematisering og fremfindelse af praksis til brug for nævnetsbehandling. Nævnet vil i de kommende år arbejde videre med udbygning af databasen.

2.5 Virksomhedsregnskab

Endelig var der for 1999 fastsat et mål om, at der i 1999 skulle udarbejdes et virksomhedsregnskab for 1998. Virksomhedsregnskabet for 1998 blev offentliggjort i maj 1999.

Der er endvidere i foråret 2000 udarbejdet et virksomhedsregnskab for 1999, hvortil der henvises for nærmere beskrivelse af nævnets målsætninger og opfyldelsen heraf. Virksomhedsregnskabet indeholder endvidere oplysninger om Flygtningenævnets økonomiske forhold og regnskabsresultat for 1999.

2.6 Flygtningenævnets sekretariat

Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afløst af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet.

Forberedelsen af sagerne indebærer - udover en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af de baggrundsoplysninger, som foreligger i nævnet. Forud for nævnsmøderne udarbejdes en detaljeret fremstilling af sagens faktiske omstændigheder. Denne sagsfremstilling danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlag for den skriftlige afgørelse, som udleveres til ansøgeren ved afslutningen af nævnsmødet.

Flygtningenævnets formand har i medfør af forretningsordenen i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne (fordelingen mellem skriftlig og mundtlig nævnsbehandling).

Sekretariatet foretager beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og besvarelse af diverse henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår desuden formanden og næstformændene med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser vedrørende konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager. Informationsbrevet indeholder orientering om nævnets arbejde, herunder nævnets praksis og om problemstillinger, der er af aktuel asylretlig betydning.

2.7 Sekretariatets målsætninger i 1999

Målsætningerne for sekretariatet i 1999 har bl.a. udmøntet sig i udarbejdelse af en journalvejledning og en vejledning for behandling af udsatte sager, revision af notater og kontormeddelelser om generelle emner til brug for sagsbehandlingen.

Sekretariatet har endvidere afsluttet et arbejde med emneopdeling og systematisering af nævnets teoretiske baggrundsmateriale, herunder af faglitteratur og diverse danske og udenlandske artikler om asylretlige emner, og en fortegnelse herover er udsendt til alle nævnets medlemmer.

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

Dette kapitel indeholder en kort oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i 1999, samt en beskrivelse af de væsentligste emner, som har været drøftet.

Det gælder generelt for alle arbejdsgrupper, møder m.v., at Flygtningenævnet er repræsenteret ved sekretariatet på nævnsformandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med nævnsformanden.

Flygtningenævnet finder deltagelsen i det internationale arbejde nyttigt og nødvendigt, men er samtidig særdeles opmærksom på de begrænsninger nævnets uafhængighed på asylområdet sætter. I tilfælde, hvor

der behandles emner, der ikke har direkte forbindelse med nævnets virksomhed eller praksis, er nævnets rolle således alene af observerende karakter, ligesom nævnet ikke deltager i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden deltaget i de tre faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet, nemlig arbejdsgruppen vedrørende asyl under EU (asylgruppen), jf. pkt. 3.1, CIREA-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.2 og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.3.

Flygtningenævnet har desuden i 1999 modtaget besøg fra udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.4.

3.1 Asylgruppen – EU

Indtil Amsterdamtraktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 var området vedrørende asyl genstand for mellemstatsligt samarbejde i EU. Det udgjorde en del af det såkaldte søjle 3-samarbejde i henhold til Maastricht-traktaten (Traktaten om Den europæiske Union). Med Amsterdamtraktatens ikrafttræden overførtes samarbejdet til søjle 1 og blev dermed overstatsligt i henhold til EF-traktaten.

Overførelsen af området til fællesskabsretten ændrer ikke ved, at emnerne også i fremtiden skal behandles af Rådet i dets sammensætning af justits- og indenrigsministre (retlige og indre anliggender).

Som følge af det danske forbehold på området retlige og indre anliggender – der fremgår af Edinburgh-aftalen – deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, dvs. det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutningsprocesser inden for dette område. Danmark sidder dog fortsat med ved forhandlingsbordet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager ligeledes i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen foretages der kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, ligesom der udarbejdes oplæg til brug for de overordnede grupper og udvalg under Rådet. Arbejdsgruppen er hovedsagelig sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national udlændingelovgivning som praksis på udlændingeområdet.

En repræsentant fra Flygtningenævnet, en repræsentant fra Udlændingestyrelsens Internationale afdeling samt specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager i den danske delegation i arbejdsgruppen. Lejlighedsvis deltager endvidere en repræsentant fra Udlændingestyrelsens Asylafdeling og Udenrigsministeriet.

Der har i 1999 været afholdt seks møder i asylgruppen under EU. Flygtningenævnets rolle i asylgruppen består hovedsageligt i, at nævnets repræsentant bidrager med oplysninger om asylpraksis her i landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation således, at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

I løbet af 1999 har der blandt andet foregået drøftelser om fælles asylprocedurer, herunder om fremskyndelse af asylprocedurer, standardisering af bevismidler og begreberne "åbenbart grundløs" og "sikkert tredjeland". Endvidere fortsatte drøftelserne om en fælles holdning vedrørende midlertidig beskyttelse og solidaritet, blandt andet med baggrund i situationen i Kosovo. I den forbindelse har man endvidere diskuteret spørgsmålet om byrdefordeling og om en oprettelse af en europæisk flygtningefond.

Endvidere har man i asylgruppen drøftet forholdene omkring Dublin-konventionen og ændringer heri som følge af Amsterdamtraktatens ikrafttræden. I den forbindelse har man blandt andet berørt ansvaret for familiemedlemmer under Dublinkonventionen. Endvidere har man behandlet oprettelsen af en parallelkonvention til Dublinkonventionen, således at Island og Norge kan inddrages i samarbejdet.

Endelig har man i asylgruppen drøftet behandlingen af asylansøgninger fra borgere i andre EU-medlemslande. Der er fastsat regler herom i en særlig protokol, der ved Amsterdamtraktaten er knyttet som bilag til Traktaten om det Europæiske Fællesskab (TEF). I protokollen påpeges, at medlemslandene bør betragte hinanden som sikre oprindelseslande i forbindelse med asylansøgninger. Protokollen vil ikke medføre en ændring af praksis i Danmark, hvor alle asylansøgninger behandles individuelt.

3.2 CIREA-arbejdsgruppen

CIREA-arbejdsgruppen blev etableret i 1992 af ministrene med ansvar for indvandring. CIREA står for Center for Information, Reflection and Exchange on Asylum. CIREA er et uformelt forum, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de lande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. CIREA er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl.

I løbet af 1999 er der afholdt 9 møder i CIREA-arbejdsgruppen, hvori repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat har deltaget sammen med den øvrige danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at informere de andre EU-lande om Danmarks praksis på asylområdet og som et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet at drage nytte af den generelle informationsudveksling, der finder sted på møderne. UNHCRs deltagelse i møderne er et vigtigt led i informationsudvekslingen, idet UNHCRs repræsentanter, som på møderne orienterer om forholdene i de lande, der drøftes på det pågældende møde, er personer med ekspertviden om forholdene i disse lande, ligesom UNHCR efter aftale med CIREA i så vidt omfang som muligt udarbejder opdaterede rapporter om forholdene i de lande, som drøftes. Disse rapporter er offentligt tilgængelige og indgår i nævnets baggrundsmateriale.

På møderne i 1999 er der indhentet og udvekslet baggrundsoplysninger og oplysninger om asylpraksis vedrørende Afghanistan, Bosnien-Hercegovina, Angola, Kosovo, Somalia, Armenien, Aserbajdsjan, Georgien og Kina samt om kønsrelateret forfølgelse.

Som forberedelse til disse drøftelser har der været afholdt ekspertmøder for sagsbehandlere med særlig viden om de enkelte lande, og UNHCR har som ovenfor nævnt på de enkelte møder orienteret om situationen i de nævnte lande og bl.a. besvaret spørgsmål formuleret på ekspertmøderne.

Ud over drøftelsen af de nævnte lande er der som faste punkter på dagsordenen udvekslet oplysninger om statistik på udvalgte lande, om ny lovgivning og praksis på asylområdet samt om planlagte og afviklede fact-finding missioner. De danske fact-finding rapporter oversættes efterfølgende til engelsk og distribueres via CIREA til de andre medlemslande.

På flere møder har der desuden været informationsudveksling vedrørende situationen i Kosovo, herunder drøftelse af særlige beskyttelsesforanstaltninger i de enkelte lande, status på behandlingen af sagerne og status på repatriering.

Af andre emner af asylretlig relevans er der bl.a. endvidere udvekslet oplysninger om behandlingen af genoptagelsesanmodninger, frihedsberøvelse af asylansøgere, subsidær beskyttelse, herunder sygdom som hindring for udsendelse, fastlæggelse af asylansøgers identitet, behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere og asylansøgninger fra sigøjnere fra Kosovo og Slovakiet.

Der har endvidere i 1999 været afholdt 2 møder med CEEC (Østeuropa) og Cypern, ligesom der i december 1999 blev afholdt møde med USA og Canada.

CIREA har desuden fortsat arbejdet med etablering af et fælles elektronisk informationsudvekslingssystem og udarbejdelse af fælles statistikker på asylområdet (EUROSTAT).

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Flygtningenævnets formand har endvidere deltaget i møder i CIREA-regi for appelinstanser på asylområdet i EU. Dette mødeforum har til formål at udbygge informationsudvekslingen mellem medlemsstaterne.

3.3 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum, der fastsætter de overordnede retningslinier for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 4. til den 8. oktober 1999 afholdt EXCOM sin 50. samling i Geneve.

Ved årets samling var hovedemnet "Strengthening Partnership to ensure Protection, also in relation to Security".

På samlingens dagsorden var endvidere emnet international beskyttelse af flygtninge, og en konklusion om emnet blev vedtaget, Executive Committee Conclusions No. 87 (L) – 1999, General Conclusion on International Protection.

3.4 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnet har i det forløbne år modtaget en række delegationer, der har været i Danmark for at erhverve kendskab til den danske asylprocedure.

Alle delegationer blev under besøget i Flygtningenævnet informeret om nævnets placering og kompetence i den danske asylprocedure, herunder de danske forvaltningsretlige regler, ligesom Flygtningenævnets og sekretariatets arbejdsopgaver blev gennemgået.

Den 3. februar 1999 besøgte den finske indenrigsminister Flygtningenævnet som led i et besøg hos den danske indenrigsminister.

Den 21. juni 1999 havde Flygtningenævnet besøg af en repræsentant fra Immigration and Nationality Directorate i England. Besøget var arrangeret som led i et udvekslingsprogram styret af Centre des Études Européennes de Strasbourg. Den pågældende arbejdede med asylret i EU-regi og havde tidligere arbejdet med 2. instansbehandling af asylsager.

Den 13. juli 1999 besøgte en arbejdsgruppe fra Kroatien Flygtningenævnet. Gruppen bestod af to embedsmænd fra det kroatiske indenrigsministerium og to personer fra UNHCR i Kroatien. Besøget var et led i de kroatiske myndigheders forberedende arbejde med udarbejdelsen af en udlændingelov samt love om asyl og midlertidig beskyttelse. De kroatiske myndigheder bliver i dette arbejde bistået af UNHCR.

Den 8. september 1999 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation fra det hollandske retsudvalg. Delegationen, som besøgte forskellige myndigheder i Sverige og Danmark bestod af seks politikere og to embedsmænd. Hovedformålet med besøget var at opnå indsigt i, hvordan asylproceduren er tilrettelagt i henholdsvis Sverige og Danmark, og hvordan man håndterer tilbagesendelse af asylansøgere.

Den 30. september 1999 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation bestående af fire direktører fra asylcentre i Tjekkiet. Besøget var arrangeret som et led i et besøg hos Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1

Det retlige grundlag for Flygtningenævnets behandling af asylsager findes i udlændingelovens § 7.

I medfør af § 7, stk. 1, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, såfremt den pågældende er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, hvis den pågældende:

”...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens art. 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebet, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren effektiv beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse, fx alvorlig diskrimination eller andre overgreb af asylrelevant karakter. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor.

Ved bedømmelsen af om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2

Efter § 7, stk. 2, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunnet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. (de-facto status)

Bestemmelsen giver et egentligt retskrav på opholdstilladelse, såfremt betingelserne er opfyldt.

I forbindelse med lovændringen ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 skete der en præcisering af § 7, stk. 2, men det fremgik af bemærkningerne til loven, at der ikke dermed var tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto-status, der blandt andet var sammenfattet således i 4. beretning: "Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der – uden at være omfattet af konventionen – har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage."

Der skal således fortsat meddeles opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kan derimod ikke uden videre begrunde asyl.

Der kan endvidere være grundlag for at anvende udlændingelovens § 7, stk. 2, i tilfælde, som ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, men hvor grundlaget for asylansøgningen er omfattet af andre internationale forpligtelser, herunder internationale konventioner, hvorefter Danmark er forpligtet til at undlade at udsende den pågældende ansøger.

Disse konventioner og andre forpligtelser, der indgår i Flygtningenævnets grundlag for behandling af asylsagerne, er nærmere beskrevet i formandsskabets 6. beretning, kap. 5, hvortil der henvises.

4.3 Ændringer af Udlændingeloven i beretningsperioden

Udlændingeloven er i beretningsperioden ændret ved lov nr. 140 af 17. marts 1999 og i forbindelse med repatrieringsloven, lov nr. 353 af 2. juni 1999.

4.3.1 Lov nr. 140 af 17. marts 1999. Ophævelse af revisionsbestemmelse, registrering af personfotografi m.v.

Efter § 4 (revisionsbestemmelse) i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven (effektivisering af asylsagsbehandlingen) skulle indenrigsministeren i folketingsåret 1998-1999 fremsætte lovforslag til revision af visse bestemmelser i udlændingeloven. Ved loven i 1995 blev der foretaget forskellige ændringer i udlændingeloven, herunder blandt andet vedrørende Flygtningenævnets sammensætning og procedurer med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen. Lovændringen indebar blandt andet, at der ved alle nævnsager medvirker fem medlemmer, og at der ved enhver nævnsbehandling er repræsentanter fra den samme kreds af myndigheder og organisationer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Herudover blev formandens eller en af næstformændenes kompetence til alene at træffe afgørelse udvidet på en række punkter jf. § 53, stk. 4, 5 og 6. Endvidere blev det muligt for formanden eller en af næstformændene, at beslutte, at der ikke under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende opholdstilladelse efter § 7 kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under styrelsens behandling af sagen, jf. udlændingelovens § 54, stk. 2. Endelig blev adgangen til at behandle sager på skriftligt grundlag udvidet jf. § 56.

Som led i lovrevisionen blev Flygtningenævnet anmodet om at evaluere ordningen vedrørende Flygtningenævnets sammensætning og procedurer. Flygtningenævnet meddelte i den anledning efter drøftelse i formandskabet og koordinationsudvalget, at erfaringerne viste, at sammensætningen af det

enkelte nævn som sket ved affattelsen af loven § 53, stk. 2, (fem-mands nævn) fungerer godt og efter hensigten. Den påtænkte lovrevision gav i øvrigt ikke Flygtningenævnet anledning til bemærkninger.

I forbindelse med lovbehandlingen besvarede Flygtningenævnet spørgsmål fra retsudvalget vedr. bl.a. den udvidede formandskompetence. Nævnet oplyste i den anledning, at formandskompetencen i ambassadesager kun benyttes i de ganske få sager, hvor ansøgeren ingen tilknytning har til Danmark eller hvor tilknytningen er meget ringe. Det blev videre vedrørende genoptagelsessager oplyst, at hovedparten af disse anmodninger bliver behandlet på formandskompetencen.

Der kan i øvrigt henvises til kap. 11 vedrørende statistik, hvor der nærmere redegøres for, hvor mange sager, der i 1999 er behandlet på formandskompetence og på skriftligt nævn.

Ved loven blev § 4 (revisionsbestemmelsen) i lov nr. 382 af 14. juni 1995 ophævet.

Af betydning for nævnets virksomhed og blandt andet på grundlag af afgørelser fra nævnet, skete der ved lovændringen yderligere en præcisering af lovens § 27 og § 53a. § 27 indeholder regler for beregningen af lovens frister, herunder 3-årsfristen i § 19 for muligheden for at inddrage en opholdstilladelse. En opholdstilladelse bliver meddelt således, at den udløber to måneder før 3-årsfristens udløb, hvilket i praksis for inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 indebærer, at opholdstilladelsen kan nægtes forlænget, selvom sagsbehandlingstiden i en sag strækker sig ud over det tidspunkt, hvor 3-årsfristen ville være udløbet, såfremt der ikke var indtrådt suspension. Flygtningenævnet ophævede imidlertid i oktober 1998 Udlændingestyrelsens inddragelse af en opholdstilladelse med henvisning til, at udløbet af opholdstilladelsen (efter 2 år og 10 måneder) ikke kunne bevirke en suspension af 3-årsfristen.

Med henblik på at tydeliggøre retsgrundlaget på dette område blev der indsat et nyt stk. 4, hvorefter beregningen af 3-årsfristen afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber eller inddrages af Udlændingestyrelsen.

Da der i forbindelse med behandlingen af en konkret afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse efter § 17 a, havde været usikkerhed om klageadgangen for disse afgørelser, blev det ved loven præciseret i § 53 a, at også klager over Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende bortfald efter § 17 a af en opholdstilladelse som flygtning efter §§ 7-8 kan indbringes for Flygtningenævnet.

4.3.2 Lov nr. 353 af 2. juni 1999, repatrieringsloven

I forbindelse med lov om repatriering blev fortrydelsesretten i udlændingeloven § 17 a udvidet til 12 måneder uanset hvor længe den pågældende flygtning har opholdt sig her i landet. Der blev endvidere indsat en bestemmelse, hvorefter der efter ansøgning kan bestemmes, at en tilladelse først anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder yderligere, således at fortrydelsesretten kan vare op til to år. Lovændringen trådte i kraft 1. januar 2000.

4.4 Sagsbehandling

Ifølge udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt. drager Flygtningenævnet selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Nævnet har således ansvaret for, at sagen er oplyst forsvarligt, inden der træffes afgørelse. Dette indebærer, at nævnet udover at være ansvarlig for, at sagens konkrete omstændigheder er tilstrækkelig belyst, også er ansvarlig for, at der er tilvejebragt de fornødne baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Til brug herfor er Flygtningenævnet i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om særligt de lande, hvorfra Danmark modtager mange asylansøgere. Baggrundsmaterialet indhentes fra forskellige myndigheder, herunder særlig fra Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Derudover indhentes baggrundsmaterialet fra forskellige organisationer som for eksempel Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International blandt andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN's Flygtningehøjkommissariat UNHCR.

Finder nævnet, at der i en sag ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger for at træffe afgørelse, udsættes sagen med henblik på indhentelse af disse oplysninger. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag, herunder ægthedsvurderinger.

Nævnets baggrundsmateriale og indhentelse af yderligere oplysninger er nærmere beskrevet i 7. beretning, side 52, hvortil der henvises.

Nævnets møder er som udgangspunktet mundtlige, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2, og § 56, stk. 2.

Den mundtlige behandlingsform anvendes i spontansager og i bortfalds-, inddragelses- og udsendelsesager, medens ambassadesager, dvs. sager der behandles efter udlændingelovens § 7, stk. 4, og statusændringssager som udgangspunkt behandles på skriftligt grundlag, jf. § 56, stk. 4, nr. 3, og § 56, stk. 4, nr. 2.

Efter udlændingelovens § 55, stk. 1, kan Flygtningenævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en advokat.

I alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde, beskikker nævnet en advokat for ansøgeren, og ansøgeren og advokaten har inden nævnsmødet mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale, og der er mulighed for at holde møde mellem ansøger og advokat inden nævnsmødet med tilstedeværelse af en tolk.

I nævnsmødet deltager foruden ansøgeren og den beskikkede advokat, en tolk og en repræsentant fra Udlændingestyrelsen. De mødende får ved mødets begyndelse oplyst, at det skriftlige materiale i sagen samt baggrundsmateriale er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Under mødet får asylansøgeren lejlighed til at afgive forklaring og svare på spørgsmål. Derefter får advokaten og repræsentanten fra Udlændingestyrelsen lejlighed til at fremkomme med afsluttende bemærkninger, hvorpå ansøgeren får det sidste ord. Efter nævnets votering udfærdiges der en skriftlig beslutning, som indeholder en gengivelse af sagens oplysninger samt nævnets afgørelse og præmisserne herfor. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 25, stk. 1 (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995). Som udgangspunkt vil nævnets beslutning blive forkyndt for ansøgeren umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, og formanden giver samtidig en kort redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning.

I sager, der er behandlet på skriftligt grundlag, træffer nævnet efter mundtlig votering afgørelse i sagen på baggrund af sagens akter samt de foreliggende baggrundsoplysninger. Afgørelsen udfærdiges af formanden på baggrund af de afgivne vota under eller snarest efter nævnsmødet og sendes til den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen.

Hvis en sag udsættes med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger, vil sagen normalt blive færdigbehandlet ved skriftlig votering blandt medlemmerne, jf. herved Flygtningenævnets forretningsorden § 28.

For en detaljeret gennemgang af nævnets sagsbehandling henvises i øvrigt til 7. beretning, kap. 5.

4.5 Genoptagelse

Ansøgeren kan efter nævnets afgørelse anmode om genoptagelse. Nævnet skal ved afgørelsen herom vurdere, hvorvidt der er fremkommet nye væsentlige oplysninger eller synspunkter i forhold til det oprindelige afgørelsesgrundlag, der kan medføre en ændret vurdering af sagen. Dette betyder, at de nye oplysninger eller synspunkter skal sammenholdes med de tidligere oplysninger i sagen. Det fremgår på den baggrund af

udlændingeloven og forarbejderne hertil samt af nævnets forretningsorden, at det er det nævn, der tidligere har truffet afgørelse i sagen, der tager stilling til spørgsmålet om genoptagelse.

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 6, og § 29 i Flygtningenævnets forretningsorden kan sager, hvori der er anmodet om genoptagelse, behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Denne bestemmelse blev indføjet i udlændingeloven ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 i forbindelse med en effektivisering af asylsagsbehandlingen, idet det tidligere i forretningsordenen var fastsat, at det var det nævn, der havde afgjort sagen, der skulle træffe afgørelse om genoptagelse, medmindre koordinationsudvalget havde bemyndiget den konkrete formand til at træffe afgørelsen.

I andre tilfælde tager det nævn, der har afgjort en sag, stilling til, hvorvidt der er grundlag for at genoptage sagen, jf. forretningsordenens § 29.

4.6 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7.

I medfør af udlændingelovens § 56, stk. 7, er Flygtningenævnets afgørelser endelige.

Ved dom af 16. juni 1997 (U1997.1156H) fastslog Højesteret, at denne bestemmelse indebærer, at domstolene er afskåret fra at prøve Flygtningenævnets afgørelse om udsendelse af en asylansøger, der havde fået afslag på asyl. Der henvises til 6. beretning, side 16.

Den 29. april 1999 afsagde Højesteret på ny dom i en sag vedrørende udlændingelovens § 56, stk. 7. Dommen er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1999, side 1243.

Sagens omstændigheder var følgende:

Flygtningenævnet stadfæstede i december 1996 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved en angivelig kvindelig statsborger fra Somalia blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde i forbindelse med sagen fået forevist en del fotos med henblik på at fastslå, hvorvidt ansøgeren kom fra Mogadishu. Nævnet lagde i sin afgørelse vægt på, at den pågældende ikke havde kendskab til langt hovedparten af billederne, at den pågældende havde forklaret divergerende på forskellige punkter, og at den pågældende ikke havde kunnet opgive navnene på flere af de af hendes ægtefælle angivne fællesbørn. Flygtningenævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at den pågældende var somalisk statsborger.

Den pågældendes advokat anlagde sag mod Flygtningenævnet ved Østre Landsret med påstand om, at nævnets beslutning var ugyldig. Til støtte for påstanden anførte advokaten, at nævnet ikke havde tilvejebragt et forsvarligt grundlag for afgørelsen.

Kammeradvokaten nedlagde principal påstand om afvisning, subsidært frifindelse.

Østre Landsret gav ved afgørelse af 24. september 1998 Flygtningenævnet medhold i den principale påstand.

Advokaten ankede dommen til Højesteret, der den 29. april 1999 afsagde dom i sagen. Højesterets præmisser var sålydende:

”Ved den indankede dom er der truffet særskilt afgørelse vedrørende Flygtningenævnets samlede afvisningspåstand, der knytter sig til endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7.

Som fastslået ved Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1997, side 1157, afskærer udlændingelovens § 56, stk. 7, domstolene fra at prøve Flygtningenævnets afgørelser ”i det omfang, dette følger af en sædvanlig forståelse af endelighedsbestemmelser i lovgivningen”. I overensstemmelse hermed

kan Højesteret ikke give Flygtningenævnet medhold i, at domstolene er afskåret fra at prøve Flygtningenævnets afgørelser, uanset hvilke sagsbehandlingsfejl der anføres som søgsmålsgrund.

De af [ansøgeren] påberåbte omstændigheder ved sagsbehandlingen kan imidlertid ikke karakteriseres som sagsbehandlingsfejl, men angår Flygtningenævnets bevismæssige bedømmelse af de tilvejebragte oplysninger. Under hensyn hertil tiltræder Højesteret, at der ikke er grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen. Højesteret stadfæster herefter dommen." (...)

Det må efter Højesterets dom antages, at endelighedsbetemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7, afskærer domstolene fra at prøve nævnets afgørelser bortset fra afgørelser i visse sager, der er behæftet med sagsbehandlingsfejl eller hvor andre særlige omstændigheder taler for domstolsprøvelse.

Kapitel 5 Generelle asylretlige problemstillinger

Dette kapitel indeholder en række udvalgte generelle asylretlige problemstillinger illustreret ved resuméer af konkrete nævnsafgørelser.

5.1 Tortur

Flygtningekonventionens flygtningebegreb omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder. Da tortur må anses for en konkret og individuel forfølgelse vil det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller torturlignende behandling, dog være af væsentlig betydning ved vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Heraf følger imidlertid efter nævnets opfattelse ikke, at betingelserne for at meddele asyl uden videre kan anses for opfyldt i tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur som led i en forfølgelse som nævnt i flygtningekonventionen, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Fra nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet meddelte den **6. maj 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1977. Indrejst i december 1997. Ansøgeren var medlem af PKK og hans aktiviteter bestod i at agitere for partiet, deltage i møder og levere mad til partisanerne i bjergene. I september 1995 blev han sammen med 15 andre PKK-medlemmer tilbageholdt af KDP i forbindelse med en madtransport. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Medio oktober 1995 blev han løsladt. En uge senere blev ansøgeren på ny tilbageholdt af KDP, hvorunder han blandt andet blev afhørt om PKKs aktiviteter og øvrige medlemmer. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb, herunder blandt andet i form af elektrochok. Medio november 1996 blev ansøgeren løsladt mod bestikkelse, idet stridighederne mellem KDP og PKK var ophørt. På et tidspunkt genoplussede stridighederne mellem partierne, og i juni 1997 blev ansøgeren atter tilbageholdt af KDP, idet han blev betragtet som PKK-sympatisør. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Efter 1 uge blev han løsladt mod kaution. **Et flertal af Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens forklaring havde været konsistent under sagen, og at forklaringen virkede troværdig og kunne lægges til grund. Flertallet fandt, at ansøgerens grundlæggende problem, som havde ført til fængsling i tre perioder og tortur, var hans aktiviteter for PKK. Flertallet fandt således, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra KDPs og muligvis nu tillige fra PKKs side ved at opholde sig i det KDP kontrollerede område. Flertallet lagde videre til grund, at ansøgerens hjemlandsby var beliggende i grænseområdet mellem det irakisk kontrollerede område og det KDP kontrollerede område, og at han ikke længere kunne skjule sig i dette

område på grund af risikoen for, at det irakiske militær eftersøgte ham med henblik på militærtjeneste. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/1

Ud over flygtningekonventionen er Danmark på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, der omfatter egentlige folkeretlige forpligtelser. Som eksempler på sådanne internationale forpligtelser, som i visse tilfælde opfanges af § 7, stk. 2, kan nævnes art. 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og art. 3 i FN-konventionen om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling.

I en situation, hvor udlændingen er omfattet af sådanne bestemmelser, men hvor overgrebene ikke er omfattet af flygtningekonventionen, vil der kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 2 (de-facto status), under henvisning til, at der er tale om lignende grunde som anført i konventionen eller andre tungtvejende grunde.

Ved vurderingen af, hvilken vægt det forhold, at asylansøgeren har været udsat for tortur, skal tillægges ved sagens afgørelse, kan indgå momenter såsom fx overgrebenes omfang, hyppighed og grovhed, og tidspunktet for overgrebene set i forhold til asylansøgerens udrejse.

Det forhold, at en asylansøger har været underkastet tortur i hjemlandet og hvor den pågældendes stærke subjektive frygt for at vende tilbage derfor kan anses for velbegrundet, uanset at den pågældende efterfølgende er blevet løsladt af myndighederne, og formodningen for yderligere forfølgelse således efter en objektiv vurdering må anses for at være formindsket, vil efter nævnets praksis kunne medføre meddelelse af asyl i medfør af § 7, stk. 2.

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet skal tage stilling til, hvorvidt det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, fx foranstalte en torturundersøgelse af asylansøgeren. Nævnet vil i disse situationer foretage en afvejning af betydningen af tilvejebringelsen af disse oplysninger i relation til den samlede bedømmelse af oplysningerne i den konkrete sag, herunder en bedømmelse af troværdigheden af asylansøgerens forklaring. Beslutningen herom vil derfor typisk først kunne foretages af nævnet under nævnsmødet og efter at ansøgeren har afgivet forklaring.

Træffer nævnet beslutning om, at sagen bør udsættes med henblik på indhentelse af en torturundersøgelse, kan nævnet vælge enten at hjemvise sagen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foranstalter en torturundersøgelse, eller nævnet kan selv foranstalte undersøgelsen. Når nævnet foranstalter en torturundersøgelse, rettes henvendelse til Udlændingestyrelsen med en anmodning om, at styrelsen via Retsmedicinsk Institut foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur.

Udlændingestyrelsen retter henvendelse til Retsmedicinsk Institut ved Københavns, Århus eller Syddansk Universitet afhængig af ansøgerens opholdssted. Undersøgelsen foregår med tolkebistand, således at ansøgeren forklarer en læge om sin situation. Ved en torturundersøgelse vil en læge foretage en fysisk undersøgelse efter en samtale, hvor ansøgeren forklarer, hvad han har været udsat for. Endvidere foretages en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Disse undersøgelser sammenfattes efterfølgende til en konklusion.

I visse situationer har asylansøgeren henvendt sig til Amnesty Internationals lægegruppe. I disse sager indgår lægegruppens rapport i grundlaget for sagens afgørelse.

Som eksempler på sager, hvor tortur har været påberåbt som en del af asylmotivet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **22. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1954. Indrejst i november 1997. Ansøgeren var etnisk kurder og blev i 1984 medlem af PKK. Ansøgeren indsamlede penge, deltog i møder, ophængte løbesedler, og lejlighedsvis skjulte han våben. I perioden fra

1985 til 1992 var ansøgeren fængslet fire gange af forskellig varighed. I forbindelse med fængslingerne blev ansøgeren udsat for tortur, herunder elektrisk tortur. I 1993 tilsluttede ansøgeren sig PKK i Tyrkiet og udførte militære aktiviteter, ligesom han deltog i kamphandlinger. Ansøgeren blev tillige udsat for en falsk anklage for mord. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund, herunder at han som medlem af PKK havde udført de aktiviteter, som han havde forklaret om. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt flere gange af myndighederne og herunder havde været udsat for tortur. Flertallet ville endvidere ikke afvise, at ansøgeren var udsat for en falsk anklage for mord. Efter en samlet vurdering af disse forhold sammenholdt med baggrundsoplysningerne fandt et flertal af nævnets medlemmer, at der forelå de i udlændingelovens § 7, stk. 2, nævnte tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgeren skulle vende tilbage til sit hjemland. BR 8/2

Nævnet meddelte den **1. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1982. Indrejst i maj 1998. Ansøgerens fader havde været politisk aktiv, hvorfor politiet ønskede at få fat i faderen. Fem til seks måneder før sin udrejse blev ansøgeren anholdt på familiens bopæl og bragt til en politistation. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren afhørt om, hvor faderen befandt sig, ligesom han på stationen blev udsat for hårdhændede overgreb. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader havde været aktiv i en bevægelse for et selvstændigt Punjab, og at faderen som følge heraf havde været eftersøgt af politiet gennem et par år før ansøgerens udrejse. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af politiet og afhørt om faderens forhold og herunder havde været udsat for grove overgreb, således som det fremgik af en rapport af 25. februar 1999 fra Amnesty Internationals lægegruppe. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, når tillige blev henset til ansøgerens alder på tidspunktet for overgrebene, ikke det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/3

Nævnet meddelte den **27. september 1999** opholdstilladelse (**F-status**) en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1972. Indrejst i november 1997. Ansøgeren arbejdede for LTTE. I 1995 blev ansøgeren tilbageholdt i fem dage på en skole, hvor han blev udsat for voldelige overgreb. To dage efter løsladelsen blev ansøgeren af efterretningstjenesten pålagt at rette henvendelse på politistationen. Ansøgeren blev overført til militærpolitiet, hvor han blev tilbageholdt i ti måneder. De første tre måneder tilbragte ansøgeren i et mørkt rum, og han blev slået. Efter løsladelsen blev ansøgeren indlagt på et hospital i tre uger. Ansøgeren blev pålagt meldepligt, men ophørte med at give møde efter et år grundet trusler fra LTTE. Nævnet besluttede at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse. Efter fremkomsten af torturundersøgelse afgjorde nævnet sagen ved skriftlig votering. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft begrænsede aktiviteter for LTTE, og at han som følge heraf blev tilbageholdt af de srilankanske myndigheder i en militærlejr i 1995/96. Efter resultatet af torturundersøgelsen lagde nævnet videre til grund, at ansøgeren under tilbageholdelsen blev udsat for tortur af myndighederne. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 8/4

Nævnet meddelte den **14. oktober 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1973. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var sikh. I 1992 var ansøgeren aktivt medlem af Sikh Student Federation. Ansøgerens bror og onkel havde været tilknyttet Khalistan Kommando Force. Ansøgeren var tilbageholdt gentagne gange og blev i den forbindelse udspurgt om broderens og onklens aktiviteter. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for tortur. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren kun havde haft begrænsede aktiviteter og tilknytning til Sikh Student Federation. Nævnet fandt ikke at ansøgeren af denne grund risikerede forfølgelse jf. udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at ansøgeren allerede i sit asylskema havde oplyst om broderens og onkelens tilknytning til Khalistan Kommando Force og om, at han selv af politiet var blevet tilbageholdt, afhørt herom og undergivet tortur. På denne baggrund og under hensyntagen til Amnesty Internationals lægegruppes rapport af 11. oktober 1999, fandt flertallet, at ansøgeren måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/5

Nævnet **stadfæstede** den **1. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1972. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var etnisk sikh fra Punjab-provinsen. Fra 1990 til 1998 havde ansøgeren været medlem af AISSF (All India Sikh Student Federation). I 1991 blev ansøgeren og en ven udsat for en falsk beskyldning vedrørende det forhold, at de skulle have været involveret i en skudepisode. I perioden fra 1993 til 1998 var ansøgeren tilbageholdt cirka 50 gange, idet myndighederne ønskede, at han skulle tilstå sin deltagelse i skudepisoden samt i andre kriminelle forhold. Der blev tillige henvist til ansøgerens aktiviteter for AISSF. Under hver tilbageholdelse, der varede fra 2 dage

til 1 måned, blev ansøgeren udsat for slag, idet han ofte blev hængt op i enten hænderne eller fødderne, ligesom han blev udsat for elektrochok. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler en ansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke på troværdig og sammenhængende måde havde kunnet redegøre for sit asylgrundlag. Ansøgerens aktiviteter for AISSF havde været så lidet fremtrædende, at det ikke kunne anses for sandsynliggjort, at myndighederne som følge heraf skulle have udsat ansøgeren for op mod 50 tilbageholdelser og tortur samt udsat ansøgerens familie for overgreb. Nævnet anså det ligeledes for usandsynligt, at myndighedernes mistanke til ansøgeren i anledning af en skudepisode, han ikke havde andel i, samt det forhold, at ansøgeren angiveligt havde overværet myndighedernes drab på en kammerat, skulle have medført forfølgelse af en sådan karakter, som ansøgeren havde forklaret. Nævnet havde herved tillige lagt vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde kunnet redegøre for, hvilke oplysninger myndighederne ville opnå fra ham i forbindelse med de talrige tilbageholdelser og overgreb. Flygtningenævnet anså det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren, der udrejste på et pas i eget navn, ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/6

Nævnet **stadfæstede** den **30. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1968. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren samledes ofte med andre unge mennesker på gaden, og ansøgeren fik problemer med en oberst, der i perioden fra cirka 4 måneder før ansøgerens udrejse og frem til udrejsen tog ansøgeren med på politistationen og udsatte ham for tortur. Ansøgeren blev afhørt om, hvorvidt han havde været aktiv i Mujaheddin, idet han med urette blev mistænkt for at være medlem af organisationen. Sidste gang ansøgeren var tilbageholdt var tre dage før udrejsen, hvor han blev slået med et kabel og blev udsat for slag og spark. På selve dagen for ansøgerens udrejse, mistede ansøgeren besindelsen og slog obersten. Ansøgeren erfarede efterfølgende, at obersten havde mistet en tand og havde brækket næsen. På det oprindelige nævnsmøde blev det besluttet at udsætte sagen på ægthedsvurdering af de fremlagte dokumenter og på torturundersøgelse af ansøgeren. Sagen blev efter svar fra Udenrigsministeriet og Retsmedicinsk Institut afgjort ved skriftlig votering. **Flygtningenævnet** fandt, at væsentlige dele af ansøgerens forklaring, herunder forklaringen om, at han havde været udsat for den af ham beskrevne tortur, måtte forkastes som utroværdig. Nævnet havde herved lagt vægt på, at forklaringen herom var blevet udbygget undervejs i asylbehandlingen og ikke blev støttet af de foretagne lægelige undersøgelser. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund, at de fremlagte tilsigelser var ægte tilsigelser vedrørende ansøgeren. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på den foretagne ægthedsvurdering, hvorefter der ikke var overensstemmelse mellem nummeret på domstolen og domstolens stempel. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren var tilsagt til at møde ved en domstol, fandt nævnet ikke, at der var tale om tilsigelser af asylrelevant karakter, idet sigtelsen i tilsigelserne lød på "vold og have drukket vin". Uanset om ansøgeren måtte have været tilbageholdt en eller flere gange på en politistation, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at tilbageholdelserne havde været af kortere varighed, og at ansøgeren var udrejst af Teheran lufthavn, legitimeret med eget pas. BR 8/7

5.2 Kønsrelateret forfølgelse

Kvindes asylretlige stilling har gennem de senere år været genstand for en del debat i såvel internationale som nationale fora. Det accepteres generelt, at kvinder kan udsættes for særlige typer af overgreb, der giver behov for beskyttelse.

Kønsrelateret forfølgelse kategoriseres ofte i fire hovedgrupper. For det **første**, hvor forfølgelsesmetoden er kønsrelateret. Som eksempel kan nævnes seksuel vold. For det **andet**, hvor en lov eller norm begrænser udøvelsen af en fundamental ret, således at sanktionen for at overtræde loven eller normen er udtryk for kønsrelateret forfølgelse. Dette kan for eksempel være tilfældet i situationer, hvor homoseksuelle risikerer dødsstraf, hvor en kvinde tvinges til at indgå ægteskab, eller hvor straffen for at bryde regler for korrekt påklædning medfører helt uforholdsmæssige konsekvenser. For det **tredje**, hvor håndhævelsen af en lov eller politik, uanset lovens legitime sigte, er kønsrelateret. Eksempelvis kan nævnes lovgivning vedrørende familieplanlægning, der kan have et legitimt sigte, men som iværksættes ved tvungen abort eller tvungen sterilisation. Endelig – for det **fjerde** – hvor en lov, politik eller praksis i sig selv kan udgøre kønsrelateret forfølgelse. Dette gælder eksempelvis ved lemlæstelse af kønsorganer.

En del af debatten omkring kvinders asylretlige stilling har i den forbindelse drejet sig om, hvorvidt – og i givet fald under hvilke betingelser – kvinder, der henviser til, at de har været udsat for kønsrelaterede overgreb i deres hjemland, kan siges at falde ind under flygtningekonventionens begreb særlig social gruppe og således være omfattet af flygtningekonventionens definition på en flygtning.

UNHCR har tilkendegivet, at det er muligt at fortolke konventionens flygtningedefinition således, at kvinder, som flygter fra kønsrelateret forfølgelse, betragtes som en særlig social gruppe i konventionens forstand. UNHCR's Eksekutivkomité har således i 1985 vedtaget en konklusion, der anerkender, at staterne frit kan anvende den fortolkning, at kvinder, der har overtrådt sociale normer i deres hjemland, kan betragtes som en særlig social gruppe (Conclusion No. 39). I en senere konklusion fra 1995 anerkender UNHCR's Eksekutivkomité, at kvinders rettigheder er menneskerettigheder, og at konventionsstatus også bør tildeles kvinder, der er forfulgt i form af seksuel vold eller anden form for kønsspecifik forfølgelse (Conclusion No. 77).

I nogle lande – herunder USA, Canada, England og Australien – har udlændingemyndighederne foretaget en liberal fortolkning af flygtningekonventionen og har tildelt flygtningestatus i flere sager indeholdende kønsrelaterede momenter, afhængig af de faktiske omstændigheder.

Andre lande – heriblandt Frankrig – anser som hovedregel kønsrelaterede forhold for at ligge uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde. Det accepteres imidlertid ofte, at disse forhold kræver beskyttelse, hvilket sker gennem tildeling af en eller anden form for humanitær status. Flere lande har i øvrigt indført eller planlægger at indføre særlige regler for tilfælde, hvor man på grund af sit køn har et beskyttelsesbehov. En sådan lovgivning findes blandt andet i Sverige.

UNHCR har endvidere udformet et sæt retningslinier vedrørende behandlingen af flygtningekvinder – Guidelines on the Protection of Refugee Women – henset til, at en særlig indsats kan være nødvendig for at løse de specielle problemer, som kvinder, der anmoder om asyl, typisk repræsenterer. Administrative retningslinier er efterfølgende indført i en række lande til brug for behandlingen af sager vedrørende kvinder, der påberåber sig kønsrelateret forfølgelse som motiv for asylansøgningen.

Det er en betingelse for at anse kønsrelateret forfølgelse for omfattet af flygtningekonventionen, og dermed udlændingelovens § 7, stk. 1, at der foreligger en velbegrundet frygt for forfølgelse, og at denne forfølgelse er begrundet i en af de fem årsager, der er nævnt i flygtningekonventionen.

Efter de danske regler gives der efter udlændingelovens § 7, stk. 2, endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

Den danske udlændingelov indeholder ikke særlige bestemmelser om kønsrelaterede overgreb, men Flygtningenævnet vurderer i disse sager – som i andre asylsager – om den pågældende asylansøger inden udrejsen var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko herfor. I lighed med andre asylsager træffer nævnet således afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes asylmotiv sammenholdt med den baggrundsviden om generelle forhold i hjemlandet og eventuelt konkrete forhold af betydning for sagen, som nævnet er i besiddelse af. Såvel oplysninger om overgreb rettet mod en kvindes køn som oplysninger om særlige forhold for kvinder i det pågældende hjemland, der er anført som årsag til forfølgelse, vil indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal meddeles asyl. Nævnet vil i forbindelse med afgørelsen tage stilling til statusvalget.

Der er ikke et stort antal kvindelige asylansøgere i Danmark, der som motiv for deres asylansøgning påberåber sig kønsrelaterede overgreb, og det påberåbes sjældent som det eneste motiv til at søge asyl, men derimod oftest i kombination med andre asylmotiver.

Ikke sjældent er de kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, herunder eksempelvis vold i hjemmet, overgreb af privat karakter, for hvilke myndighederne ikke umiddelbart kan holdes ansvarlige.

Private stridigheder anses som udgangspunkt ikke at være asylbegrundende i dansk praksis. Det anerkendes imidlertid efter praksis, at overgreb eller chikane udøvet af privatpersoner eller af større grupper af privatpersoner kan antage et sådant omfang og være af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, når myndighederne er vidende om handlingerne og tolererer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde den pågældende beskyttelse.

Flygtningenævnet er i forbindelse med sagens behandling opmærksom på den specielle situation, som en kvinde, der som asylmotiv har anført kønsrelaterede overgreb, kan befinde sig i. Flygtningenævnet forsøger så vidt muligt at imødekomme eventuelle særlige ønsker, den kvindelige asylansøger måtte have som følge af de anførte overgreb, eksempelvis et ønske om en kvindelig tolk eller et ønske om sagens fremme henset til behovet for en hurtig afklaring af den pågældendes situation.

Flygtningenævnet har i 1999 behandlet en række sager, hvori kønsrelaterede overgreb har været eller er indgået som en del af asylmotivet hos kvindelige asylansøgere.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **9. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1982. Indrejst i 1993. Ansøgeren kom til Danmark i forbindelse med et familiebesøg og forblev i Danmark for at passe sin ældre syge søster, mens hendes moder og anden søster vendte hjem til Iran. Ansøgeren blev i Iran seksuelt misbrugt af sin storebrors søn, da hun var cirka syv år gammel. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren haft seksuelt samkvem med andre mænd. Ansøgerens ældre søster havde ringet til ansøgerens moder i Iran og kaldt ansøgeren for en luder. Søsteren opfordrede moderen til at få ansøgeren undersøgt af en læge, hvis ansøgeren vendte tilbage til Iran. **Flygtningenævnet** måtte efter ansøgerens forklaring lægge til grund, at hun ikke selv havde fortalt om sine seksuelle forhold til nogen i Iran, herunder heller ikke til moderen. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at der var grundlag for at antage, at de iranske myndigheder fik kendskab til ansøgerens forhold i Danmark. Flygtningenævnet fandt det heller ikke sandsynliggjort, at hendes forklaring om ikke at være jomfru kunne danne grundlag for domfældelse i Iran henset blandt andet til de bevismæssige krav, der efter de foreliggende baggrundsoplysninger stilledes i iransk strafferetspleje. BR 8/8

Nævnet meddelte den **11. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Jordan, født i 1960. Indrejst i juni 1998. Ansøgerens ægtefælle var medlem af PLO og arbejdede for en narkotikaafdeling under de palæstinensiske selvstyremyndigheder. Under Golf-krigen havde ægtefællen kontakt til højtstående irakiske politikere, ligesom han mødtes med Saddam Hussein. Han var herudover involveret i våbensmugling. Ægtefællen blev som følge af sine aktiviteter formelt udvist af Jordan med indrejseforbud. På trods heraf besøgte han regelmæssigt ansøgeren, hvilket var muligt på grund af hans forbindelser til jordanske myndighedspersoner. Ansøgeren var imod ægtefællens kontakter til Irak og medvirken i våbensmuglinger, men blev udsat for fysiske overgreb, når hun udtrykte sin misbilligelse. En af ansøgerens børn blev tillige slået ved flere lejligheder. Ansøgeren anmodede ægtefællen om skilsmisse, hvilket han nægtede. Ægtefællen udsatte ansøgeren og ansøgerens børn for trusler som følge heraf. Hun opsøgte ikke de jordanske myndigheder, idet hun på grund af ægtefællens forbindelser ikke regnede med, at dette ville nytte noget. I stedet for kontaktede hun en kvindeorganisation, der informerede hende om de jordanske regler vedrørende forældremyndighed i tilfælde af skilsmisse. Under opholdet i Danmark blev ansøgeren og ansøgerens herboende familie ved flere lejligheder kontaktet af ægtefællen, af ægtefællens brødre i Danmark og af personer fra den palæstinensiske repræsentation i Danmark. Ægtefællen ønskede, at ansøgeren og børnene skulle rejse tilbage til Jordan, idet han i modsat fald truede med at dræbe dem. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det blev således lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle var særdeles velhavende og havde tætte forbindelser til højtstående myndighedspersoner i Jordan. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle havde gennemført omfattende våbensmugling, og at ansøgeren havde kendskab til de deri involverede personer og havde medvirket til udbetaling af penge i forbindelse med våbentransporterne. Uanset at ansøgeren ikke havde søgt de jordanske myndigheders beskyttelse mod ægtefællens overgreb mod hende, men alene havde rettet henvendelse til en kvindeorganisation, fandt et **flertal** af nævnet på denne baggrund, at der efter en samlet vurdering af sagens oplysninger bestod en nærliggende risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan ville blive udsat for overgreb, som hun ikke ville kunne opnå de jordanske myndigheders beskyttelse

imod. Flertallet havde herved også henset til karakteren af de trusler, som ansøgeren havde modtaget under sit ophold i Danmark og det forhold, at ansøgeren ikke havde familie i Jordan. BR 8/9

Nævnet meddelte den **19. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i december 1997. Ansøgeren var etnisk tadjik og stammede fra Pandjcher. Hun var sunnimuslim af trosretning. Ansøgerens broder havde arbejdet for Khad. I 1990 rejste ansøgeren sammen med sin moder til Indien, men vendte i efteråret 1995 tilbage til Kabul. I november 1995 blev ansøgeren bortført af tre til fire maskerede personer, der alle tilhørte hazara-stammen. Hun var tilbageholdt i 30 dage og blev i den forbindelse dagligt udsat for fysiske og seksuelle overgreb. Ansøgeren undslap og skjulte sig herefter indtil udrejsen. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen og de alvorlige overgreb, der skete i forbindelse hermed. Flertallet bemærkede herved, at forklaringen ganske vist var fremkommet på et sent tidspunkt i sagsforløbet, men denne omstændighed kunne efter flertallets opfattelse ikke føre til at afvise forklaringen, navnlig når der blev taget hensyn til de foreliggende lægelige oplysninger. Under hensyn til overgrebenes grovhed fandt flertallet herefter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland. Flertallet havde herved tillagt det betydning, at ansøgerens stærke frygt for på ny at blive udsat for alvorlige overgreb ikke kunne antages at være ubegrundet, når der tillige blev taget hensyn til, at ansøgeren var enlig kvinde med en vestlig indstilling, sammenholdt med baggrundsoplysningerne om forholdene i Afghanistan. **Et mindretal**, der ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen og overgrebene til grund, fandt ligeledes, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til sit hjemland. Mindretallet lagde vægt på det ovenfor anførte om ansøgerens status som enlig, vestligt orienteret kvinde, sammenholdt med baggrundsoplysningerne. På den baggrund fandt mindretallet, at ansøgeren risikerede alvorlige overgreb ved en tilbagevenden. BR 8/10

Nævnet meddelte den **5. oktober 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til kvindelig statsborger fra Afghanistan, født 1970. Indrejst i oktober 1998. Hun var etnisk pashtun og tilhørte Tota Khail-stammen. Ansøgerens fader havde været et højtstående medlem af PDPA og havde været viceminister og medlem af ministerrådet. I juli 1992 ophørte faderen med sit arbejde, og i september/oktober 1992 blev han dræbt af Mujahedin. De følgende år havde ansøgeren og ansøgerens familie ophold forskellige steder af hensyn til deres sikkerhed. Ansøgeren færdiggjorde sine medicinstudier i Jalalabad. I efteråret 1996 tog hun sammen med sin familie ophold i Kabul. Hun åbnede i hemmelighed en lægeklinik i et af boligens værelser. Efter to måneder opsøgte to personer fra Taleban bopælen og fandt klinikken. De ødelagde klinikken og jog alle patienter på flugt. Ansøgeren og ansøgerens broder blev slået og ansøgeren blev truet på livet. Ansøgeren og ansøgerens familie tog ophold i Jalalabad, og i sommeren 1997 begyndte ansøgeren at arbejde på en privatklinik. Efter to måneder opsøgte Taleban klinikken, der blev ødelagt. Lægerne i klinikken, der hovedsagelig bestod af kvinder, blev alle udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev endvidere udsat for fuldbyrdet voldtægt. Taleban konfiskerede klinikkens dokumenter, hvorfor ansøgerens identitet angiveligt kom til deres kendskab. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. På baggrund af ansøgerens forklaring om faderens position, sammenholdt med de overgreb som ansøgeren og hendes familie havde været udsat for på grund af ansøgerens arbejde som læge, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/ 11

Nævnet **stadfæstede** den **5. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Afghanistan, født i 1961 samt fire børn. Indrejst i juli 1998. Efter Taleban kom til magten kunne ansøgeren ikke længere leve på vestlig vis, men måtte ikke gå ud alene og skulle være tildækket. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse på grund af sin mands eller egne forhold. **Flygtningenævnets flertal** fandt heller ikke, at ansøgeren alene på grund af den generelle situation for kvinder i Afghanistan kunne meddeles asyl, eller at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun på grund af sin køn havde været udsat for eller risikerede at blive udsat for overgreb, der kunne begrunde, at hun skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt endvidere ikke, at en eventuel risiko for at datteren kunne blive tvangs bortgiftet af Taleban, var tilstrækkelig til, at der kunne meddeles ansøgeren opholdstilladelse. BR 8/12

Nævnet meddelte den **5. november 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1969 (M) og 1972 (K). Indrejst i december 1998. Ansøgerne var etniske hazaraer fra Ghanzi-provinsen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde i det væsentlige den kvindelige ansøgers forklaring til grund, herunder at hun havde arbejdet på et hospital og deltaget i behandling af såvel mandlige som

kvindelige patienter, og at hun, efter at to kolleger fra hendes egen landsby var blevet taget af Taleban, måtte antages at være kommet i Talebans søgelys. På denne baggrund og henset til hendes etniske tilhørsforhold, fandt flertallet, at den kvindelige ansøger opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den mandlige ansøger ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgt af grunde som omfattet af udlændingelovens § 7, eller ved en tilbagevenden vil være i en risiko for en sådan forfølgelse. Den mandlige ansøger havde således ikke noget selvstændigt asylgrundlag, men meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 som konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse på dette grundlag. BR 8/13

Nævnet **stadfæstede** den **30. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet, angiveligt født i 1978. Indrejst i november 1996. Ansøgeren kom til Danmark i forbindelse med, at hun blev familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Det var ansøgerens forældre i hjemlandet, der havde bestemt, at ansøgeren skulle indgå ægteskabet. Ansøgeren kunne ikke modsætte sig dette, da familien var meget religiøs. Under opholdet i Danmark blev ansøgeren skilt fra ægtefællen, der havde været voldelig i ægteskabet. Ansøgerens familie i Tyrkiet var efter skilsmissen af den opfattelse, at ansøgeren havde krænket familiens ære. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund. Det fulgte af ansøgerens forklaringer, at hun under sit ophold i Danmark havde haft kontakt med en herværende forening, Komkar, og at hun i denne forenings regi havde deltaget i nogle demonstrationer til fordel for kurderne. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at disse aktiviteter, som måtte betegnes som meget begrænsede, enten var kommet til de tyrkiske myndigheders kendskab, eller havde profileret ansøgeren i forhold til de tyrkiske myndigheder på en sådan måde, at ansøgeren ved eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Derudover lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren i 1997 havde forladt sin ægtefælle i Danmark, og at hun nærede frygt for sin tyrkiske families reaktioner, såfremt hun vendte tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret risiko for overgreb fra familiens side. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ej heller grundlag for at antage, at hun ikke ville kunne opnå de stedlige myndigheders beskyttelse mod eventuelle overgreb. BR 8/14

Nævnet **stadfæstede** den **17. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ghana, født i 1966. Indrejst i maj 1999. Da ansøgeren var barn, blev hun ikke omskåret, idet hun, da hun var 4 måneder gammel, flyttede væk fra sin landsby med sin familie. Som voksen vendte ansøgerens søster tilbage til landsbyen for at blive gift, og søsteren blev fanget af landsbyens beboere og blev omskåret. På baggrund af dette afgik søsteren ved døden. Søsteren havde afsløret ansøgerens opholdssted, og ansøgeren blev fra januar 1999 forsøgt opsøgt 5 gange af landsbyens beboere, der ville have, at ansøgeren skulle vende tilbage til landsbyen for at blive omskåret. Den 6. gang ansøgeren blev opsøgt, var hun selv til stede på bopælen, men det lykkedes for hende at flygte gennem et vindue. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde ikke været straffet. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter det foreliggende baggrundsmateriale var omskæring forbudt i Ghana, og det fremgik af U.S. Department of State Report af 26. februar 1999 blandt andet, at straffen for forskellige overgreb mod kvinder var blevet skærpet væsentligt i 1998. Efter ansøgerens forklaring blev det lagt til grund, at hun ikke havde rettet henvendelse til de ghanesiske myndigheder eller til kvindeorganisationer for at søge beskyttelse mod de af hende anførte trusler om overgreb. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af de grunde, som var omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom hun heller ikke ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos hjemlandets myndigheder, og der var ikke holdepunkter for at antage, at myndighederne ikke ville yde hende den fornødne beskyttelse. BR 8/15

5.3 Agents of Persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private stridigheder som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private stridigheder og chikane fra privatpersoners – eller større grupper af privatpersoners - side kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensiv karakter, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgrebene eller chikanen fra andre privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at de ovenfor anførte handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at de pågældende ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse, kan nævnes følgende to afgørelser, der begge vedrører jøder fra henholdsvis Rusland og Tadzjikistan.

Nævnet meddelte den **17. juni 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Tadzjikistan, født i 1974. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var af jødisk afstamning efter sin moder og russisk ortodoks. Som følge heraf, og idet familien var russisktalende, blev familien udsat for chikane, vold og trusler på livet. På baggrund heraf rejste ansøgeren i 1991 med sin moder og broder illegalt til Rusland, hvor de opholdt sig illegalt. I 1992 blev ansøgeren og hans broder tilbageholdt af de russiske myndigheder, idet de ikke var i besiddelse af identifikationspapirer. Ansøgeren og broderen blev sendt tilbage til Tadzjikistan, hvor de blev tilfangetaget af en muslimsk bevægelse, hvis medlemmer kaldtes madnakhedier. Ansøgeren blev af disse pålagt forskelligt arbejde. I 1994 lykkedes det for ansøgeren at flygte, og han udrejste på ny illegalt til Rusland, hvor han kunne opholde sig, idet han betalte bestikkelse til myndighederne. I 1998 blev ansøgeren anholdt af de russiske myndigheder, idet han ikke var i besiddelse af flere penge til bestikkelse. Ansøgeren blev ikke udvist til Tadzjikistan på grund af det russiske politis ressourcemangel. **Flygtningenævnets flertal** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om myndighedsstrukturen i Tadzjikistan, var det betænkeligt at lægge til grund, at ansøgeren ville kunne få myndighedernes beskyttelse over for videre forfølgelse fra den kriminelle fraktion, han var undsluppet fra. Flertallet fandt derfor ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/16

Nævnet meddelte den **21. juli 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland, født i 1958 (M) og 1963 (K), samt et barn. Indrejst i maj 1998. Den mandlige ansøger var jøde. Ansøgerne var udsat for vedvarende overgreb fra en antisemitisk organisation. De blev dagligt udsat for telefoniske trusler og trusselsbreve. Derudover var ansøgerne flere gange udsat for fysiske overgreb i forbindelse med hvilke, de var nødsaget til at søge lægehjælp. Ved det sidste overgreb blev den mandlige ansøger forsøgt dræbt. I forbindelse med overgrebene søgte ansøgerne myndighedernes beskyttelse ved henvendelse til både politiet og statsadvokaten. Ansøgerne havde til sagen fremlagt et dokument, hvor ansøgerne blev meddelt afslag på behandling af en straffesag. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet lagde herved vægt på de fremlagte lægeerklæringer, og at det efter Udenrigsministeriets notat ikke var udelukket, at skrivelsen af 20. april 1998 fra 58. politiafdeling var ægte. Herefter havde ansøgerne været udsat for alvorlige overgreb på grund af den mandlige ansøgers jødiske herkomst, og da ansøgerne ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod, fandt Flygtningenævnet, at der skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/17

I de tilfælde, hvor asylansøgeren har været udsat for overgreb, der af nævnet ikke anses for at være led i myndighedsforfølgelse eller accepteret af myndighederne, vil den pågældende som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **5. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1973. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren, der var etnisk kurder fra Arbil i det nordlige Irak, udførte aktiviteter for KDP i form af transport af løbesedler. I august 1997 blev han og en ven tilbageholdt af de irakiske myndigheder, idet vennen var i besiddelse af løbesedler. I september 1997 blev alene ansøgeren løsladt, da han indvilligede i at indsamle oplysninger om Kurdistan til brug for de irakiske myndigheder. Vennens familie opsøgte ansøgeren og fremsatte beskyldninger om, at ansøgeren havde angivet deres slægtning. I november 1997 blev ansøgeren beskudt af en forbipasserende bil, hvorefter KDP

bevilligede en vagttjeneste foran ansøgerens bopæl i 1 måned. Efter vagttjenestens ophør blev der kastet en udetoneret håndgranat mod bopælen. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærkede dog, at ansøgerens forklaring om beskyttelse fra de kurdiske myndigheders side først var afgivet under nævnsmødet og i et vist omfang for den beskikkede advokat, og at forklaringen på dette punkt var i uoverensstemmelse med det, der var anført i samtalereferatet udfærdiget af Udlændingestyrelsen. Nævnet fandt, at ansøgerens konflikt med vennens familie var af privatretlig karakter, og at han således måtte henvises til at søge de kurdiske myndigheders beskyttelse. Efter ansøgerens forklaring under nævnsmødet havde ansøgeren da også søgt KDPs beskyttelse. KDP havde således i 1 måned bevogtet ansøgerens families hus, ligesom politiet og sikkerhedsstyrkerne indledte efterforskning i anledning af episoden med håndgranaten. Ansøgeren havde ikke konkrete beviser for, at vennens familie stod bag overgrebene. Nævnet fandt under disse omstændigheder, at de kurdiske myndigheder måtte anses for at have ydet en effektiv beskyttelse. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra KDP eller at KDP ikke ville yde den beskyttelse, som ansøgeren med rimelighed kunne forvente. BR 8/18

Nævnet **stadfæstede** den **4. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1954. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var etnisk jøde. Ansøgerens farfader, som havde været indblandet i USSR's sikkerhedstjeneste FSB, var omkommet i en kz-lejr, og ansøgerens fader var blevet anbragt på et psykiatrisk hospital, formentlig fordi han havde udtalt sig kritisk om det sovjetiske styre. Faderen døde på hospitalet i 1976. I sommeren 1998 begyndte ansøgeren at undersøge faderens og farfaderens forhold, i hvilken forbindelse han henvendte sig til diverse arkiver samt til FSB, hvor han imidlertid fik oplyst, at man ikke var i besiddelse af oplysninger om de pågældende. Ansøgerens søn besøgte endvidere det hospital, hvor ansøgerens fader døde. I perioden juli til september 1998, der lå umiddelbart efter ansøgerens henvendelse til FBS, blev ansøgeren overfaldet i alt fire gange, blandt andet da han var på vej hjem efter at have erhvervet et nyt navnebevis, hvorved han havde genantaget sit oprindelige jødiske navn. Overfaldsmændene var klædt i sorte uniformer og udtalte anti-jødiske skældsord. Herudover blev ansøgeren udsat for telefontrusler, ligesom der blev malet antisemitisk graffiti på hans bopæl, og en antisemitisk plakat fra RNE blev lagt i hans postkasse. Ansøgeren henvendte sig to gange til politiet, som imidlertid afviste anmeldelserne under henvisning til manglende signalement af overfaldsmændene. Herefter sendte ansøgeren en skriftlig klage til Indenrigsministeriet. Han nåede ikke at få svar på klagen inden sin udrejse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** anså det ikke for sandsynliggjort, at de overgreb, ansøgeren angiveligt havde været udsat for på grund af hans jødiske herkomst, skulle have sammenhæng med hans undersøgelse af hans slægtnings skæbne under det kommunistiske styre. Flertallet fandt det ikke sandsynliggjort, at overgrebene skulle være led i myndighedsforfølgelse eller accepteret af myndighederne. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne i hjemlandet. BR 8/19

Nævnet **stadfæstede** den **29. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon, født i 1969. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren og hendes børn kunne ikke leve sammen med ansøgerens ægtefælle på grund af hans voldelige adfærd over for dem, hvorfor ansøgeren ofte tog ophold uden for hjemmet i op til to måneder. Hun tog imidlertid altid tilbage til ægtefællen, eftersom hun opsøgte hende og undskyldte, ligesom hun ikke havde andre muligheder. Det sidste år før udrejsen tog ansøgeren ophold hos sin moder som følge af, at ægtefællen havde slået hende hårdt i ryggen. Ansøgeren anmeldte dette forhold til politiet, hvorefter ægtefællen blev fængslet i et par dage. Ægtefællen opsøgte ofte ansøgeren på moderens bopæl, hvor han truede ansøgeren og børnene på livet. Ansøgeren havde flere gange forsøgt at opnå ægtefællens samtykke til en skilsmisse, men hun havde ikke henvendt sig til myndighederne med dette formål. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter hun og hendes børn havde været udsat for vold fra ægtefællens side, ligesom denne havde fremsat trusler over for ansøgeren. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ikke ville kunne opnå beskyttelse hos myndighederne mod ægtefællens mulige fortsatte overgreb. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgerens ægtefælle blev tilbageholdt i nogle dage i forbindelse med, at ansøgeren anmeldte ham for vold. BR 8/20

I de tilfælde, hvor ansøgeren angiver at have været udsat for overgreb af kriminel karakter, herunder fx mafiaorganisationer eller lignende organisationer eller, hvor den pågældende frygter sådanne overgreb ved en tilbagevenden, vil nævnet som udgangspunkt meddele den pågældende afslag med en henvisning til, at den pågældende kan søge myndighedernes beskyttelse.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **14. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Georgien, født i 1971(M) og 1970 (K). Indrejst i februar 1998. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger måtte således antages at have haft et modsætningsforhold til det lokale politi, eventuelt enkelte personer i det lokale politi, ligesom han i forbindelse med en spritrazzia i 1996 blev udsat for overgreb på den lokale politistation. Herudover var den mandlige ansøger blevet afskediget fra sit job på en avis, og den kvindelige ansøger var blevet bortført. Ansøgerne havde henvist til, at modsætningsforholdet, afskedigelsen og bortførelsen skyldtes den mandlige ansøgers etniske baggrund som abkhaser. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne havde været udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, fra de georgiske myndigheders side. Flygtningenævnet fandt endvidere, at bortførelsen måtte anses for et almindeligt kriminelt forhold, som ansøgerne måtte søge myndighedernes beskyttelse imod. Den mandlige ansøger havde forklaret, at han ikke indgav en egentlig anmeldelse, hverken til det lokale politi eller den centrale politimyndighed, ligesom han ikke indgav en egentlig klage til den centrale politimyndighed eller i øvrigt højere myndigheder. Den mandlige ansøger afstod herfra på baggrund af en telefonsamtale med en højerestående person i den centrale politimyndighed. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne i tilstrækkelig grad havde søgt myndighedernes beskyttelse vedrørende bortførelsen. Flygtningenævnet fandt således i det hele ikke, at ansøgerne kunne anses som forfulgte eller risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet, hverken fra myndighedernes side eller fra private personer, hvor myndighederne ikke havde vilje og evne til at yde den fornødne beskyttelse. BR 8/21

Nævnet **stadfæstede** den **5. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1965. Indrejst i december 1997. Ansøgeren drev et tyrkisk bad, der dagligt blev besøgt af en slags mafia-gruppe. Gruppen opfordrede ansøgeren til at tilslutte sig dem, hvilket han imidlertid ikke ønskede. Ansøgeren måtte til sidst flytte til en anden by for at undgå at skulle tilslutte sig gruppen. I oktober 1996 vendte ansøgeren tilbage til hjembyen for at gense sin familie, der var forblevet på bopælen. I 1997 åbnede ansøgeren en forretning, og i august 1997 blev han med vold fjernet fra forretningen og blev ført til De Grå Ulves kontor, hvor han blev anmodet om at anbringe en pakke på et menneskerettighedskontor. Ansøgeren fik udleveret pakken, der formentlig indeholdt en bombe, og truet på livet, hvorfor han ikke kunne nægte at udføre den pålagte opgave. Ansøgeren efterlod imidlertid pakken på et øde sted og rettede telefonisk henvendelse til politiet og gjorde dem bekendt med, hvor pakken var anbragt. Via medierne blev ansøgeren bekendt med, at bomben var blevet uskadeliggjort af politiet. Ansøgerens forretning blev efterfølgende nedbrændt. Ansøgeren flygtede på grund af de trusler, der var blevet fremsat i forbindelse med, at han var blevet pålagt at være budbringer af bomben. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i forbindelse med sin virksomhed som badstueejer fik et modsætningsforhold til den lokale mafia, og det kunne ikke afvises, at ansøgeren i den forbindelse havde været udsat for korrupte politifolk, og i en periode måtte søge væk fra hjembyen. Ansøgeren fandtes ikke at have sandsynliggjort, at han i august 1997 lagde den bombe, som ifølge de lokale medier skulle være bragt til sprængning. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerens forklaring om hans inddragelse i den angivne episode i sig selv forekom usandsynlig, at ansøgeren til samtalereferatet havde oplyst, at han efter at have forladt hjembyen i august 1997 kunne besøge familien i hjembyen to gange, at familien på trods af de trusler, ansøgeren havde forklaret om mod ansøgerens familie, bevarede bopælen i hjembyen, og at det fremgik af bilag til ansøgerens visumansøgning, at han inden den angivne bombeepisode havde skaffet papirer til brug for visumansøgningen. Ansøgeren fandtes herefter at måtte henvises til at søge de overordnede myndigheders beskyttelse, såfremt han ved en tilbagevenden måtte blive efterstræbt af mafiaen og korrupte politifolk. BR 8/22

Nævnet **stadfæstede** den **4. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1982. Indrejst i september 1998. Ansøgeren forklarede, at hun var blevet voldtaget af sin arbejdsgiver. Hun anmeldte voldtægten til politiet, som gav hende besked på at tage hjem, idet hun ville blive tilkaldt, hvis hun skulle vidne. En uge efter anmeldelsen blev ansøgeren på sin bopæl opsøgt af 4 – 5 mafiafolk (personer fra "det sorte samfund"), som slog ansøgeren og truede med at slå hende ihjel, hvis hun anmeldte sin arbejdsgiver. Cirka en måned efter voldtægten blev det konstateret, at ansøgeren var gravid, og hun orienterede skriftligt politiet herom, idet hun ønskede at benytte sin graviditet som et bevis på voldtægten. Der kom ingen reaktion fra politiet. Cirka en uge efter henvendte ansøgerens arbejdsgiver sig sammen med en gruppe mafiafolk på ansøgerens bopæl. De pågældende udsatte

ansøgeren for fysiske overgreb og forsøgte at tvinge hende med til et hospital med henblik på at få foretaget en abort, hvilket imidlertid blev forhindret af naboer. Arbejdsgiveren truede ansøgeren på livet. Efterfølgende fik ansøgeren foretaget en abort. Ansøgeren klagede ikke til overordnede myndigheder over politiets manglende reaktion på hendes anmeldelse. Under sit ophold i Danmark fik ansøgeren oplyst, at hendes adoptivmoder efter hendes udrejse var blevet opsøgt og slået af den førnævnte mafiagruppe. Adoptivmoderen var afgået ved døden. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter og ikke havde været efterstræbt af hjemlandets myndigheder. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at voldtægten og overgrebene fra forbrydere i forbindelse med ansøgerens politianmeldelse af voldtægten var kriminelle forhold. Uanset at det lagdes til grund, at de lokale myndigheder havde udvist passivitet, anså flertallet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden risikerede fornyede overgreb af en karakter, som kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/23

Nævnet **stadfæstede** den **22. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Vietnam, født i 1983. Indrejst i marts 1999. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren blev udsat for overgreb fra sin stedfader, at ansøgerens moder døde, at ansøgeren ikke henvendte sig til myndighederne blandt andet grundet frygt for sin stedfader, at ansøgeren ikke havde nærtstående personer, hvor hun kunne søge hjælp, at ansøgeren af stedfaderen mod betaling blev overdraget til en kvinde, der tog ansøgeren til Tjekkiet, hvor ansøgeren formentlig skulle overgives til en fremmed mand, at ansøgeren undslap og herefter flakkede omkring i cirka en måned, indtil hun i marts 1999 indrejste i Danmark. Nævnet anså ansøgeren for at have været udsat for overgreb, som måtte anses for kriminelle forhold. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at overgrebene var myndighedsunderstøttede eller myndighedsaccepterede, ligesom nævnet fandt, at ansøgeren havde mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse. Det bemærkedes herved som anført, at ansøgeren ikke rettede henvendelse til myndighederne, men nævnet havde henset til ansøgerens alder og situation forståelse herfor. Nævnet fandt imidlertid sammenfattende ikke, at de overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, kunne anses for en asylbegrundende forfølgelse eller sidestilles hermed, hvorfor ansøgeren ikke fandtes at have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerens samlede situation måtte anses for alvorligt præget af det hændelsesforløb, som ansøgeren havde gennemlevet, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat, idet det bemærkedes, at nævnet efter udlændingeloven alene havde til opgave at vurdere opholdsgrundlaget efter udlændingelovens § 7. BR 8/24

5.4 Betydningen af offentlig fremtræden og politiske aktiviteter under opholdet i Danmark

Det forekommer, at en asylansøger før eller efter Flygtningenævnets behandling af den pågældendes sag er trådt offentlig frem i medierne med angivelse af eget navn og har udtalt sig kritisk om de politiske forhold i hjemlandet eller på anden måde har eksponeret sig selv.

Det forekommer ligeledes, at en asylansøger eksempelvis ved henvendelse til sit hjemlands repræsentation i Danmark eller på anden vis mere eller mindre bevidst søger at skabe sig et asylgrundlag, som ellers ikke ville være til stede, eller søger at forstærke graden af den pågældendes profilering overfor hjemlandets myndigheder.

I de tilfælde, hvor en frivillig fremtræden i Danmark påberåbes som støtte for asylansøgningen, herunder i forbindelse med en anmodning om genoptagelse, er det nævnets praksis, at dette forhold i sig selv ikke vil kunne danne grundlag for asyl. Efter nævnets praksis sondres imidlertid mellem tilfælde, hvor der er tale om et bevidst forsøg på at skabe et asylgrundlag eller om den pågældende tilfældigt er blevet eksponeret under sit ophold i landet eller er blevet presset til at stå offentligt frem uden at gøre sig konsekvenserne deraf klart. Såfremt politiske aktiviteter i Danmark må anses for at være en naturlig fortsættelse af ansøgerens politiske aktiviteter eller en udmøntning af ansøgerens politiske overbevisning forud for udrejsen af hjemlandet, indgår dette i den samlede vurdering af asylgrundlaget.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **21. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1957. Indrejst i februar 1998. Ansøgeren havde fra den 13. eller 14. maj 1989 til

den 20. maj 1989 deltaget i demonstrationer på Den Himmelske Freds Plads i Beijing. Herefter havde ansøgeren deltaget i demonstrationer i sin hjemby. Efter den 4. juni 1989 havde ansøgeren været med til at stifte en hemmelig diskussionsklub. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, som han forklarede, havde været initiativtager til en hemmelig organisation/gruppe med ti medlemmer. Gruppen diskuterede politiske forhold og lavede et tidsskrift, der blev sat op på offentlige steder. Efter ansøgerens egne forklaringer var aktiviteterne af begrænset omfang. Der var ikke grundlag for at antage, at myndighederne var bekendt med ansøgerens aktiviteter. Ansøgeren forklarede således, at der i 1992 eller 1993 én gang var blevet ransaget hos ham, uden at myndighederne havde fundet noget. Hertil kom, at ansøgeren først søgte asyl cirka fem måneder efter indrejsen i Danmark. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen. Ansøgeren forklarede, at fire af gruppens medlemmer var blevet anholdt, efter at han selv var udrejst. Uanset at ansøgeren efter sin forklaring havde fået det at vide i maj 1998, og uanset at han havde søgt asyl i juli 1998, havde han først forklaret herom under mødet med sin advokat kort før mødet i Flygtningenævnet. Tværtimod havde ansøgeren i asylansøgningsskemaet forklaret om anholdelsen af fire personer fra en anden gruppe. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge denne forklaring til grund og fandt derfor ikke, at ansøgeren som følge af sine aktiviteter risikerede forfølgelse ved tilbagevenden til Kina. Ansøgeren havde under et offentlig møde på Københavns Universitet taget ordet og havde udtrykt kritik mod Kina. Han havde ikke oplyst sit navn. Uanset om de kinesiske myndigheder havde været repræsenteret ved mødet, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. BR 8/25

Nævnet meddelte den **26. marts 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1965. Indrejst i september 1997. I 1995 blev ansøgeren medlem af Kinas Demokratiske Front (FDC). Ansøgerens aktiviteter for organisationen bestod i at indsamle materiale om myndighedernes virksomhed og overtrædelser af menneskeretlig karakter, som hun overgav til sin kontaktperson i FDC. Ansøgeren udarbejdede i alt fem rapporter om menneskeretskrænkelser og afholdt møder med andre medlemmer af FDC i området. I 1997 besluttede ansøgeren sig for at udrejse, idet hun frygtede, at myndighederne ville opdage hendes aktiviteter for FDC. Inden udrejsen fik ansøgeren udleveret to dokumenter af sin kontaktperson i FDC, som hun skulle medbringe til Danmark. Efter ankomsten til Danmark fik ansøgeren via sin familie i hjemlandet oplyst, at hendes fader var blevet tilsagt til politiet, og at ansøgeren var blevet bortvist fra sin arbejdsplads. Ansøgeren afholdt møder med den danske afdeling af FDC og deltog i velkomsten af en fremtrædende systemkritikers besøg i København, idet hun blandt andet overrakte blomster på vegne af den danske afdeling af FDC. I den forbindelse blev ansøgeren fotograferet. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge til grund, at ansøgerens politiske aktiviteter for Kinas Demokratiske Front (FDC) forud for udrejsen var af relativt beskeden omfang, og at myndighederne på udrejsetidspunktet ikke havde kendskab til hendes aktiviteter. Flygtningenævnet fandt endvidere at kunne lægge til grund, at ansøgeren udsmuglede dokumenter, der senere blev offentliggjort, og som havde et kritisk indhold vedrørende forholdene under kulturrevolutionen. Under hensyn til ansøgerens offentlige fremtræden i Danmark i forbindelse med en fremtrædende systemkritikers besøg i København, der måtte antages at skulle ses i sammenhæng med ansøgerens politiske virke i Kina, samt under hensyn til, at myndighederne efter det oplyste skulle have rettet henvendelse til familien vedrørende ansøgeren, fandt nævnet efter en samlet vurdering ikke med fornøden sikkerhed at kunne afvise, at myndighederne havde fået kendskab til ansøgerens politiske aktiviteter for FDC. BR 8/26

Nævnet **stadfæstede** den **2. juli 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1960, samt et barn. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren havde deltaget i ægtefællens arbejde for en nærmere defineret organisation, idet hun havde uddelt løbesedler, breve og artikler. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren på flere punkter havde afgivet divergerende oplysninger under sagen, og at hun ikke nærmere havde kunnet redegøre for ægtefællens aktiviteter, bortset fra at han havde skrevet artikler om løsladelse af én navngiven og andre personer med tilknytning til ovennævnte organisation. Ansøgeren havde ikke set eller haft kontakt med sin ægtefælle, siden han forlod den fælles bopæl i begyndelsen af juni 1998. Ansøgeren udrejste i juli 1998 problemfrit legitimeret med eget ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet fandt på den anførte baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgt af de kinesiske myndigheder. Ansøgeren havde videre forklaret, at hun den 28. juni 1998, kort før udrejsen, fremsendte en artikel med kritik af kinesiske forhold pr. telefax til Danmark. Artiklen blev efter indrejsen i Danmark optrykt i en kinesisk avis her i landet. Hun havde endvidere i såvel kinesiske som danske aviser fået optaget artikler indeholdende kritik af kinesiske forhold. De omhandlede aktiviteter kunne ikke tages som udtryk for en fortsættelse af ansøgerens politiske aktiviteter i hjemlandet, men måtte vurderes som et bevidst forsøg på profilering. Flygtningenævnet

fandt derfor ikke at kunne tillægge disse forhold afgørende betydning ved vurdering af sagen. På den baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. Det bemærkedes, at en fremlagt tilsigelse ikke kunne føre til et andet resultat. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR 8/27

Nævnet **stadfæstede** den **6. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst maj 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at det måtte tillægges vægt, at ansøgeren først ansøgte om asyl den 16. november 1998, at han fik udstedt pas i juli 1997, at han udrejste legalt legitimeret med det nævnte pas, og at formålet med indreisen var at besøge en herboende broder. Endvidere måtte det lægges til grund, at ansøgerens aktiviteter for organisationen "Mindretallet" havde været begrænsede, og at aktiviteterne ikke kunne antages at have profileret ansøgeren i forhold til myndighederne. Det bemærkedes særligt, at ansøgeren ikke ansøgte om asyl allerede, da han blev bekendt med anholdelsen af et andet medlem af organisationen, og at ansøgerens bror i Iran alene blev tilbageholdt i et enkelt døgn i forbindelse med en påstået ransagning af bopælen. Ansøgeren havde efter sin indrejse i Danmark givet et interview til en iransk partiavis. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren optrådte anonymt i den fremlagte artikel, og at dette forhold ikke kunne begrunde asyl. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren endvidere deltaget i demonstrationer, og ansøgeren fremlagde fotos, hvor han stod foran den iranske ambassade og på Rådhuspladsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at oplysningerne om ansøgerens deltagelse i demonstrationer efter indreisen i Danmark kunne føre til noget andet resultat, og det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udreisen, eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/28

Der henvises til nævnets afgørelse af 14. oktober 1999 vedrørende en kinesisk statsborger. Afgørelsen er refereret under pkt. 7.2.4.

5.5 Bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Det er en betingelse for ophør af opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

I henhold til § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændinge, der tilhører den gruppe af personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 1-8 i lov om aktiv socialpolitik, og som med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har en mulighed for at fortryde opholdet i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 17 a. Personer med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8 er omfattet heraf.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at klageren havde opgivet bopælen her i landet og frivilligt taget ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** den **14. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina og Kroatien, født i 1968. Klageren indrejste i august 1993 og blev den 8. december 1995 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den 31. maj 1996 repatrierede klageren til Bosnien-Hercegovina og rejste efterfølgende til Kroatien, hvor hans forældre havde

bopæl. Den 23. august 1996 var klageren udsat for en ulykke i Kroatien, hvorefter han var indlagt indtil den 15. december 1996. Klageren forsøgte at få kontakt til Dansk Røde Kors. Den 4. december 1997 genindrejste klageren i Danmark. **Flygtningenævnet** fandt, at klagerens oprindelige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, måtte anses for bortfaldet, jf. § 17 og § 17 a, og at der ikke var grundlag for ikke at anse den for bortfaldet efter § 17, stk. 2. Nævnet lagde herefter vægt på den tid, som klageren havde opholdt sig i Bosnien-Hercegovina og Kroatien, herunder efter han blev rask. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden, hverken til Bosnien-Hercegovina eller Kroatien, hvor han havde pas og senest havde boet. BR 8/29

Nævnet **stadfæstede** den **22. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1964. Klageren indrejste i 1990 og blev den 15. juni 1990 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I september 1995 udrejste klageren til Iran. Efter tilbagevenden til Iran blev klageren tilbageholdt. Seks måneder efter ankomsten til Iran begyndte klageren at planlægge tilbagevenden til Danmark, men kunne ikke udrejse før 1998. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren frivilligt var vendt tilbage til hjemlandet i 1995, og at han havde haft bopæl i hjemlandet i cirka 2 år og 9 måneder. Nævnet fandt herefter, at klagerens tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 var bortfaldet i medfør af samme lovs § 17, stk. 1, jf. stk. 3, og nævnet fandt ikke anledning til at bestemme, at opholdstilladelsen ikke kunne anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere at kunne lægge til grund, at klageren efter sin egen forklaring for nævnet modtog sit oprindelige pas tillige med faderens skøde, som efter klagerens oplysning var stillet i kaution for hans løsladelse efter 25 dages tilbageholdelse i 1995. Endvidere lagde nævnet til grund, at klageren havde kunnet opholde sig problemfrit i hjemlandet inden sin udrejse. Det forhold, at klageren efter sine oplysninger i april 1998 var blevet pålagt en bøde, svarende til cirka 500 dollars for at have givet sin søn et antirevolutionært navn, fandtes ikke i sig selv at være asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne endvidere ikke lægge til grund, at klageren var udrejst fra Teheran lufthavn på den af ham angivne måde, det vil sige i strid med et udrejseforbud. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at klageren var udrejst på et ægte nationalitetspas, lydende på hans eget navn, og at dette pas ikke var forsynet med oplysninger vedrørende udrejseforbud, og at klageren derfor ved en tilbagevenden til hjemlandet, ville kunne påberåbe sig, at han ikke havde begået nogen ulovlig handling ved at udrejse gennem paskontrollen, legitimeret med ægte nationalitetspas. Derefter fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være udsat for en asylbegrundende forfølgelse, eller i øvrigt repressalier af en sådan karakter, at hans tilbagerejse til hjemlandet ikke burde kræves. BR 8/30

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at klageren har opgivet bopælen i Danmark og har opnået beskyttelse i et tredjeland kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1969. Klageren indrejste i Danmark i 1989 og blev den 24. februar 1989 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den 1. marts 1990 udrejste klageren til Frankrig med henblik på at studere. I april 1997 rettede klageren henvendelse til Den kgl. Danske Ambassade i Paris, idet han anmodede om opholdstilladelse i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at da klageren frivilligt var udrejst af Danmark i 1990 og havde opnået beskyttelse i Frankrig, hvor han havde fået asyl, fandt Flygtningenævnet, at betingelserne for at anse opholdstilladelsen af 24. februar 1989 for bortfaldet, var opfyldt, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3. Idet der ikke fandtes grundlag for at bestemme, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Da klageren havde opholdt sig i Frankrig, hvor han havde opnået asyl, fandt Flygtningenævnet ikke at Danmark, hvor klageren alene havde opholdt sig fra den 7. februar 1989 til den 1. marts 1990, måtte anses for nærmest til at yde klageren beskyttelse. BR 8/31

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at klageren havde taget frivilligt bopæl i et tredje land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **ophævede** den **5. august 1999** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1969. Ansøgeren indrejste i oktober 1986 og blev den 14. november 1986 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I maj 1995 blev klageren indlagt på grund af en akut psykose. Klageren udrejste i juli 1995 til Libanon med støtte fra den behandlende læge. På en ukendt dato har klageren rettet henvendelse til Det Danske Ambassadekontor i Beirut og

anmodet om bistand til at indrejse i Danmark. Klageren har overfor Det Danske Ambassadekontor forklaret, at han har opholdt sig i Libanon siden juli 1995, idet han har været syg og har modtaget behandling herfor i hjemlandet. **Flygtningenævnets flertal** fandt under de foreliggende omstændigheder, hvor det fremgik, at ansøgeren ved udrejsen var psykisk syg, og havde fået oplysning om, at det ville være godt for ham at rejse tilbage til Libanon i kortere eller længere tid, ikke at det med tilstrækkelig sikkerhed kunne antages, at klageren frivilligt havde taget bopæl i Libanon og fået beskyttelse dér samt opholdt sig dér i mere end 12 måneder. BR 8/32

Nævnet **ophævede** den **19. oktober 1999** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1956. Klageren indrejste i oktober 1991, idet hun var blevet anerkendt som flygtning, jf. udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Den 18. september 1996 udrejste klageren til Iran, hvor hun tog ophold hos sin broder. I Iran blev klageren opsøgt af gardister. Efter to måneder rejste klageren til Dubai. Efter seks måneder ønskede klageren at vende tilbage til Danmark, hvorfor hun rettede henvendelse til den danske ambassade. **Flygtningenævnet** udtalte, at på grundlag af Hvidovre Hospitals erklæring af 7. oktober 1999 lagde Flygtningenævnet til grund, at klageren da hun den 9. september 1996 underskrev erklæring om frivillig repatriering, var indlagt på Hvidovre Hospital, Psykiatrisk Afdeling, under diagnosen skizofrenia. Herefter og i øvrigt efter klagerens forklaring fandt Flygtningenævnet det betænkeligt at anse det for godtgjort, at klageren frivilligt havde taget bopæl i hjemlandet. BR 8/33

Som eksempel på, at nævnet har fundet, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 2, var opfyldt, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **ophævede** den **27. august 1999** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsens vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1955. Klageren indrejste i juli 1985 og blev den 4. oktober 1985 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den 1. oktober 1995 blev klageren registreret som udrejst til Libanon. Han udrejste, idet han var syg og mente, at han ville få det bedre, såfremt han tog ophold hos sine forældre. Den 30. september 1997 genindrejste ansøgeren i Danmark. Klageren havde en kronisk sindslidelse. Klagerens søn havde bopæl i Danmark og tog sig af klageren. Klagerens fraskilte ægtefælle og to fællesbørn havde tillige bopæl i Danmark. Af de grunde, der var anført af Udlændingestyrelsen, tiltrådte **Flygtningenævnet**, at betingelserne i udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1, for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, for så vidt var opfyldt. Nævnet fandt imidlertid, at oplysningerne om klagerens personlige og familiemæssige forhold, herunder de lægelige oplysninger og sønnens forklaring om faderens helbredstilstand, efter en samlet vurdering må føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. BR 8/34

5.6 Ægtefæller af forskellig nationalitet eller etnisk baggrund

I sager, hvor der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, foretager nævnet en konkret vurdering af, om hver af ægtefællerne opfylder betingelserne for meddelelse af asyl i forhold til deres respektive hjemlande.

I de tilfælde, hvor kun én af ægtefællerne opfylder betingelserne for meddelelse af asyl vil den anden ægtefælle blive meddelt afslag på asyl, da der i denne situation som udgangspunkt ikke vil være grundlag for at meddele konsekvensstatus. Den anden ægtefælle må i disse tilfælde henvises til at søge om opholdstilladelse i medfør af familiesammenføringsreglerne.

Som eksempel på nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **17. august 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1971. Nævnet stadfæstede samme dag styrelsens afgørelse vedrørende ægtefællen, en kvindelig statsborger fra Georgien, født i 1976. Begge indrejst i marts 1997. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger var armensk statsborger, mens den kvindelige ansøger var statsborger i Georgien. Selvom begge ansøgere var etniske armenere, og selvom de indrejste samtidig i Danmark, fandt Flygtningenævnet, at deres asylgrundlag efter fast praksis skulle bedømmes særskilt for hver ansøger. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt efter de nu fremkomne oplysninger ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Armenien risikerede at blive udsat for en uforholdsmæssig streng straf som følge af deserteringen i 1991 fra den sovjetiske hær. Flertallet lagde herved navnlig lagt vægt på den

fremlagte domsudskrift, der vedrørte en af de soldater, der flygtede sammen med ansøgeren. Flertallet lagde ligeledes vægt på, at det var ansøgeren, der som delingsfører tog initiativet til deserteringen. Uanset den lange periode, som nu var forløbet siden deserteringen, fandt flertallet herefter, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. Nævnet fandt ikke grundlag for at henvise ansøgeren til at søge beskyttelse i Georgien som første asylland. Den kvindelige ansøger havde ikke anført noget selvstændigt asylmotiv, og da hun som foran anført ikke kunne tildes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i konsekvens af den mandlige ansøgers tilladelse som følge af deres forskellige nationalitet, opfyldte den kvindelige ansøger derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR 8/35

Nævnet **stadfæstede** den **10. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende to ægtepar. Den ene mandlige ansøger var statsborger fra Ukraine, født i 1949, og den kvindelige ansøger var statsborger fra Israel og etnisk jøde, født i 1946. Den anden mandlige ansøger var søn af den første kvindelige ansøger og statsborger fra Israel og etnisk jøde, født 1973, mens den kvindelige ansøger var statsborger fra Ukraine, født i 1976. Alle indrejst i oktober 1998. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgernes egne forklaringer til grund, at ansøgerne isoleret set ville kunne vende tilbage til henholdsvis Ukraine og Israel, uden at de risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgerne havde som asylmotiv påberåbt sig problemer foranlediget af deres blandede ægteskab. Flygtningenævnet bemærkede, at den chikane og de overgreb, som ansøgerne forklarede, at lokalbefolkningen i henholdsvis Ukraine og Israel havde udsat dem for, ikke havde været af en sådan intensitet, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse. Dertil kom, at ansøgerne ikke i tilstrækkeligt omfang fandtes at have søgt myndighedernes beskyttelse. Det blev bemærket, at den anden mandlige ansøgers værnepligtsforhold i Israel ikke var af en sådan karakter, at disse forhold kunne begrunde opholdstilladelse. De israelske myndigheders behandling af de ukrainske ægtefællers ansøgning i Israel om opholdstilladelse på grund af ægteskaberne med deres israelske ægtefæller, fandtes efter baggrundsoplysningerne ikke at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at det måtte antages, at ægtefællerne ville kunne indrejse i henholdsvis Ukraine eller Israel. BR 8/36 og 37

Det kan forekomme, at ægtefæller har samme nationalitet, men forskellig etnisk baggrund. Dette har tidligere været tilfældet i nogle sager for så vidt angår ægtepar fra det tidligere Jugoslavien. Der henvises til 7. beretning, side 116 og side 119, hvor der er refereret tre afgørelser vedrørende ægtepar af blandet etnisk baggrund fra Bosnien-Hercegovina. I denne beretningsperiode er problemstillingen forekommet i nogle sager vedrørende ægtepar af blandet etnisk baggrund fra Armenien.

Det fremgår af UNHCR's Background Paper fra oktober 1999, at ægtepar af blandet baggrund, hvor den ene ægtefælle er etnisk armener og den anden ægtefælle er etnisk azerbajdsjaner, risikerer at blive udsat for overgreb i Armenien. På denne baggrund meddelte nævnet i november 1999 opholdstilladelse (F-status) til et ægtepar.

Nævnet meddelte den **3. november 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Armenien, født i 1948 (M) og 1953 (K) og to børn. Indrejst i marts 1999. **Flygtningenævnet** lagde den kvindelige ansøgers forklaring til grund. Den kvindelige ansøger var født i Armenien men etnisk aserbajdsjaner. I 1990 blev hun afskediget fra sit job som følge deraf. I 1993 nægtede den mandlige ansøger af samvittighedsmæssige årsager at deltage i krigen mod Nagorno Karabakh og blev som følge heraf tilbageholdt af efterretningstjenesten i tre dage, hvorunder han blev udsat for overgreb. Samme år blev den kvindelige ansøger udsat for fysiske og herunder seksuelle overgreb af personer fra efterretningstjenesten. Myndighederne afviste at yde hende beskyttelse med henvisning til hendes etniske herkomst. Ansøgerne udrejste i 1993 efter gentagen og voldsom chikane på grund af deres etnisk blandede ægteskab. De efterlod børnene hos den mandlige ansøgers moder, og den kvindelige ansøger har ikke siden, på grund af sin subjektive frygt, været i Armenien. På denne baggrund og henset til de seneste baggrundsoplysninger fra oktober 1999 om vilkårene for ægtefæller i etnisk blandede ægteskaber, fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at den kvindelige ansøger skulle vende tilbage til Armenien. BR 8/38

Såfremt der meddeles afslag på asyl til et ægtepar af forskellig nationalitet, der var gift ved indreisen og har opretholdt samlivet i Danmark tager nævnet ex officio forbehold om samlet udsendelse. I forbindelse med beslutningen om tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land tilføjes således en bemærkning

om, at "opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed".

5.7 De generelle forhold i landet/borgerkrig

Personer, som har forladt hjemlandet på grund af utilfredshed med de generelle politiske og sociale tilstande, men som ikke har været udsat for en individuel forfølgelse fra myndighedernes side, meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Der meddeles efter nævnets praksis endvidere afslag på asyl i de tilfælde, hvor en ansøger som asylmotiv alene henviser til, at den pågældende tilhører en befolkningsgruppe, som generelt udsættes for diskrimination og chikane af myndighederne eller andre befolkningsgrupper.

Som eksempel herpå kan henvises til nævnets praksis vedrørende etniske sigøjnere (romaer) fra Slovakiet.

Denne risiko for overgreb begrundes efter Flygtningenævnets praksis som udgangspunkt ikke i sig selv asyl, idet den udøvede chikane/diskrimination ikke kan anses for at være udtryk for en konkret, individuel forfølgelse og ikke af en sådan systematisk og intensiv karakter, at den efter nævnets praksis kan anses for egentlig forfølgelse.

Nævnet **stadfæstede** den **31. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født i 1955 (M) og 1956 (K). Indrejst i december 1998. Parret var etniske romani og den mandlige ansøger havde været aktiv i sigøjnersammenslutningen ROI. Ansøgerne havde ikke haft problemer med myndighederne, førend de i efteråret 1998 blev udsat for falske anklager for tyveri og chikane fra politiet. Den mandlige ansøger blev tilbageholdt flere gange og udsat for fysiske overgreb. Ansørgernes 16-årige datter blev i december 1998 udsat for voldtægt af en politimand. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at den mandlige ansøger ikke havde problemer med myndighederne som følge af sit medlemskab af ROI, men først efter en sigtelse for tyveri i oktober 1998 blev udsat for chikane frem til udrejsen i december 1998. Det blev lagt til grund, at ansørgernes datter havde været udsat for voldtægt. Flertallet fandt ikke, at der herved forelå en af de slovakiske myndigheder understøttet konkret og individuel forfølgelse af ansøgerne, som kunne give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. Det blev herved bemærket, at ansøgerne måtte henvises til at klage til en overordnet myndighed for så vidt angik de overgreb, som de havde været udsat for i deres hjemby. De generelle forhold for etniske sigøjnere fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde asyl. BR 8/39

Kravet om, at en asylansøger skal have været udsat for eller risikere konkret og individuel forfølgelse, gør sig ligeledes gældende i forhold til personer, der som asylmotiv alene henviser til borgerkrig eller borgerkrigs lignende tilstand i hjemlandet.

Som eksempel på nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** den **4. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sierra Leone, født i 1969. Indrejst i juli 1997. Ansøgeren havde været medlem af SLPP i perioden omkring valgkampen i 1996. Ansøgeren, der var handlende, havde bragt sig i et modsætningsforhold til nogle soldater, da han nægtede at aftage stjålne varer fra dem. Ansøgeren havde endvidere henvist til de generelle forhold i Sierra Leone. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til den beskikkede advokat og under mødet i Flygtningenævnet, om at han havde udført aktiviteter for SLPP i form af deltagelse i valgkampagnen op til præsidentvalget i marts 1996, til grund. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren ikke tidligere havde oplyst herom og forespurgt under samtalen med Udlændingestyrelsen udtrykkeligt havde svaret, at han bare havde stemt på SLPP, men ikke havde udført noget politisk arbejde. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, som følge af sit medlemskab af SLPP. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren risikerede individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, som følge af, at han havde anmeldt nogle soldater for at have forsøgt at sælge stjålne varer. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren

var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen eller risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet bemærkede vedrørende de generelle forhold i Sierra Leone, at disse på nuværende tidspunkt måtte anses for ganske uafklarede som følge af krigshandlingerne og de uafklarede magtforhold i landet. Denne situation var af ganske generel karakter, og der var ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ville være i nogen anden risiko end enhver anden statsborger fra Sierra Leone, der måtte vende tilbage. Efter praksis fandtes krigsflygtninge ikke omfattet af udlændingelovens § 7. Der blev herved henvist til Flygtningenævnets 6. beretning (1997), side 44, og UNHCRs Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (1992), pkt. 164 til 166. Flygtningenævnet fandt således heller ikke, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af den generelle situation i landet. Den generelle beskyttelse af krigsflygtninge var som anført i Handbook pkt. 164 gennemført i andre internationale instrumenter, og den generelle situation i forbindelse med tilbagevenden til et krigshærget land kunne således ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men udlændingemyndighederne måtte tage stilling til, om der kunne gives opholdstilladelse på andet grundlag. Der var således ikke grundlag for Flygtningenævnet for at udsætte sagen for at søge yderligere oplysninger om den generelle situation i landet. BR 8/40

5.8 Statsløse personer som asylansøgere

Det følger af Flygtningekonventionens artikel 1 A (2), at udtrykket flygtning skal finde anvendelse på en person, der "...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion...befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborger ret og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Som Flygtningekonventionen er udformet, giver statsløshed ikke i sig selv ret til flygtningestatus. Betingelsen for at en statsløs kan være omfattet af flygtningebegrebet er ifølge art. 1 A (2) 2. led, at den pågældende person har sådanne relationer til en stat, at denne kan betegnes som vedkommendes "country of former habitual residence" – det tidligere opholdsland, og at den pågældende opholder sig uden for det tidligere opholdsland af grunde som er opregnet i art. 1 A (2). Se hertil Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, UNHCR, January 1992, pkt. 102. Det forhold, at en asylansøger ikke kan opnå statsborgerskab i sit tidligere opholdsland, er således ikke i sig selv asylbegrundende.

Statsløshed kan ej heller i sig selv medføre status i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet denne bestemmelse henviser til "en velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb". Grundene til forfølgelsen eller graden af de frygtede overgreb kan afvige fra det af konventionen omfattede, men der skal være tale om frygt for forfølgelse, overgreb eller chikane. En statsløs uden en velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb vil således ikke være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Begrebet "det tidligere opholdsland" skal identificere det land, i forhold til hvilket en statsløs persons status som flygtning kan fastslås. Det beror på en konkret vurdering af en statsløs tilknytning til et givent land, om det kan betegnes som et tidligere opholdsland.

I visse tilfælde er det oplyst, eller det viser det sig senere i forbindelse med en udsendelse, at en statsløs asylansøger ikke kan vende tilbage til et tidligere opholdsland. Dette forhold vil dog som udgangspunkt ikke kunne danne grundlag for meddelelse af asyl, idet asylansøgeren i disse tilfælde ikke kan siges at have et tidligere opholdsland i forhold til hvilket den pågældendes frygt for tilbagevenden kan vurderes, og den pågældende vil derfor ikke være omfattet af Flygtningekonventionen og dermed ej heller af udlændingelovens § 7. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede den 5. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs bedoun fra Kuwait, født 1959. Indrejst i august 1998. Ansøgeren var født og opvokset i Kuwait. Hans forældre var statsløse. De kuwaitiske myndigheder beskyldte ansøgerens brødre for, at have samarbejdet med de irakiske myndigheder og den irakiske hær, hvorfor brødrene måtte flygte ud af landet. På grund af brødrenes forhold blev ansøgeren ligeledes mistænkt. Ansøgeren blev tilbageholdt seks til syv gange af de kuwaitiske myndigheder. Han blev hver gang løsladt mod betaling af kaution. Ansøgeren havde ikke siden befrielsen fra

Irak været i besiddelse af ID-papirer. Han kunne således ikke få sit registreringskort forlænget, han kunne ikke få udstedt kørekort, og han kunne ikke få udstedt rejsepas. Ansøgeren fik i forbindelse med ansøgningen om rejsepas oplyst af statens sikkerhedsafdeling, at han lige som sine brødre var uønsket i landet, og at han burde finde sig en anden nationalitet, idet de kuwaitiske myndigheder ellers ville sende ham til Irak. Ansøgeren udrejste legitimeret med et falsk boliviansk pas. De kuwaitiske myndigheder var bekendt hermed, men modsatte sig på trods heraf ikke ansøgerens udrejse. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den diskrimination, som ansøgeren havde været udsat for, havde haft et sådant omfang og karakter, at ansøgeren kunne anses for forfulgt i udlændingelovens § 7's forstand. Det blev herved bemærket, at Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren af myndighederne konkret beskyldtes for at være irakisk spion, eller at omstændighederne i forbindelse med ansøgerens udrejse havde haft karakter af deportation. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at bedoun-befolkningens forhold og den omstændighed, at ansøgeren muligvis ikke kunne opnå tilladelse til at indrejse i Kuwait, kunne føre til, at der skulle meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/41

5.8.1 Statsløse palæstinensere

Statsløse palæstinensere fra Libanon bliver ifølge nævntes praksis anset for omfattet af § 7, stk. 1, idet de ikke kan vende tilbage til deres oprindelige hjemland Palæstina, og idet Libanon ikke kan anses for de pågældendes hjemland. Der anlægges således i disse sager en 1. asylandsvurdering efter § 7, stk. 3. For en nærmere redegørelse for denne praksis kan der henvises til 3. beretning. Se endvidere nedenstående afgørelse.

Statsløse palæstinensere fra andre lande bliver som udgangspunkt vurderet som andre statsløse og således i forhold til det tidligere opholdsland, jf. de nedenfor anførte eksempler.

5.8.1.1 Statsløse palæstinensere fra Egypten

Nævnet **stadfæstede** den **13. april 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Egypten, født i 1973. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren havde boet i Egypten indtil han var 5 år gammel, hvorefter ansøgeren og hans familie flyttede til Saudi Arabien. I 1989 flyttede ansøgeren tilbage til Egypten for at studere. I sommeren 1995 afsluttede ansøgeren sin uddannelse, men kunne herefter ikke få forlænget sin opholdstilladelse i Egypten. Ansøgeren kunne ligeledes ikke få indrejsetilladelse i Saudi Arabien. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde haft konflikter af nogen art med de egyptiske myndigheder under sit ophold i Egypten, og at ansøgeren i øvrigt var født i Egypten. Det forhold, at ansøgeren var statsløs palæstinenser, fandtes ikke i sig selv at kunne medføre, at ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Det samme gjaldt det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde kunnet opnå forlængelse af sin opholdstilladelse i Egypten. Da ansøgeren herefter ikke havde godtgjort, at han var omfattet af bestemmelserne i udlændingelovens § 7 stadfæstede Flygtninge-nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR 8/43

5.8.1.2 Statsløse palæstinenser fra Gaza

Nævnet **stadfæstede** den **15. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza, født i 1973. Indrejst i september 1998. Ansøgeren arbejdede hos PLO's sikkerhedsafdeling, hvor han var ansat i en specialstyrke, som anholdte folk, der var imod Arafats politik. **Flygtningenævnet** anså Gaza for ansøgerens hjemland. Flygtningenævnet ville ikke afvise, at ansøgeren havde været udsat for en disciplinærtilbageholdelse og en fængsling i Gaza i forbindelse med sit arbejde for sikkerhedsmyndighederne og under fængslingen havde været udsat for overgreb. Nævnet fandt imidlertid, at overgrebene ikke havde haft en sådan karakter, at de i sig selv kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Efter ansøgerens forklaring kunne det lægges til grund, at han i januar 1998 blev løsladt uden andre betingelser end, at han skulle gøre hvad han fik besked på. Flygtningenævnet lagde derfor til grund, at der af myndighederne i hjemlandet var gjort op med forholdet. Nævnet bemærkede endvidere, at det ikke ansås for sandsynliggjort, at det forhold, at ansøgeren efter løsladelsen undlod at møde til tjeneste for sikkerhedsstyrken i sig selv ville kunne medføre uforholdsmæssig straf. BR 8/44

5.8.1.3 Statsløse palæstinensere fra Libyen

Nævnet **stadfæstede** den **27. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libyen, født i 1974. Indrejst i december 1997. Ansøgeren var født i Libanon men var som

fireårig flyttet med sin familie til Libyen. Ansøgeren var medlem af Den revolutionære Komité, da dette var påkrævet for, at han kunne studere. Ansøgeren havde ikke aktiviteter for komitéen. I 1996 blev ansøgeren og hans familie sammen med andre statsløse palæstinensere tvunget fra deres hjem, idet de fik besked på at rejse til Palæstina. Ansøgeren og hans familie ville rejse via Egypten, men kunne ikke få visum hertil, hvorfor de opholdt sig i området ved den egyptiske grænse i tre til fire måneder, hvorpå de igen vendte tilbage til Libyen. Ansøgeren forlod Libyen på grund af forholdene for statsløse palæstinensere i landet, herunder at statsløse palæstinensere blev brugt som brikker i de libyske myndigheders politiske spil. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgerens asylansøgning var vurderet i forhold til Libyen, hvor han havde opholdt sig, fra han var fire år og indtil udrejsen til Danmark. Ansøgeren havde ikke udført politiske aktiviteter i Libyen og havde ikke forud for udrejsen været udsat for nogen konkret, individuel forfølgelse. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at forsøget på at udvise ansøgeren og hans familie i 1996 ikke var rettet specielt mod ansøgeren og hans familie, men var et led i en generel politisk manifestation fra det libyske styre. Ansøgeren var udrejst legalt, legitimeret med et ægte rejsedokument. Ved en tilbagevenden til Libyen måtte ansøgeren forventes at blive afhørt om sine forhold i udlandet. Men på den ovenfor anførte baggrund, og under hensyntagen til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Libyen for statsløse palæstinensere, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb. BR 8/45

5.8.1.4 Statsløse palæstinensere fra Syrien

Nævnet **stadfæstede** den **12. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1972 samt et barn. Ansøgeren indrejste i Danmark i august 1991. Ansøgeren er muslim. Hendes fader var medlem af Det Muslimske Broderskab, som var forfulgt af den syriske regering. Omkring 1978 rejste ansøgeren med sin moder og søskende til Libyen, for at blive genforenet med ansøgerens fader, der havde søgt tilflugt der. Cirka i 1986 måtte familien forlade Libyen for at undgå, at ansøgerens fader blev fængslet. Det lykkedes familien at opnå visum til Tyskland, hvor de efterfølgende fik asyl. Ansøgeren fik ikke udstedt nationalitetspas i Tyskland, idet hun før afgørelsen om asyl forelå var blevet gift i Danmark. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Syrien at blive anvendt som gidsel af myndighederne for at få ansøgerens fader til at vende tilbage. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at en stor gruppe af ansøgerens familie efter ansøgerens forklaring bor i Syrien, herunder nær familie som farbrødre, og bedsteforældre. Uanset at ansøgerens forældre og søskende har opnået asyl i Tyskland, angiveligt som følge af, at ansøgerens far for mere en 20 år siden måtte flygte fra Syrien på grund af sin tilknytning til Det Muslimske Broderskab, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Syrien, som er hendes hjemland. BR 8/46

5.8.1.5 Statsløse palæstinensere fra Libanon

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra Libanon anlægges som oven for anført en 1. asyllands vurdering.

Nævnet **stadfæstede** den **3. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1967. Indrejst i april 1998. Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren efter sin løsladelse i 1991 havde arbejdet for Mounir El Mokdeh i en kortere periode og derefter for Den Demokratiske Front for Palæstinas Befrielse (DFLP). Ansøgeren blev sammen med en række andre personer afhørt af syrerne i begyndelse af januar 1998 i forbindelse med nogle uroligheder, og ansøgeren blev efter sin forklaring løsladt efter afhøringen. Nævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren hverken havde deltaget i – eller opfordret til – de omtalte uroligheder og ildspåsættelser. Selvom det måtte kunne lægges til grund, at de syriske myndigheder i Libanon ønskede at afhøre ansøgeren om ildspåsættelsen den 20. januar 1998, fandt **Flygtningenævnets flertal** på den anførte baggrund, at ansøgeren, der efter 1991 havde kunnet opholde sig i Libanon uden at blive udsat for overgreb, fortsat vil kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flertallet lagde herved tillige vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor hans nærmeste familie fortsat boede. Flertallet fandt således, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. BR 8/42

Kapitel 6 Det tidligere Jugoslavien

Konflikten i det tidligere Jugoslavien der siden begyndelsen af 1990'erne har medført store flygtningestrømme i Europa fortsatte i 1999, hvor etnisk udrensning og krig i Kosovo-provinsen i begyndelsen af året sendte tusinder af etniske albanere på flugt, og gav anledning til, at de europæiske stater indførte særlige foranstaltninger. For Danmarks vedkommende vedtog Folketinget således i april 1999 lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven).

I det følgende vil udviklingen i området kort blive skitseret, ligesom der vil blive redegjort for væsentligt baggrundsmateriale. Endvidere vil behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Bosnien-Hercegovina og Kroatien blive omtalt og belyst med eksempler fra nævnets praksis. For en nærmere redegørelse for udviklingen i det tidligere Jugoslavien og de senere års praksis henvises til 5., 6. og 7. beretning.

6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen

I løbet af 1998 skete der en stadig optrapning af urolighederne og de serbiske angreb i Kosovo-provinsen, hvilket førte til, at stadig flere og flere kosovo-albanere begyndte at forlade Kosovo-provinsen eller blev internt fordrevne. I september og oktober 1998 sendte NATO et ultimatum til præsidenten for Forbundsrepublikken Jugoslavien om at standse voldsudøvelsen i Kosovo-provinsen, hvilket dog ikke medførte nogen ændring i konfliktniveauet i Kosovo-provinsen. Den 7. februar 1999 påbegyndtes en konference om situationen i Kosovo-provinsen i Rambouillet i Frankrig med deltagelse af repræsentanter fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, den albanske skyggeregering og UCK (Kosovo-provinsens befrielseshær), uden at det ad denne vej lykkedes at finde en løsning på problemerne i Kosovo-provinsen. Fra slutningen af februar 1999 udstationeredes serbiske tropper massivt i hele Kosovo-provinsen, og den 1. marts 1999 afviste præsident Milosevic indsættelsen af en international fredsstyrke i Kosovo-provinsen.

Fra marts 1999 begyndte tiltagende flygtningestrømme af etniske albanere at forlade Kosovo-provinsen og søge mod primært Makedonien, Albanien og Montenegro. Den 24. marts 1999 iværksatte NATO en væbnet aktion mod Forbundsrepublikken Jugoslavien, hvilket medførte, at Forbundsrepublikkens parlament erklærede landet i krigstilstand. Under NATO's luftbombardement øgedes strømmen af flygtende etniske albanere dramatisk, således at der ved slutningen af NATO's aktion befandt sig omkring 850.000 flygtninge i Albanien, Makedonien og Montenegro, mens det anslås, at op mod 500.000 personer var internt fordrevne.

Den 3. juni 1999 tiltrådte Forbundsrepublikken Jugoslaviens parlament G-8 landenes fredsplan for Kosovo-provinsen. Den 9. juni 1999 underskrev Forbundsrepublikken Jugoslaviens hær den militærtekniske aftale om tilbagetrækning fra Kosovo-provinsen, hvorved Forbundsrepublikken forpligtede sig til FN's resolution 1244 af 10. juni 1999. Fra den 12. juni 1999 til den 20. juni 1999 blev der således indsat en international styrke, KFOR, i takt med, at de jugoslaviske styrker trak sig tilbage. FN's mission i Kosovo-provinsen, UNMIK, blev samtidig oprettet. Den 21. juni 1999 underskrev UCK en aftale om afmilitarisering af bevægelsen.

Ved udgangen af 1999 var der rapporter om stigende uroligheder mellem de etniske grupperinger i Kosovo-provinsen og vold rettet især mod etniske serbere og deraf følgende udvandring.

6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen

Flygtningenævnet har i de senere år løbende behandlet ansøgninger fra etniske albanere fra Kosovo-provinsen, der som asylgrunde blandt andet har anført politisk aktivitet imod det serbiske styre samt diskrimination, undertrykkelse og overgreb fra de serbiske myndigheder.

Som omtalt i 7. beretning traf Flygtningenævnet den 23. oktober 1998 afgørelse i tre prøvesager. I alle tre sager meddelte Flygtningenævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

På denne baggrund meddelte Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen herefter som udgangspunkt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til etniske albanere fra Kosovo-provinsen.

Flygtningenævnet har således i beretningsperioden ud over behandling af genoptagne sager alene behandlet og truffet afgørelse i én spontansag vedrørende én person fra Kosovo-provinsen.

Nævnet **stadfæstede** den **14. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i juni 1997. Ansøgeren havde en herboende ægtefælle, som var indrejst i Danmark i august 1992, og som i 1996 var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 6. **Flygtningenævnets flertal** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen. Hun var etnisk albaner fra Kosovo. Hun havde været medlem af LDK. Hun havde forklaret, at hun sammen med sin nuværende ægtefælle blandt andet planlagde demonstrationer. Hun havde imidlertid ikke haft nogen aktiviteter, siden hun udrejste i 1992. Hun havde forklaret, at hun flere gange havde været tilbageholdt og havde været udsat for hårdhændet behandling. Dette havde efter hendes egen forklaring ikke været begrundet i hendes aktiviteter, men i myndighedernes ønske om at få fat i hendes nuværende ægtefælle. Dette kunne Flygtningenævnets flertal ikke lægge til grund. Flertallet henviste herved til de begrænsede aktiviteter, ægtefællen havde haft inden udrejsen, såvel ifølge ansøgerens forklaring som ifølge oplysningerne i hans egne sagsakter. Flygtningenævnets flertal fandt endvidere ikke, at ansøgeren hørte til nogen af de risikogrupper, der var angivet i UNHCR's Position Paper af 11. november 1998. Der fastsattes ingen udrejsefrist, idet ansøgeren havde en verserende ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag. BR 8/47

Efter påbegyndelsen af NATO's aktion mod Forbundsrepublikken Jugoslavien den 24. marts 1999 vedtog Folketinget den 23. april 1999 - som følge af det store flygtningepres på især Albanien og Makedonien - lov nr. 251 af 28. april 1999 om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), der trådte i kraft den 30. april 1999. Ifølge loven ville Danmark efter aftale og i samarbejde med UNHCR eller anden international organisation invitere et nærmere bestemt antal udvalgte nødstedte personer fra Kosovo-provinsen til at opholde sig midlertidigt i Danmark. Som følge af loven modtog Danmark i perioden fra den 30. april 1999 til den 15. juni 1999 i alt 2.832 nødstedte fra Kosovo-provinsen og dennes nærområde. De blev alle meddelt seks måneders midlertidig opholdstilladelse i medfør af nødloven.

Ifølge lovens § 2 meddeles der endvidere midlertidig opholdstilladelse efter særloven til spontane asylansøgere fra Kosovo-provinsen, der indrejser og indgiver ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden. Der er endvidere hjemmel til at sætte behandlingen af deres ansøgning om asyl i bero. Der kan dog ikke ske en udskydelse af asylsagsbehandlingen ud over to år. Dette gælder også asylansøgninger indgivet af personer, der er indrejst som følge af loven.

Den 5. juli 1999 iværksatte Udlændingestyrelsen via Udenrigsministeriet en høring vedrørende forholdene i Kosovo-provinsen efter Forbundsrepublikken Jugoslaviens tiltræden af G-8 landenes fredsplan, tilbagetrækningen af Forbundsrepublikkens styrker fra Kosovo-provinsen, indsættelsen af KFOR og påbegyndelsen af opbygningen af det civile samfund i Kosovo-provinsen.

Som følge af Udlændingestyrelsens høring stillede Flygtningenævnet behandlingen af nævnets få verserende genoptagne sager vedrørende etniske albanere fra Kosovo-provinsen i bero.

I et notat af 1. oktober 1999 fremkom UNHCR med sine anbefalinger vedrørende tilbagesendelse af etniske albanere til Kosovo. Det fremgår heraf, at UNHCR konkluderede, at situationen for etniske albanere i Kosovo-provinsen var afgørende forbedret efter tilbagetrækningen af de jugoslaviske tropper og KFOR's

tilstedeværelse i området. UNHCR vurderede derfor, at sikkerhedssituationen i området var således, at etniske albanere bortset fra særlige risikogrupper, bestående af familier af blandet etnisk herkomst, unge mænd i den værnepligtige alder, som havde nægtet at deltage i UCK's militære aktiviteter og personer, som var under beskyldning for at have hjulpet de serbiske styrker, ville kunne vende tilbage uden at risikere forfølgelse. Samtidig frarådede UNHCR dog tvangsmæssig udsendelse af etniske albanere til Kosovo indtil foråret 2000 som følge af den manglende mulighed for indkvartering og den kommende vinter.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede den 14. oktober 1999 på baggrund af UNHCR's notat af 1. oktober 1999 at genoptage behandlingen af de sager, som havde været stillet i bero på en besvarelse af Udlændingestyrelsens høring af 5. juli 1999.

På baggrund af UNHCR's anbefalinger vedrørende behovet for fortsat midlertidig beskyttelse af de evakuerede kosovo-albanere forlængede Udlændingestyrelsen de midlertidige opholdstilladelser med yderligere 6 måneder ved disses udløb.

Som følge af ovennævnte har nævnet ikke truffet yderligere afgørelser vedrørende etniske albanere fra Kosovo-provinsen i beretningsperioden.

6.1.3 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien (end Kosovo-provinsen). Det har blandt andet været muslimer og etniske romaer, der som baggrund for deres ansøgning om asyl har henvist til etnisk begrundet chikane og overgreb samt risikoen for indkaldelse til at gøre militærtjeneste i Kosovo-provinsen og frykten for idømmelse af uforholdsmæssig straf som følge af militærunddragelse eller desertering. Flygtningenævnets behandling af disse sager var fra april 1999 til oktober 1999 stillet i bero på en høring om de militære forhold i Forbundsrepublikken.

Til belysning af blandt andet de militære forhold i Forbundsrepublikken Jugoslavien modtog Flygtningenævnet den 18. februar 1999 notat af 11. februar 1999 fra UNHCR, hvoraf fremgik, at alle mandlige statsborgere i Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede indkaldelse til aftjening af værnepligt, herunder også etniske minoriteter, dog med undtagelse af etniske albanere fra Kosovo-provinsen. Det fremgik videre, at det var muligt at udføre alternativ tjeneste som militærnægter som følge af samvittighedsgrunde. Alle kunne i princippet risikere at blive sendt til Kosovo, men i praksis var ingen medlemmer af etniske minoritetsgrupper blevet sendt til Kosovo. Endelig fremgik det, at militærunddragere og desertører kunne straffes, og at der forekom udbredt militærunddragelse, men at relativt få af disse blev strafforfulgt. Strafniveauet blev opgivet til at være omkring tre måneders betinget fængsel, ligesom det blev oplyst, at der ikke var blevet observeret diskriminerende praksis i relation til forskellige befolkningsgrupper.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i perioden fra januar 1999 til april 1999 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **4. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1959. Indrejst i juni 1998. Ansøgeren, som var etnisk roma fra Serbien, havde i 1981/1982 aftjent militærtjeneste i JNA, hvortil han siden havde været indkaldt adskillige gange som reservist. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at fastslå, at den chikane, ansøgeren havde været udsat for som roma, havde haft et omfang og en karakter, der kunne betegnes som forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal fandt det ikke sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive genindkaldt med henblik på at blive sendt til Kosovo for at deltage i krigslignende handlinger. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren var udrejst legalt, legitimeret med ægte pas, og at han ikke forud for udrejsen var søgt genindkaldt. Flertallet bemærkede videre, at der ikke for nævnet forelå baggrundsoplysninger, som kunne begrunde en sådan risiko for ansøgeren. BR 8/48

Nævnet **stadfæstede** den **23. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971. Indrejst i juni 1996. Ansøgeren var muslim fra

Sandzak-området. I maj 1996 modtog ansøgeren en indkaldelse til militærtjeneste. I maj 1998 fortalte ansøgerens fader ham, at der var blevet afleveret en indkaldelse hos forældrene. I januar 1999 blev der afleveret endnu en indkaldelse. Det blev over for ansøgerens forældre indskærpet, at han skulle møde op til militærøvelser, og at han i tilfælde af udeblivelse ville blive straffet. Endvidere risikerede ansøgeren at blive sendt til Kosovo. Selv om det blev lagt til grund, at ansøgeren var forsøgt genindkaldt til militærtjeneste, fandt **Flygtningenævnet** ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin udeblivelse risikerede at blive udsat for en uforholdsmæssig straf eller risikerede at blive udsendt til udførelse af krigslignende tjeneste i Kosovo. Nævnet lagde herved dels vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om den mulige straf for udeblivelse fra genindkaldelse dels UNHCR's skrivelse af 11. februar 1999, hvorefter ingen medlemmer af etniske minoritetsgrupper i praksis sendes til Kosovo. BR 8/49

Nævnet **stadfæstede** den **11. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1974. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren var muslim fra Sandzak-provinsen. I foråret 1998 opsøgte militærpolitiet og en tjenestemand ansøgerens bopæl, hvor de afleverede en indkaldelse til militærøvelser to uger senere. Ansøgeren gav møde. Ansøgeren hørte, at der blev talt om, at de skulle sendes til Kosovo, hvorfor han bad den ansvarlige officer om tilladelse til at opsøge sin familie for at fortælle dem, at de ikke ville se ham foreløbig. Ansøgeren fik tilladelse til fravær i to timer mod at deponere sit ID-kort. Ansøgeren vendte ikke tilbage, hvorfor militærpolitiet efter tre til fire timer søgte efter ham på bopælen. Senere i 1998 blev der atter sendt en indkaldelse til bopælen. Selv om det blev lagt til grund, at ansøgeren var forsøgt genindkaldt til militærtjeneste, fandt **Flygtningenævnet** ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin udeblivelse risikerede at blive udsat for en uforholdsmæssig straf eller risikerede at blive udsendt til udførelse af krigslignende tjeneste i Kosovo. Nævnet havde herved lagt vægt på dels de foreliggende baggrundsoplysninger om den mulige straf for udeblivelse fra genindkaldelse dels UNHCR's skrivelse af 11. februar 1999, hvorefter ingen medlemmer af etniske minoritetsgrupper i praksis sendes til Kosovo. BR 8/50

For så vidt angår sager i samme periode, hvor asylmotivet ikke helt eller delvist var knyttet til militære forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte den **25. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1963 (M) og 1968 (K), samt fem børn. Indrejst i december 1996. Den mandlige ansøger var etnisk roma fra Kraljevo, Serbien, og den kvindelige ansøger etnisk albaner fra Mitrovica, Kosovo. På grund af deres etnisk blandede herkomst havde parret blandt andet problemer med at bo sammen og med at blive registreret i hinandens respektive hjembyer. Parret udrejste i 1988 til Tyskland, hvor de opholdt sig indtil indrejsen i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger var etnisk roma fra Kraljevo i Serbien, og at den kvindelige ansøger var etnisk albaner fra Kosovo. De havde ikke været i hjemlandet siden 1988. Ansøgernes forklaringer var behæftet med væsentlige troværdighedsproblemer, og det måtte derfor lægges til grund, at ansøgerne havde kunnet opholde sig i Kraljevo i årene 1984 til 1988. Flygtningenævnet fandt derfor, at de ikke skulle vurderes i forhold til Kosovo. Flertallet fandt, at det i hvert fald i den foreliggende politiske situation i Serbien ville være forbundet med store vanskeligheder og indebære risiko for overgreb, hvis ansøgerne og deres børn skulle tage ophold i Serbien. Flertallet fandt derfor, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/51

Fra den 24. marts 1999 til den 23. juni 1999 var Forbundsrepublikken Jugoslavien erklæret i krigstilstand som følge af NATO's aktion mod landet, og grænserne blev lukket for alle mænd i den våbenføre alder.

Den 20. april 1999 iværksatte Flygtningenævnet på baggrund af en konkret sag og den daværende situation i Forbundsrepublikken Jugoslavien en høring via Udenrigsministeriet vedrørende de militære forhold i Forbundsrepublikken som nævnt i telefax af 11. februar 1999 fra UNHCR. Nævnet anmodede herunder om at modtage uddybende oplysninger om mobiliseringens omfang og oplysninger om strafferammen for militærunddragelse og desertering samt straffepraksis i sådanne sager. Flygtningenævnet stillede samtidig behandlingen af alle sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, der som asylmotiv helt eller delvist havde henvist til militære forhold, i bero.

Flygtningenævnet modtog ved notat af 30. august 1999 fra UNHCR en foreløbig besvarelse af høringen. Af notatet fremgår, at der ikke var sket en generel mobilisering i forbindelse med indførelsen af krigstilstand i Forbundsrepublikken, men at et stigende antal personer var blevet indkaldt til aftjening af militærtjeneste.

Det fremgår endvidere, at det ikke var UNHCR bekendt, i hvilket omfang personer af anden etnisk herkomst end serbisk blev indkaldt, men at etniske albanere og muslimer fra Sandzak-området i de sidste år ikke var blevet indkaldt rutinemæssigt. Undtagelser var dog forekommet, hvorfor UNHCR henstiller, at der i sådanne sager træffes afgørelse efter en individuel og konkret vurdering. Det fremgår videre, at militærunddragelse og desertering begået i perioden fra den 24. marts 1999 til den 23. juni 1999 vil blive regnet som sket i krigstid og dermed være straffebelagt i overensstemmelse hermed. Strafferammen er i fredstid op til 10 års fængsel og i krigstid mellem 1 og 20 års fængsel alt afhængig af de nærmere omstændigheder. Alternativ militærtjeneste er mulig, dog ikke i krigstid. Det har ikke været muligt for UNHCR at fremkomme med oplysninger om straffepraksis, idet man i sager vedrørende militærunddragelse og desertering begået under krigstilstanden anvendte og fortsat anvender særlige afkortede procedurer ved lukkede og fortrolige militære retsmøder.

Ved to notater af 1. oktober 1999 fra UNHCR vedrørende Forbundsrepublikken modtog Flygtningenævnet yderligere oplysninger om militærunddragelse og desertering.

Det ene notat indeholdende UNHCR's overvejelser vedrørende personer fra Forbundsrepublikken, som deserterer eller unddrager sig militærtjeneste indeholdt ud over oplysninger herom ligeledes UNHCR's generelle analyse af, i hvilke situationer militærunddragelse og desertering kan være asylbegrundende. Endvidere fremkom UNHCR på baggrund heraf og den erklærede krigstilstand i perioden fra den 24. marts til den 23. juni 1999 med konkrete anbefalinger vedrørende Forbundsrepublikken. UNHCR opstiller i forbindelse hermed tre kategorier af personer, som vil være i risiko. Den første gruppe omfatter personer, som forlod landet, før krigstilstanden blev indført, i forventning herom eller om lukning af grænserne, og som hverken før eller under krigstilstanden har modtaget en indkaldelse. Sådanne personer forventes at kunne vende tilbage til Forbundsrepublikken. Den anden gruppe består af personer, der forlod landet, idet de modtog en indkaldelse, eller som forlod landet, før de modtog en indkaldelse, men som efterfølgende har modtaget én. Sådanne personer risikerer ved en tilbagevenden op til 20 års fængsel. Den tredje gruppe omfatter desertører.

Det andet notat vedrørende særlige grupper af asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien indeholdt et afsnit om UNHCR's generelle overvejelser vedrørende manglende udførelse af militærtjeneste.

På koordinationsudvalgets møde den 14. oktober 1999 blev de fremkomne oplysninger drøftet. Der var i udvalget enighed om at genoptage behandlingen af de pågældende sager.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis, i sager hvor asylmotivet helt eller delvist var knyttet til militære forhold, i perioden fra november og december 1999, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **1. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1974. Indrejst i maj 1997. I 1992 modtog ansøgeren, der var etnisk albaner fra Kosovo-provinsen, og som siden 1981 havde boet i Beograd, en indkaldelse til session, hvorfor han udrejste til Sverige. Ansøgeren returnerede kort efter, idet hans fader risikerede straf, såfremt han ikke vendte tilbage. Cirka tre måneder efter hjemkomsten gav ansøgeren efter tilsigelse møde til session, hvor han blev erklæret for egnet. To måneder senere blev han indkaldt til militærtjeneste, hvorfor han udrejste til Tyskland, hvor han opholdt sig indtil 1997. Efter hans udrejse eftersøgte myndighederne ham blandt andet ved ofte at opsøge forældrenes bopæl, ligesom forældrene i 1995 modtog en indkaldelse til militærtjeneste vedrørende ansøgeren. I 1997 modtog ansøgeren en indkaldelse fra en militærdomstol vedrørende sin udeblivelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo, at han havde boet i Beograd-området siden 1981, og at han ikke havde været politisk aktiv. **Flygtningenævnets flertal** fandt videre, at indkaldelserne til militærtjeneste i 1992/1993 samt 1995 ikke kunne begrunde asyl, idet disse måtte antages at være omfattet af den vedtagne amnestilov. Endvidere kunne flertallet ikke lægge til grund, at ansøgeren havde modtaget yderligere indkaldelser til militærtjeneste. Oplysningerne om myndighedernes henvendelser havde ikke haft en sådan karakter, at de kunne sidestilles med egentlige indkaldelser. Der lagdes herved videre vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger angående sandsynligheden for, at etniske albanere indkaldes til militærtjeneste. Flertallet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren var blevet indkaldt til militæret i 1997. Det bemærkedes herved, at der ikke forelå nærmere oplysninger om denne indkaldelse. Endvidere lagde flertallet til grund, at ansøgeren efter det foreliggende baggrundsmateriale ikke tilhørte nogen særlig risikogruppe, og at han havde familiemedlemmer

i Beograd. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske albanere i Forbundsrepublikken Jugoslavien ikke kunne føre til noget andet resultat, kunne flertallet herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR 8/52

Nævnet **stadfæstede** den **8. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1970. Angiveligt indrejst i september 1998. Ansøgeren, der var etnisk roma, var ofte blevet stoppet og taget med af politiet, der beskyldte ham for at have begået tyverier. Ved disse lejligheder blev ansøgeren typisk afhørt, slået og chikaneret verbalt i 15 minutter til tre timer, hvorefter han tilstod. Herefter fik han lov til at gå under forudsætning af, at han gav møde næste dag, hvilket han aldrig gjorde. Fra 1989 til 1990 gjorde ansøgeren militærtjeneste som menig. Under sagen forklarede han, at han forud for udrejsen modtog to genindkaldelser til reserven i Kosovo. Da ansøgeren ikke mødte som tilsagt, blev han søgt på bopælen af politiet, men flygtede og udrejste. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på asyl blandt andet under henvisning til, at ansøgeren ikke medbragte indkaldelserne til Danmark, at ansøgeren og hans samlever havde afgivet divergerende forklaringer om politiets henvendelser i forbindelse med indkaldelserne, samt at det forekom usandsynligt, at militæret skulle have indkaldt ansøgeren, som efter sin egen forklaring ustandseligt blev beskyldt for at stjæle. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk roma, at han havde familie i hjemlandet, og at han ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde for Flygtningenævnet præciseret, at hans asylmotiv var den af politiet udøvede vold mod ham. Af de af styrelsen nævnte grunde kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været søgt indkaldt til militærtjeneste som forklaret af ham, hvorfor dette forhold ikke kunne begrunde asyl. Hertil kom, at den påståede indkaldelse lå uden for den periode, hvor Forbundsrepublikken Jugoslavien var i krigstilstand. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren og hans samleverske havde forklaret divergerende med hensyn til, at han klagede over den af politiet udøvede chikane til lederen af politistationen, ligesom denne oplysning først var fremkommet for Flygtningenævnet. Denne udbyggede forklaring kunne derfor ikke lægges til grund. Den chikane, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft en sådan intensitet og omfang, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. De generelt vanskelige forhold for etniske romaer i Forbundsrepublikken Jugoslavien kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR 8/53

Nævnet **stadfæstede** den **21. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1969. Indrejste i februar 1997. Ansøgeren, der var muslim fra Sandzak-området, var medlem af SDA, indtil han i 1992 udrejste til Danmark, idet han frygtede at blive indkaldt til militæret. Fra 1993 til 1997 opholdt han sig af samme grund i Makedonien. Efter ansøgerens forklaring, som **Flygtningenævnet** lagde til grund sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede konkret og individuel forfølgelse, hverken som følge af sit medlemskab af SDA indtil udrejsen i 1992 eller som følge af udrejsen for at undgå militærtjeneste. Da heller ikke de generelle forhold for muslimer fra Serbien kunne give grundlag for asyl, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne i udlændingelovens § 7. BR 8/54

Som eksempel på nævnets praksis i samme periode, i sager hvor asylmotivet ikke var knyttet til militære forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **22. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i december 1996. Ansøgeren var etnisk roma og muslim fra Beograd, hvor hun indtil sin udrejse havde haft bopæl i et serbisk kvarter. Cirka tre til fire uger før udrejsen blev hun på sin bopæl opsøgt af nogle serbiske naboer, hvoraf den ene var politibetjent. Naboerne spurgte efter ansøgerens samlever, der ikke var til stede på bopælen. En af naboerne kastede ansøgeren mod gulvet og forsøgte at voldtage hende, men blev hurtigt stoppet af de øvrige tilstedeværende. Den følgende dag rettede ansøgeren og samleveren henvendelse til politiet for at anmelde forholdet, men de blev nægtet hjælp. Bopælen blev efterfølgende om natten opsøgt af naboer, der kastede sten gennem vinduerne og råbte, at de skulle forlade stedet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde oplyst, at hun var etnisk roma. Ansøgeren havde ikke forud for udrejsen været udsat for overgreb udøvet af sit hjemlands myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke, at det overgreb af seksuel art fra naboers side, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for i 1996, i sig selv kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at de overgreb, ansøgeren oplyste at have været udsat for forud for udrejsen havde haft en sådan intensitet eller karakter, at

hun da kunne anses for at have været forfulgt. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på grund af sin etniske afstamning ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere en konkret og individuel forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/55

6.2 Sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina

Også i denne beretningsperiode har Nævnet modtaget et omfattende baggrundsmateriale vedrørende forholdene i Bosnien-Hercegovina. Det fremgår heraf, at der sker visse fremskridt i fredsprocessen, men at menneskerettighedssituationen fortsat lader meget tilbage at ønske. Graden af respekt for menneskerettighederne varierer meget fra område til område, og der er fortsat spændinger mellem de forskellige etniske grupper. I et voksende antal områder, herunder Sarajevo, eksisterer der dog fredelig sameksistens i etnisk blandede samfund. Ikke desto mindre forekommer undertrykkelse, diskrimination og chikane af minoriteter over hele landet, og der er fortsat store problemer med internt fordrevnes mulighed for at vende tilbage til et område, hvor de vil være en del af minoriteten.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **7. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1961 (M) og 1962 (K), samt tre børn. Indrejst i november 1997. Begge ansøgere var muslimer. Familiens bopæl lå ved fronten i Republika Srpska og blev ramt mindst to gange, hvorefter den kvindelige ansøger og børnene flygtede fra Srebrenica til Tuzla. Under rejsen blev konvojen standset af serbere, som udsatte den kvindelige ansøger for vold og truede børnene med bajonetter. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne var bosniske muslimer fra Srebrenica, der nu er beliggende i Republika Srpska. Nævnet lagde videre til grund, at den kvindelige ansøger med børnene blev tvunget til at forlade bopælen i maj 1992 som følge af krigshandlinger, og at hun kom med den første konvoj ud af Srebrenica i maj 1993, hvorefter hun tog ophold i Tinja ved Srebrenik. Nævnet lagde videre til grund, at den mandlige ansøger, der inden krigen havde arbejde i Serbien, først i november 1995 sluttede sig til familien i Srebrenik, hvor de boede indtil udrejsen i november 1997. Den mandlige ansøger og børnene blev udsat for verbal chikane i Srebrenik, idet den mandlige ansøger blev beskyldt for at have udført krigstjeneste for serberne, men ingen af ansøgerne blev udsat for fysiske overgreb. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at det under disse omstændigheder burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til deres hjemby, der som nævnt var beliggende i Republika Srpska. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgerne havde krav på at kunne vende tilbage til hjembyen eller hjemområdet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne havde eller ville kunne opnå statsborgerskab i Bosnien-Hercegovina, og at de på ny kunne tage ophold i føderationsområdet uden at risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at den kvindelige ansøgers subjektive frygt i hvert fald under disse omstændigheder var således begrundet, at det ikke burde kræves, at hun tog ophold i føderationsområdet. BR 8/56

Nævnet **stadfæstede** den **23. september 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1967 (M) og 1968 (K), samt tre børn. Indrejst i oktober 1998. Ansøgerne etniske romaer og muslimer. Ansøgerne blev presset til at konvertere til kristendommen. Ansøgerne blev endvidere udsat for husransagninger af serberne, hvorunder den mandlige ansøger blev slået og truet. I 1993 blev den kvindelige ansøger udsat for flere voldelige overgreb fra militærfolk. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Uanset at ansøgerne ikke mente at kunne vende tilbage til hjemområdet, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i føderationsområdet. Flygtningenævnet fandt herved, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerne havde et udestående med nogen i dette område, og at de sociale og økonomiske forhold for medlemmerne af roma-befolkningen ikke kunne medføre en anden vurdering. BR 8/57

Nævnet meddelte den **21. oktober 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1965 (M) og 1964 (K), samt to børn. Indrejst i maj 1998. Begge ansøgere var muslimer og tilknyttet DNZ (Folkets Demokratiske Forening). Under borgerkrigen gjorde den mandlige ansøger indtil 1994 tjeneste i Fikret Abdics hær. I 1994 blev ansøgerens brødre dræbt under krigshandlinger. Herefter blev ansøgeren overflyttet til tjeneste som fangevogter i et militærfængsel. I juni eller juli 1997 flygtede ansøgeren sammen med hæren til Kroatien. I november 1997 vendte ansøgeren tilbage til hjembyen, idet den kvindelige ansøger og deres børn ikke kunne forlade denne. Ved sin tilbagevenden blev ansøgeren sat i husarrest af politiet. Efterfølgende trængte politiuiformerede personer ved tre lejligheder ind på bopælen, som de ransagede,

ligesom de udsatte familien for fysiske overgreb. I forbindelse med den anden henvendelse blev den kvindelige ansøger voldtaget. Efterfølgende blev hun nægtet lægehjælp, ligesom politiet ikke ville modtage en anmeldelse. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne havde været udsat for særdeles voldsomme overgreb som følge af deres tilknytning til og tjeneste for Fikret Abdics hær, og at myndighederne ikke havde villet gribe ind over for disse overgreb. Henset hertil, til de foreliggende baggrundsoplysninger og til ansøgernes betydelige subjektive frygt fandt Flygtningenævnet ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Bosnien-Hercegovina. BR 8/58

Nævnet **stadfæstede** den **20. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1967 (M) og 1973 (K), samt to børn. Indrejst i september 1998. Den mandlige ansøger var muslim, og den kvindelige ansøger var etnisk roma. Ansøgerne havde ikke været medlem af foreninger eller været politisk aktive, ligesom den mandlige ansøger ikke havde aftjent værnepligt. Den mandlige ansøger blev flere gange slået og truet af ukendte personer, som forlangte beskyttelsespenge. Den kvindelige ansøger blev chikaneret af naboerne og politiet, ligesom der blev fremsat trusler om, at deres børn ville blive tvangsfjernet. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane, den mandlige ansøger havde været udsat for i form af afpresning, kunne bevirke, at han skulle meddeles asyl. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at den chikane, den kvindelige ansøger havde været udsat for, herunder fra naboer og det lokale politi, kunne bevirke, at hun skulle meddeles asyl. Nævnet fandt, at ansøgerne måtte søge myndighedernes beskyttelse, herunder klage til overordnede instanser. De generelt vanskelige forhold for romaer eller den omstændighed, at der var tale om et blandet ægteskab, fandt nævnet ikke kunne bevirke, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/59

6.3 Sager vedrørende statsborgere fra Kroatien

I beretningsperioden har langt den overvejende del af de asylsager omhandlende kroatisk statsborgere, som nævnet har behandlet, vedrørt etniske serbere fra Østslavonien.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden ligeledes truffet afgørelse i sager vedrørende personer fra Krajina, men ikke i sager vedrørende personer fra den øvrige del af Kroatien.

Som eksempler på nævnets praksis i sager vedrørende personer fra Østslavonien kan nævnes:

Nævnet meddelte den **5. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Kroatien, født i 1970. Indrejst i 1998. Ansøgeren var etnisk serber fra Østslavonien. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Det fulgte heraf, at ansøgeren havde fungeret som politibetjent i sit hjemområde fra slutningen af 1991. Det fulgte ligeledes af hans forklaringer, at han fra midten af 1997 havde arbejdet under kroatisk ledelse, og at han i den anledning havde været udsat for en række telefoniske trusler, og at han havde været profileret i et kroatisk radioprogram. Det fremgik endvidere af hans forklaringer sammenholdt med det engelsksprogede referat af en afhøring i maj 1998, foretaget af det lokale politi, men under opsyn af FN observatører (United Nations Police Support Group), at ansøgeren havde afgivet forklaring om et bestemt dødsfald, og at det af den nævnte engelsksprogede rapport angiveligt fremgik, at ansøgeren skulle have sat en række politikolleger i forbindelse med det pågældende dødsfald. Det fremgik endvidere af ansøgerens forklaringer, at han derefter var blevet udsat for mere konkrete trusler fra kroatisk politifolk. Endelig fremgik det af ansøgerens forklaringer, at han forgæves havde forsøgt at klage til overordnede politimyndigheder. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt på den ovennævnte baggrund, herunder navnlig ansøgerens position som tidligere politibetjent, ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse af en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. BR 8/60

Nævnet **stadfæstede** den **6. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kroatien, begge født i 1971, samt to børn. Indrejst i maj 1998. Den mandlige ansøger var etnisk serber, mens den kvindelige ansøger var etnisk kroat. Den mandlige ansøger gjorde fra 1991 til 1997 militærtjeneste på serbisk side, herunder i Kroatien. I 1991 optrådte ansøgerens navn på en liste offentliggjort i en kroatisk avis over personer, som havde gjort serbisk krigstjeneste, og som blev benævnt krigsforbrydere. Fra slutningen af 1997 begyndte ansøgerne at modtage natlige telefontrusler, ligesom den mandlige ansøger ved en enkelt lejlighed i 1998 blev opsøgt på bopælen af ukendte personer, som oplyste ham om, at der ikke

var plads til ham i Kroatien. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger var etnisk serber, og at den kvindelige ansøger var kroat, at de begge var kroatiske statsborgere, og at den mandlige ansøger tillige var jugoslavisk statsborger. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerne havde været udsat for overgreb eller chikane, der kunne karakteriseres som forfølgelse. Den omstændighed, at den mandlige ansøger havde deltaget i krigen på serbisk side, kunne heller ikke begrunde asyl, idet han i den henseende måtte være omfattet af amnestilovgivningen. De generelt vanskelige forhold for etniske serbere i Østslavonien og for folk i blandede ægteskaber kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR 8/61

Nævnet **stadfæstede** den **15. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kroatien, født i 1976. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren var etnisk roma fra Østslavonien. Når ansøgeren gik på gaden, blev der råbt skældsord og trusler efter hende, ligesom hun fra slutningen af 1997 havde været udsat for telefonchikane. Ved en konkret lejlighed i 1997 blev ansøgeren truet på livet, hvilket hun ikke anmeldte. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder om den chikane hun havde været udsat for. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at chikanen ikke havde et sådant omfang eller en sådan konkret karakter, at den kunne betegnes som forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Hverken oplysningerne om chikanen eller de generelle baggrundsplysninger om forholdene for romaer i Kroatien kunne give grundlag for at antage, at ansøgeren eller hendes familie risikerede at blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til Kroatien. For så vidt angik den omstændighed, at ansøgerens samlever, der var serber, var blevet udsat for chikane fra kroatiske politikolleger, bemærkede Flygtningenævnet, at samleveren ved en afgørelse samtidig hermed var meddelt afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/ 62

Nævnet meddelte den **28. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kroatien, født i 1960 (M) og 1969 (K), samt et barn. Indrejste i marts 1998. Den mandlige ansøger var etnisk serber, mens den kvindelige ansøger var etnisk kroat. I 1991 ransagede de kroatiske myndigheder ansøgernes bopæl. I månederne før udrejsen blev der skrevet dødstrusler på ansøgernes husmur, ligesom den mandlige ansøger modtog mundtlige trusler, herunder trusler på livet. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af sagen fremgik, at den mandlige ansøger, der var musiker, havde sunget nationale sange, der var anvendt af de serbiske myndigheder i radio og tv i propagandaøjemed. Videre, at den mandlige ansøger måtte anses som kendt i offentligheden i den forbindelse. Den mandlige ansøger havde oplyst, at han var sikker på, at de trusler, der var fremsat af civilbefolkningen i Kroatien, af denne grund ville blive bragt til udførelse, idet han blev opfattet som en forræder. Det fremgik videre, at ansøgerne led af en stærk subjektiv frygt. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne forud for udrejsen havde været udsat for forhold, der havde haft en sådan karakter, at de da kunne anses for forfulgte. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til deres hjemland. BR 8/63

Nævnet **stadfæstede** den **25. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kroatien, født i 1958. Indrejst i maj 1998 sammen med sin samlever. Ansøgeren, der var etnisk serber, var født og opvokset i Vestslavonien, men bosatte sig som følge af kamphandlinger i 1995 i et forladt hus i Østslavonien sammen med sin samlever, der ligeledes var etnisk serber fra Vestslavonien. Fra foråret 1997 og indtil udrejsen blev ansøgeren og hendes samlever udsat for anonym telefonchikane og trusler på livet, hvilket de ikke anmeldte til myndighederne. Fra medio 1997 indtil udrejsen blev de jævnligt opsøgt af den tidligere kroatiske ejer af det hus, hvori de havde taget ophold. Den tidligere ejer fremsatte trusler, idet han ønskede, at de skulle forlade bopælen. Ved en konkret lejlighed opsøgte han bopælen sammen med en anden kroat, i hvilken forbindelse de skød op i luften med en riffel. Den følgende dag opsøgte ansøgeren sammen med sin samlever politiet, som lovede, at de ville se på sagen. Ansøgeren udrejste uden at have hørt noget fra politiet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder om den chikane, som ansøgeren og hendes samlever var udsat for inden udrejsen, navnlig fra ejeren af det hus, hvori ansøgeren og hendes samlever boede. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at chikanen ikke havde haft en karakter eller et omfang, der kunne betegnes som forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgik af baggrundsplysningerne, herunder Udenrigsministeriets notat af 26. februar 1999, at forholdene for etniske serbere i Østslavonien generelt var vanskelige. Flygtningenævnet fandt - i overensstemmelse med den hidtidige praksis - imidlertid ikke, at de generelle forhold i sig selv kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt således ikke, at hverken ansøgerens konkrete forhold eller de generelle forhold for serbere i Østslavonien kunne føre til at anse ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/64 og 65

Som eksempler på nævnets praksis i sager vedrørende personer fra Krajina kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **22. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kroatien, født i 1960. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren var etnisk serber og medlem af SDS og en humanitær organisation ved navn "Kredsen af serbiske søstre". Ansøgeren oplevede ikke problemer som følge heraf. I 1991 og 1994 blev henholdsvis ansøgerens ægtefælle og søster dræbt. I 1995 flygtede ansøgeren som følge af "Operation storm". Ansøgeren opholdt sig herefter som flygtning i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Fra 1997 til 1998 rejste ansøgeren én gang om måneden til sin hjemby i Kroatien, hvor hun opholdt sig i én til to dage ad gangen. Ansøgeren indgav ansøgning om rejselegitimation, i hvilken forbindelse hun blev chikaneret. Ansøgeren blev ligeledes chikaneret verbalt af civilbefolkningen i Kroatien. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været udsat for overgreb eller en sådan chikane fra myndighedernes side, at det kunne karakteriseres som forfølgelse, hverken i anledning af ansøgerens medlemskab af SDS, af en humanitær organisation eller af andre forhold. Den chikane, ansøgeren havde været udsat for fra lokalbefolkningens side, fandtes ikke at have et sådant omfang og en sådan intensitet, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens subjektive frygt var af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse som følge heraf. BR 8/ 66

Nævnet **stadfæstede** den **20. juli 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kroatien, født i 1948 (M) og 1960 (K), samt et barn. Indrejst i december 1993. Ansøgerne, der var etniske serbere fra Krajina-området, havde fra 1994 til 1996 midlertidig opholdstilladelse i Danmark i medfør af § 1 i lov nr. 933 af 28. november 1992. Den mandlige ansøger havde været udsat for verbal chikane samt trusler på livet fremsat af kroatisk politibetjente. I 1991 rejste ansøgerne til Beograd, idet deres søn skulle behandles på et derværende hospital. Som følge af uroligheder på hjemmegrænsen forblev de i Beograd. Begge ansøgere havde SFR jugoslavisk statsborgerskab. På Flygtningenævnets møde den 17. maj 1997 hjemviste nævnet på den beskikkede advokats og Udlændingestyrelsens samstemmende begæring herom sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, om ansøgerne skulle vurderes i forhold til Forbundsrepublikken Jugoslavien eller Kroatien. På Flygtningenævnets møde den 17. februar 1998 besluttede nævnet på baggrund af UNHCR's skrivelse af 21. august 1997 at udsætte sagen med henblik på at iværksætte en høring via Udenrigsministeriet til afklaring af, hvorvidt etniske serbere, der stammede fra Krajina-området, således som de aktuelle forhold var, kunne vende tilbage uden at risikere forfølgelse til Krajina-området eller til den øvrige del af Kroatien. Sagen blev herefter afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgernes asylgrundlag skulle vurderes i forhold til Kroatien, hvor ansøgerne havde boet indtil 1991. Det er ikke asylretligt en betingelse for at vende tilbage til et land, at man har statsborgerskab i det pågældende land. I denne sag måtte Kroatien betragtes som ansøgernes hjemland. Ansøgeren havde ikke inden udrejsen, der fandt sted som følge af, at ansøgernes barn skulle hospitalsbehandles, været politisk aktive eller i konflikt med de kroatisk myndigheder. Den chikane, som den mandlige ansøger havde været udsat for, var ikke af en sådan karakter, at den kunne betegnes som asylbegrundende. Herefter og idet de generelle forhold for etniske serbere i Kroatien ikke i sig selv kunne begrunde, at der skulle meddeles ansøgernes opholdstilladelse, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet Kroatien, hverken til Krajina-området eller den øvrige del af Kroatien, ville risikere at blive udsat for forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/67

Flygtningenævnet har i beretningsperioden løbende modtaget et omfattende baggrundsmateriale til belysning af den generelle politiske og menneskeretlige situation i Kroatien, herunder Østslavonien.

Ved telefax af 1. marts 1999 fra Udenrigsministeriet modtog Flygtningenævnet UNHCR's udtalelse af 26. februar 1999 angående situationen i Østslavonien. Udtalelsen tjener til en opdatering af UNHCR's Position Paper af 11. februar 1998 vedrørende forholdene for etniske serbere i Østslavonien. Det fremgår af udtalelsen, at UNHCR fastholder sin vurdering som udtrykt i Position Paper af 11. februar 1998. Ved brev af 4. marts 1999 modtog Flygtningenævnet Udenrigsministeriets notat af 25. februar 1999 om situationen i Østslavonien, ligesom Dansk Flygtningehjælp den 19. maj 1999 fremkom med et notat vedrørende asylsagsbehandlingen for etniske serbere fra Østslavonien. Sammenfattende beskrives de generelle vilkår for etniske serbere i Østslavonien. Det fremgår blandt andet, at der på en række områder forekommer diskrimination af etniske serbere, herunder ejendomsretligt og i forbindelse med tildelingen af offentlige ydelser, ligesom der forekommer trusler og chikane rettet mod etniske serbere. Der rapporteres ligeledes om

spredte episoder med etnisk motiveret vold i Østslavonien, men generelt beskrives sikkerhedssituation i området, af såvel FN's politiovervågningsenhed som OSCE, som værende acceptabel. Videre beskrives problemer omkring gennemførelsen af amnestilovgivningen og retssystemet.

I august 1999 besluttede Udlændingestyrelsen sig for i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp at gennemføre en fact finding-mission til Østslavonien med henblik på at belyse en række forhold i relation til situationen for den serbiske befolkningsgruppe i Østslavonien.

Blandt andet på denne baggrund drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på sit møde den 19. august 1999 situationen i Østslavonien. Udvalget blev orienteret om, at nævnet på daværende tidspunkt alene havde to verserende sager vedrørende etniske serbere fra Østslavonien, hvis behandling begge var udsat. Den ene afventede besvarelsen af en høring foranstaltet i 1998, mens den anden blev udsat på nævnets møde den 11. august 1999 på afventning af resultatet af fact finding-missionen til Østslavonien. Et enigt koordinationsudvalg besluttede på baggrund af fact finding-missionen herefter, at stille tvangsmæssige udsendelser af etniske serbere fra Østslavonien, som var blevet meddelt afslag på asyl, i bero.

Fra den 30. august 1999 til den 15. september 1999 gennemførte Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp i fællesskab en fact finding-mission til Østslavonien. Primo oktober 1999 udgav styrelsen som resultat heraf en rapport til belysning af forholdene for det serbiske mindretal i Østslavonien. Rapporten behandler en lang række forskellige samfundsområder og indeholder således oplysninger om de politiske, økonomiske og sociale forhold, værnepligtsforhold, ejendomsforhold, sikkerhedsforhold og retshåndhævelse, amnestilovgivningen og dennes gennemførelse samt om ind- og udrejseforhold.

På sit møde den 14. oktober 1999 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg de seneste baggrundsoplysninger vedrørende situationen i Østslavonien, herunder ovennævnte fact finding-rapport. Umiddelbart før mødet havde nævnet modtaget en anmodning om genoptagelse i en række sager vedrørende etniske serbere fra Østslavonien. Udvalget drøftede generelt den videre behandling af sager vedrørende etniske serbere fra Østslavonien og der var i udvalget enighed om, at der i rapporten generelt ikke var fremkommet sådanne væsentlige nye oplysninger om situationen for etniske serbere i Østslavonien, at der var grundlag for, at nævnet af egen drift skulle genoptage sagerne.

Der var i udvalget endvidere enighed om, at det på baggrund af genoptagelsesansøgningerne herefter ville være op til de konkrete nævn at tage stilling til, hvorvidt der var grundlag for at genoptage de enkelte sager. Udvalget besluttede ligeledes, at de tvangsmæssige udsendelser i de pågældende sager fortsat skulle være i bero, indtil de konkrete nævn havde taget stilling til genoptagelsesansøgningerne.

I foråret 2000 meddelte Flygtningenævnet afslag på genoptagelse i de pågældende sager.

Kapitel 7 Praxis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

I dette kapitel gennemgås nævnets praksis i beretningsperioden fordelt på ansøgerens nationalitet. Praxis for så vidt angår ansøgere fra det tidligere Jugoslavien findes i kapitel 6.

Sager, der er faldet ud til stadfæstelse, fordi nævnet har forkastet ansøgerens forklaring som helt eller delvist utroværdig er som udgangspunkt udeladt.

Ved hvert land er der i margen anført, i hvor mange sager vedrørende statsborgere fra det pågældende land, Flygtningenævnet i 1999 har meddelt opholdstilladelse (K-status eller F-status) og i hvor mange sager Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asylansøgningen.

7.1 Afrika

7.1.1 Algeriet

1 tilladelse

14 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **7. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet, født i 1974. Indrejst i marts 1998. Han stammede fra et område, hvor mange islamister opholdt sig. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren navnlig havde gjort gældende, at han risikerede overgreb fra islamiske grupper, såfremt han gav møde til aftjening af værnepligt, ligesom han risikerede uforholdsmæssig straf fra de algeriske myndigheder som følge af, at han ikke havde givet møde på session, og endelig at han risikerede at skulle slås mod terrorister, såfremt han aftjente sin værnepligt. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at situationen i Algeriet var af en sådan karakter, at ansøgeren risikerede sådanne overgreb fra islamiske grupper som følge af, at han skulle aftjene sin værnepligt, at ansøgeren af denne grund var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt videre ikke, at situationen i Algeriet var af en sådan karakter, at den kunne sidestilles med, at ansøgeren risikerede aktiv krigstjeneste som følge af, at han skulle aftjene sin værnepligt. Flygtningenævnet fandt endelig ikke, at ansøgeren risikerede uforholdsmæssig straf som følge af, at han var udeblevet fra indkaldelse til session. BR 8/68

7.1.2 Cameroun

1 tilladelse

16 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **15. januar 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1974. Indrejst i juli 1998. **Flygtningenævnets flertal** lagde vægt på, at ansøgeren et stort antal gange var blevet tilbageholdt af myndighederne og herunder udsat for vold grundet sine aktiviteter for S.C.N.C. Ansøgeren var senest tilbageholdt ca. en uge før udrejsen. Efter ankomsten til Danmark havde ansøgeren modtaget flere telefaxmeddelelser fra to advokatkontorer med oplysninger om, at ansøgeren var eftersøgt, og at blandt andet ansøgerens søster af denne grund havde været tilbageholdt. Det fremgik videre, at andre medlemmer af S.C.N.C. var blevet tilbageholdt og fortsat var tilbageholdt under yderst vanskelige forhold, og at ansøgeren ved en tilbagevenden ville blive tilsvarende tilbageholdt. Flertallet fandt på den ovennævnte baggrund, at ansøgeren, hvis forklaring flertallet lagde til grund, risikerede at blive tilbageholdt i et vilkårligt tidsrum og herunder blive udsat for vold og overgreb. BR 8/69

Nævnet **stadfæstede** den **12. april 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Cameroun, født i 1968. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren blev i 1992 medlem af det legale oppositionsparti SDF (Social Democratic Front). I begyndelsen af 1993 blev ansøgeren anholdt af politiet og sammen med andre bragt til en celle, hvor han blev beordret til at tage tøjet af, hvorefter han blev slået med en kæp. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om ansøgeren havde været sekretær for sin lokale afdeling af ungdomsafdelingen af SDF og agiterede i forbindelse hermed, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt eller ved tilbagevenden til Cameroun risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 som følge heraf. Nævnet lagde herved vægt på, at SDF var et legalt parti, og at ansøgeren ikke havde haft en ledende position inden for partiet og ikke havde været udsat for overgreb fra myndighederne siden en kortvarig tilbageholdelse i 1993, hvorefter han var blevet løsladt. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren var udrejst legalt i eget navn, og derudover ansås det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede konkret individuel forfølgelse som følge af stammekonflikter. BR 8/70

Nævnet **stadfæstede** den **9. september 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1976. Indrejst i september 1998. Ansøgeren sympatiserede med Social Democratic Front (SDF). **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren også under nævnsmødet havde forklaret upræcist om tidspunkterne for og varigheden af de angivne tilbageholdelser. Uanset om det herefter blev lagt til grund, at ansøgeren i tre tilfælde havde været tilbageholdt nogle dage – to gange som led i generelle anholdelser i forbindelse med politiske møder eller demonstrationer og en gang på gaden – fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren hver gang var blevet løsladt uden videre sanktioner og efter sin forklaring ikke var blevet

registreret af politiet. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold i Cameroun kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, der alene havde sympatiseret med oppositionspartiet SDF, ved en tilbagevenden til Cameroun ville risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/71

7.1.3 Egypten

2 tilladelser

3 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **2. marts 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Egypten, født i 1958. Indrejst i december 1997. Ansøgeren var shiamuslim og siden 1976 medlem af den shiamuslimske organisation Ahl El Beit. Organisationens aktiviteter havde til formål at skabe forståelse for shiamuslimer, som generelt var undertrykt. Ansøgeren fungerede som agitator for organisationen. I 1995/96 deltog ansøgeren i bestræbelserne for at stifte et shiamuslimsk højråd, der skulle bestå af eksperter, der kunne udtale sig om religiøse spørgsmål. Ansøgeren skulle selv være medlem af rådet. I oktober 1996, før offentliggørelsen af højrådet, blev ansøgeren ligesom 56 andre personer anholdt på grund af sine aktiviteter. De blev alle efterfølgende løsladt, herunder ansøgeren i januar 1997. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren havde været tilbageholdt i 1992 og igen i 1996, hvor han var tilbageholdt i mere end tre måneder. I forbindelse med sidstnævnte tilbageholdelse blev ansøgeren udsat for hårdhændet fysisk behandling. Tilbageholdelserne var begrundet i ansøgerens medlemskab af den illegale shiamuslimske organisation Ahl El Beit. Nævnet fandt, at ansøgeren var blevet profileret i forbindelse med den seneste tilbageholdelse, som havde været omtalt i pressen med gengivelse af ansøgerens billede og navn, ligesom tilbageholdelsen havde været omtalt internationalt. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren indtog en betroet stilling i organisationen, idet han var udset til at skulle være medlem af det shiamuslimske højråd. Nævnet lagde endelig til grund, at ansøgeren – uanset at han var blevet løsladt uden yderligere retsskridt – efter løsladelsen blev overvåget. På denne baggrund – sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de egyptiske sikkerhedsmyndigheders interesse for shiamuslimske organisationer og om de hyppige tilbageholdelser af personer med tilknytning til sådanne organisationer – fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for yderligere forfølgelse eller overgreb, omfattet af Flygtningekonventionen. BR 8/72

Nævnet **stadfæstede** den **2. september 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten, født i 1969. Indrejst i oktober 1997. I forbindelse med en nabostrid om skellet mellem de to familiers ejendomme havde ansøgerens broder slået et medlem af nabofamilien ihjel. Ansøgerens broder var efterfølgende død ved et uheld på sin arbejdsplads, og nabofamilien ønskede nu ansøgerens liv som blodhævn. Ansøgeren var officer af reserven, og havde forud for udrejsen til Danmark fået en tilladelse fra forsvaret til at udrejse i 45 dage. Ansøgeren havde af en bekendt på den egyptiske ambassade i Danmark fået at vide, at de egyptiske myndigheder havde kendskab til hans asylansøgning i Danmark. **Flygtningenævnet** bemærkede, at konflikten med nabofamilien, som ansøgeren havde påberåbt sig som asylgrundlag, var en konflikt af privatretlig karakter, og Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod en eventuel hævn fra familiens side. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne opnå en sådan beskyttelse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring vedrørende sine militære forhold var usikker og upræcis. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen også vægt på, at ansøgeren – trods opfordring hertil – ikke ønskede at fremskaffe sin militærbog. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde forklaret forskelligt om udseendet af militærbogen. Uanset om det herefter blev lagt til grund, at ansøgeren var officer og alene havde opnået udrejsetilladelse for 45 dage, fandt Flygtningenævnet ikke, hverken efter ansøgerens egen forklaring eller efter baggrundsoplysningerne, grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af overtrædelsen af denne tilladelse risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgerens udokumenterede oplysning om, at den egyptiske ambassade skulle have kendskab til hans asylansøgning, kunne ikke føre til andet resultat. BR 8/73

Nævnet meddelte den **22. oktober 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Egypten, født i 1953. Indrejst i december 1997. Ansøgeren havde i en lang årrække været medlem af De Muslimske Brødre. Endvidere havde han fungeret som leder af en institution under broderskabet, hvor han hjalp

gadebørn og underviste dem i religiøse forhold. **Et flertal af nævnet** lagde vægt på, at ansøgeren i 1994 og i slutningen af 1995 blev tilbageholdt af det egyptiske sikkerhedspoliti og herunder udsat for hårdhændet behandling, i hvert fald under den sidste tilbageholdelse i forbindelse med beskyldninger om tilknytning til og aktiviteter for Det Muslimske Broderskab. Tilbageholdelserne varede henholdsvis 20 og 45 dage, og ansøgeren blev løsladt på grund af indflydelsesrige venners indsats. Efter den sidste løsladelse besøgte ansøgeren kun lejlighedsvis sin bopæl og opholdt sig i øvrigt forskellige steder for at udgå myndighedskontakt. Da ansøgeren konstaterede, at myndighederne fortsat spurgte efter ham på bopælen, og da han frygtede for nye anholdelser, udrejste han, idet han ved udrejsen blev bistået af en indflydelsesrig ven. Ansøgeren havde i Danmark været tilknyttet Det Islamiske Trossamfund og havde herunder fremstået som en person, der havde nærmere forbindelse til trossamfundets ledelse, ligesom ansøgeren havde udført betroede opgaver, i hvert fald 2 gange i større forsamlinger, og i øvrigt deltaget i møder for medlemmer af Det Muslimske Broderskab i Danmark. På den ovennævnte baggrund fandt flertallet det ikke afgørende, at ansøgeren først efter nogen tids ophold i Danmark søgte om asyl. Flertallet fandt derimod, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten måtte anses for at fremstå som en for de egyptiske sikkerhedsmyndigheder profileret person med betroede opgaver og forbindelser, hvorfor ansøgeren fandtes at risikere en forfølgelse som begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/74

7.1.4 Liberia

0 tilladelser

1 stadfæstelse

Nævnet **stadfæstede** den **16. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Liberia, født i 1969. Indrejst i januar 1991. Ansøgeren frafaldt i december 1991 sin asylansøgning. I oktober 1996 ansøgte ansøgeren på ny om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 stk. 1, nr. 2. Ansøgeren tilhørte mandingo-stammen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens svar på en række spørgsmål om liberianske forhold og de foretagne sprogtest kunne efterlade tvivl om dybden af ansøgerens kendskab til Liberia, ligesom omstændighederne ved pasudstedelsen særligt vedrørende ansøgerens underskrift i passet kunne give anledning til tvivl om passets bevisværdi for ansøgerens nationalitet. Flygtningenævnet fandt dog ikke at kunne udelukke, at ansøgeren var liberiansk statsborger, hvorfor Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren burde bedømmes i forhold til Liberia. Ansøgeren rejste ifølge sin forklaring fra Liberia i 1990, fordi hans by under borgerkrigen blev angrebet af oprørere. Ansøgeren var således ikke individuelt forfulgt. Ifølge de nu foreliggende baggrundsoplysninger fandt der ikke en generel forfølgelse sted af mandingoer i Liberia og Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse. BR 8/75

7.1.5 Libyen

3 tilladelser

2 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **2. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen, født i 1968. Indrejst i august 1996. Ansøgeren var muslim, og havde deltaget i religiøs undervisning i en moské. Som følge af en konflikt mellem myndighederne og muslimer blev ansøgeren første gang i 1989 anholdt af myndighederne, og tilbageholdt i 9 dage, hvor han blev udsat for tortur i forbindelse med afhøringer om personlige forhold. Ansøgeren blev på ny anholdt i 1995 og tilbageholdt i et par timer og afhørt om sine religiøse forbindelser. I maj 1996 blev hans fætter, som var medlem af den muslimske bevægelse, dræbt, og natten efter denne hændelse blev ansøgeren anholdt af sikkerhedsstyrkerne, som afhørte ham og udsatte ham for tortur. Ansøgeren blev løsladt, efter at have indvilliget i at spionere i moskéerne for myndighederne. **Flygtningenævnet** lagde afgørende vægt på, at det fremgik af ansøgerens pas, at han udrejste legalt fra Libyen den 26. august 1996, hvor hans pas blev udrejsestempelt. Under henvisning til oplysningerne i Udenrigsministeriets brev af 30. januar 1998 fandt nævnet herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Under hensyntagen til, at ansøgeren, efter det foran anførte, måtte antages at være udrejst legalt af Libyen, fandt nævnet ej heller grundlag for at antage, at ansøgeren forud fra sin udrejse af hjemlandet var asylbegrundende forfulgt. Selvom man måtte lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt nogle gange af myndighederne, fandt nævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren havde været udsat for grove overgreb, som af ham hævdede. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet ikke fandt at kunne lægge

afgørende vægt på en fremlagt lægeerklæring fra Amnesty Internationals danske afdeling, da der ikke i denne erklæring sås at foreligge objektive tegn på, at ansøgeren havde været udsat for grove overgreb. Endelig tillagde nævnet det en vis betydning, at ansøgeren først søgte om asyl ved et brev af 24. april 1997. BR 8/ 76

7.1.6 Sierra Leone

1 tilladelse

2 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **4. februar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sierra Leone, født i 1965. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var blevet taget til fange af rebellerne, der havde skåret et mærke ind i hans ryg ved brug af en kniv og barberblade. Mærket viste, at ansøgeren tilhørte rebellerne. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren, at myndighederne på grund af mærket på ryggen ville anse ham for at være rebel, ligesom han frygtede rebellerne, som han var flygtet fra. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på trods af ansøgerens divergerende forklaringer om årstalsangivelser m.v. ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han var tvangshvervet i cirka en måned af rebellerne, og at rebellerne havde påført ham mærket på ryggen. Flertallet fandt derfor og efter forholdene i Sierra Leone ikke at kunne udelukke, at ansøgeren var i en særlig risiko for at blive identificeret som rebel ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet, og at han således risikerede overgreb som følge heraf. BR 8/77

7.1.7 Somalia

53 tilladelser

17 stadfæstelser

Ved vurderingen af asylansøgninger fra Somalia er det fortsat af afgørende betydning fra hvilket område ansøgeren kommer, idet den enkelte ansøgers asylmotiv og klandtilhørsforhold vurderes i forhold til de respektive regioner/ regionsområder i Somalia.

7.1.7.1 Praxis vedrørende Nordvest- og Nordøstsomalia og Hiran-regionen

Flygtningenævnet har i beretningsperioden i lighed med de senere år i almindelighed givet afslag på asyl til somaliske asylansøgere fra Nordøst- og Nordvestsomalien og fra Hiran-regionen i det centrale Somalia, idet forholdene i disse områder vurderes så stabile, at asylansøgere som udgangspunkt kan vende tilbage dertil uden risiko for forfølgelse omfattet af § 7.

Nævnet **stadfæstede** den **23. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1965. Indrejst i november 1997. Ansøgeren tilhørte klanen Darood, Majerteen og født i Galkayo i det nordøstlige Somalia. I 1974 flyttede ansøgeren angiveligt til Mogadisho. Efter krigens udbrud tog ansøgeren til Kenya, hvor han i 1994 indgik ægteskab med en i Danmark bosiddende kvinde. Ansøgeren fik herefter indrejsetilladelse til Danmark. Ansøgerens forældre og børn af første ægteskab opholdt sig i Etiopien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var født og opvokset i Galkayo, og at han tilhørte Darood-klanen. Henset til ansøgerens mange skiftende forklaringer om sin identitet måtte nævnet forkaste ansøgerens forklaring for nævnet om, at han i 1974 flyttede til Mogadisho sammen med sin familie. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren i en periode havde boet i Mogadisho, fandt nævnet, at hans asylsag skulle vurderes i forhold til Galkayo, hvortil han efter den foreliggende sprogtest også havde bevaret sin sproglige tilknytning. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger var forholdene i det nordøstlige Somalia, herunder Galkayo, forholdsvis rolige, og nævnet fandt derfor, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til dette område uden at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR 8/78

Nævnet **stadfæstede** den **26. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1928. Indrejst i februar 1996. Ansøgeren tilhørte Isaaq-klanen og var født og opvokset i Sanaag-provinsen i det nordvestlige Somalia. Ansøgeren havde virket i militæret som regimentschef under Siad Barre, hvor han fra 1988 til 1991 havde kæmpet i det nordvestlige Somalia mod militserne. Herefter smed ansøgeren og de andre militærledere uniformerne og begav sig til områder, hvor deres klan var dominerende. Ansøgeren vendte tilbage til det område, hvor han havde haft sin bopæl, og skjulte sig. Efter cirka en uge fik han oplysning om, at flere fra hans militærenhed var blevet anholdt, ligesom

han selv var blevet eftersøgt af nogle militssoldater. Ansøgeren flygtede herefter til Etiopien. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der tilhørte Isaaq-klanen, i tre år inden udrejsen opholdt sig i den nordvestlige del af Somalia og ikke inden udrejsen havde været udsat for forhold, der kunne anses som konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til den nordvestlige del af Somalia ville være i risiko herfor. Den omstændighed, at ansøgeren for år tilbage kunne have været tilknyttet militæret under Siad Barre kunne henset til Udenrigsministeriets notat af 28. juli 1998 ikke ændre denne vurdering. BR 8/79

Nævnet **stadfæstede** den **28. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1975, samt fire børn. Indrejst i juni 1997. Ansøgeren var født i Mogadishu og tilhørte Shiiqall-stammen. I 1986 tog ansøgeren sammen med sin ægtefælle ophold i Jalalaqsi, Hiran-regionen, hvor Hawadle-stammen dominerer. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i november 1995, hvor han i juni 1997 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I slutningen af 1996 blev ansøgeren overfaldet af medlemmer af Hawadle-stammen, hvorefter hun udrejste til Etiopien og siden til Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren siden 1986 havde boet i Hiran-regionen, hvor hendes far og nogle af ægtefællens slægtninge fortsat var bosiddende, og at ansøgeren herefter asylretligt skulle vurderes i forhold til Hiran-provinsen. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv og havde ikke haft konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at det overfald ansøgeren havde været udsat for i 1996 havde en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger ville kunne vende tilbage og tage ophold i Hiran-provinsen uden at være i risiko for asylrelevante overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet tiltrådte Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 2. Nævnet lagde herved vægt på den tidsmæssige forskel på ægtefællernes indrejsetidspunkter, og på at ansøgeren først cirka 5 måneder efter indrejsen indgav ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/80

7.1.7.2 Praxis vedrørende Gedo-regionen

I marts 1999 stadfæstede nævnet bl.a. på baggrund af en fact-finding rapport fra oktober 1998 nogle afgørelser vedrørende somaliske asylansøgere fra Gedo-regionen.

På baggrund af oplysninger om, at situationen i Gedo-regionen var blevet forværret, foretog Udlændingestyrelsen i november 1999 en delegationsrejse til Kenya. Efter delegationsrejsen udarbejdede Udlændingestyrelsen et notat af 8. december 1999 vedrørende situationen i det sydlige og centrale Somalia, hvoraf fremgår, at det var styrelsens opfattelse, at det ikke for tiden bør kræves, at personer fra Gedo-regionen vender tilbage og at personer herfra således for nærværende må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Nævnet meddelte den **20. december 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1966. Indrejst i april 1998. Ansøgeren tilhørte Marehan-klanen og subklanen Reer Garad. Han var født i El Waq, Gedo-regionen, men var opvokset i Mogadishu. I 1991 tog ansøgeren tilbage til Gedo, hvorfra han flygtede til Kenya og videre til Yemen, hvor han opholdt sig i to år. Herefter tog ansøgeren tilbage til Gedo, hvorfra han flygtede i forbindelse med krigens udbrud i 1997. Efter indrejsen i Danmark havde ansøgeren fået oplyst, at hans forældre samt ægtefælle og børn var flygtet fra Somalia til Kenya. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var født og opvokset i Gedo-regionen, indtil han som 8-årig flyttede til Kismayo og senere til Mogadishu. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren senere vendte tilbage til Gedo-regionen, hvor hele hans familie indtil for nylig havde været bosat, og at ansøgerens udrejse skete fra Gedo-regionen. Endelig lagdes det til grund, at ansøgeren tilhørte Marehan-klanen. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgerens forhold skulle vurderes i forhold til Gedo-regionen. Flygtningenævnet fandt, henset til de nu foreliggende baggrundsoplysninger, at det ikke for tiden burde kræves, at personer fra Gedo-regionen vendte tilbage hertil, hvorfor personer herfra for nærværende måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 8/81

7.1.7.3 Praxis vedrørende Benadir-stammen

Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder bl.a. Udlændingestyrelsens notits fra januar 1999, at Benadir-befolkningen i Somalia anses som en befolkningsgruppe, der i sikkerhedsmæssigt og

menneskeretligt perspektiv fortjener særlig opmærksomhed. De Benadir-medlemmer, der opholder sig i Mogadishu anses for at være i konstant, potentiel fare for overgreb og de personer, der evt. vender tilbage efter et længerevarende udlandsophold anses for at være i alvorlig risiko for overgreb, idet vedkommende vil blive anset for at være fremmed.

Nævnet **omgjorde** den **4. november 1999** Udlændingestyrelsens statusvalg og meddelte **K-status** til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1969. Ansøgeren tilhørte stammen Benadir og kom fra Mogadishu. Han indrejste i april 1994 og blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnet** udtalte, at Benadir efter de foreliggende baggrundsoplysninger var en gruppe, der tydeligt adskilte sig fra andre somaliere, blandt andet for så vidt angik udseende, uddannelsesmæssig baggrund og historisk baggrund. Benadir havde ikke egen klanbasis og havde ingen beskyttelse fra nogen væbnet milits. Det fremgik af baggrundsmaterialet (notits af januar 1999 fra Udlændingestyrelsens Dokumentationskontor), at de Benadir-medlemmer, der på tidspunktet for nævnets afgørelse opholdt sig i Mogadishu (det vil sige Rer Hamar) ansås for at være i konstant, potentiel fare for overgreb, og at et medlem af Benadir-befolkningen, der eventuelt returnerede efter et længerevarende udlandsophold, ansås for at være i alvorlig risiko for overgreb, idet vedkommende ville blive anset for fremmed. På den baggrund fandt Flygtningenævnet, at klageren havde en sådan velbegrundet frygt for, at han ved en tilbagevenden til Somalia ville blive udsat for forfølgelse, som ingen myndighed kan beskytte ham imod, at han opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/82

7.1.7.4 Praksis vedrørende Mogadishu

For så vidt angår asylansøgere fra det øvrige Somalia, herunder Mogadishu er den hidtidige praksis videreført, hvorefter somaliske asylansøgere herfra, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt, meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

7.1.8 Sudan

1 tilladelse

1 stadfæstelse

Nævnet meddelte den **26. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1967. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren vendte, efter at han havde afsluttet lægestudiet i Rumænien i 1994, tilbage til Sudan. Ansøgeren var medlem af og havde aktiviteter for lægernes fagforening. Ansøgeren blev i 1997 indkaldt til at aftjene sin værnepligt som læge i militærzonen i det vestlige Sudan. Efter afsluttet værnepligt, blev ansøgeren beordret til at udføre en 2 måneders praktikperiode i krigszonen i det sydlige Sudan. Ansøgeren søgte om udsættelse, men de militære myndigheder tillod ikke dette, hvorefter ansøgeren udrejste af landet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaringer på væsentlige punkter var blevet udbygget under sagen. Ansøgeren havde dog under hele sagen forklaret, som sit asylmotiv, at han mod sin vilje var blevet sendt til krigsområder som led i værnepligt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, navnlig under hensyn til baggrundsoplysningerne om de omfattende menneskerettighedskrænkelser, som foregår i Sudan, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. En del af dette flertal lagde navnlig vægt på, at forklaringen om, at ansøgeren mod sin vilje var blevet beordret til at udføre ikke-lægeligt begrundede amputationer, ikke kunne tilsidesættes, og på risikoen for, at ansøgeren ville blive betragtet som desertør og risikere en uforholdsmæssig straf. En anden del af flertallet lagde alene vægt på sidstnævnte forhold. BR 8/83

7.2 Asien

7.2.1 Afghanistan

40 tilladelser

28 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **28. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1978. Indrejst i marts 1998. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at ansøgeren sammen med en gruppe venner havde været med til at fremstille en dukke, der forestillede en Talebanleder, og at to af vennerne, som havde hængt dukken op på et offentligt sted, var blevet tilbageholdt af Taleban.

Flertallet kunne desuden lægge til grund, at ansøgerens fader var blevet udsat for vold fra Talebanfolk, der søgte ansøgeren i denne forbindelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tidligere havde været tilbageholdt af Taleban i 40 dage på grund af brud på Ramadanen. Og han havde haft flere sammenstød med Talebanfolk, fordi han og hans kammerater ikke overholdt påklædningsreglerne og spillede fodbold. På denne baggrund fandt Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren navnlig på grund af episoden med dukken risikerede at komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til Afghanistan. BR 8/84

Nævnet **stadfæstede** den **5. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1962. Indrejst i juni 1997. I maj 1997 indgav ansøgeren ansøgning om asyl i Tyskland efter at være blevet pågrebet ved den dansk-tyske grænse. **Flygtningenævnet** fandt efter en vurdering af ansøgerens forklaring som afgivet dels indtil Udlændingestyrelsens afgørelse, dels til den beskikkede advokat og dels til den tyske asylsag, at forklaringen på flere punkter var divergerende og bar præg af en udvikling. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens forklaring om tolkeproblemer kunne forklare dette forhold. Efter en vurdering af ansøgerens forklaring lagde nævnet herefter til grund, at ansøgeren indtil 1992, hvor Mujahedin tog magten i Jalalabad, var mekaniker på et værksted og chauffør, herunder chauffør for sin broder, der var kommandant. Ansøgeren var som broderen medlem af PDPA. Nævnet fandt det tvivlsomt, om ansøgeren, der havde benægtet medlemskab af KHAD over for de tyske myndigheder, var medlem heraf, men selv hvis det måtte antages, at ansøgeren indtil 1992 var medlem af KHAD, lagde nævnet vægt på, at ansøgerens opgaver ikke var profilerende og begrænsede til værkstedsopgaver og chaufførfunktion. Nævnet afviste, at ansøgeren som først forklaret til den beskikkede advokat var leder af en vagtgruppe og indtog en særlig ledende stilling på det statslige værksted. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren i perioden fra 1992 til 1996 kunne opretholde sin tilværelse i Jalalabad, herunder med samme bopæl som broderen, ved at betale pengebeløb til forskellige mujahedingrupper. I forbindelse med Talebans magtovertagelse i 1996 havde ansøgeren forklaret, at det var hans og broderens vurdering, at forholdene ville blive bedre, idet chikanen fra Mujahedin og afkrævning af pengebeløb forventedes at ophøre. Ansøgeren havde som begrundelse for udreisen i maj 1997 til Pakistan henvist til broderens pågribelse og død. Nævnet fandt, at der forelå væsentlig tvivl om ansøgerens forklaring herom. Ansøgeren havde forklaret forskelligt om hændelsesforløbet til den danske og tyske asylsag, og der forelå også usikkerhed om tidspunktet for broderens pågribelse og død. Selv hvis det blev lagt til grund, at broderen var blevet tilbageholdt og muligt dræbt af Taleban, lagde nævnet vægt på, at broderens stilling ifølge ansøgerens oplysninger langvarigt havde været væsentligt anderledes end ansøgerens og profileret, og nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren, hvis forhold generelt måtte anses for at have været opfaldende, skulle være efterstræbt af Taleban. BR 8/ 85

Nævnet **stadfæstede** den **8. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1955. Indrejst i november 1997. I 1992 blev ansøgeren tilknyttet Wahdat, hvor han indsamlede penge og bragte mad til fronten samt hjalp sårede og begravede dræbte. Endvidere deltog han i den praktiske planlægning af møder, hvor han holdt vagt. I vinteren 1994/1995 stoppede han aktiviteterne for Wahdat. I juni 1996 blev 4-5 aktive medlemmer af Wahdat fra området anholdt af Taleban. Herefter opsøgte Taleban ansøgerens bopæl 2-3 gange, idet de søgte ansøgeren. Bopælen blev ransaget, men ansøgerens kalashnikov blev ikke fundet, og han var ikke på bopælen. **Flygtningenævnet** fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af politiske aktiviteter for Wahdat var kommet i et modsætningsforhold til Taleban bevægelsen. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerens tilknytning til Wahdat bevægelsen havde været meget begrænset, idet han ikke havde været medlem og alene havde udført begrænsede og humanitært prægede aktiviteter. Da ansøgeren således ikke havde været profileret indenfor Wahdat bevægelsen, og da han havde forklaret upræcist om de angivne henvendelser på hans bopæl, kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at han var blevet opsøgt af Taleban bevægelsen som følge af et politisk tilhørsforhold til Wahdat bevægelsen. Den omstændighed, at ansøgeren var etnisk hazara, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. BR 8/86

Nævnet meddelte den **15. februar 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1969. Indrejst i august 1997. Ansøgeren var etnisk pashtun og sunni muslim. Ansøgeren havde været medlem af PDPA's ungdomsorganisation. Indtil 1989 havde ansøgeren været i Sovjetunionen og i Ukraine i flere år for at læse, og efter hjemkomsten til Afghanistan bestod ansøgerens aktiviteter for PDPA i at hverve medlemmer og tale partiets sag. I begyndelsen af 1990 blev ansøgeren ansat ved Sikkerhedsministeriet i sundhedsafdelingen. I de sidste 3 måneder af sin ansættelse i Sikkerhedsministeriet

arbejdede ansøgeren i logistikafdelingen, hvor han var ansvarlig for at kontrollere mad til ledere, chefer og ministre. I april 1992, da Mujahedin kom til magten, holdt ansøgeren op med at møde på arbejde af frygt for at blive anholdt, og han boede herefter skjult hos forskellige venner. Fra slutningen af 1992 til begyndelsen af 1996 var ansøgeren tilbageholdt som følge af sin ansættelse i logistikafdelingen og som følge af sit medlemskab af partiet. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren slået med geværkolber og hånet. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse. Indtil sin udrejse holdt ansøgeren sig skjult hos en ven af familien. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om hans uddannelse i Sovjetunionen, hans medlemskab af kommunistpartiet og hans arbejde i Sikkerhedsministeriet til grund. Nævnets flertal fandt på denne baggrund ikke at kunne bortse fra, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af Flygtningekonventionen. BR 8/87

Nævnet **stadfæstede** den **3. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1981. Indrejst i august 1998. Ansøgeren var etnisk tadjik og muslim. Ansøgerens fætter var profileret inden for PDPA og havde en chefstilling i KHAD. Ansøgerens to brødre arbejdede også for KHAD, og hele ansøgerens familie var kendt som kommunister. Da Mujahedin tog magten i 1992, flygtede ansøgerens brødre og fætter. Da Taleban kom til magten i 1997, kom den ene af ansøgerens brødre tilbage og boede med familien i Kabul. Cirka et år efter blev ansøgerens broder anholdt af Taleban. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter og havde ikke været tilbageholdt af Taleban. Den verbale chikane ansøgeren havde været udsat for fra Taleban, fandt nævnet ikke havde haft en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet anså det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren skulle risikere forfølgelse fra Taleban, fordi hans fætter under et tidligere styre indtog en høj stilling i KHAD, og familien var kendt som kommunistisk. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens unge alder, at han havde kunnet opholde sig i Kabul uden at blive anholdt, og at ansøgerens fader ikke havde været udsat for overgreb. Efter baggrundsoplysningerne kunne nævnet endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være i særlig risiko for tvangsrekruttering. BR 8/88

Nævnet meddelte den **3. maj 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1959 (M) og 1971 (K) samt 4 børn. Indrejst i maj 1998. Ansøgerne var shiamuslimer. Den mandlige ansøger havde været medlem af en organisation, der hjalp enker og udstødte. Ansøgeren deltog i indsamling af midler til foreningen, der desuden støttede Hezbe Wahdat økonomisk. I maj 1997 blev den mandlige ansøger anholdt af Taleban på foreningens kontor. Ansøgeren blev ført til det tidligere KHAD fængsel i Herat og afhørt om foreningen, og hvilke grupper foreningen støttede. Ansøgeren blev slået med knytnæver og spark og fik bundet reb med sten om halsen. Ansøgeren blev afhørt to til tre gange om ugen. Efter to måneder blev ansøgeren overført til et andet fængsel, hvor han efter syv måneder blev løsladt mod bestikkelse. **Flygtningenævnet** fandt, uanset at oplysningerne om, at den organisation, ansøgeren var tilknyttet, støttede Hezbe Wahdat, først var fremkommet på et sent tidspunkt, ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste den mandlige ansøgers forklaring om hans fængsling og de alvorlige overgreb, han var udsat for i forbindelse hermed. Nævnet måtte herefter lægge til grund, at fængslingen skyldtes Talebans mistanke om, at ansøgeren støttede Hezbe Wahadat. Da nævnet måtte lægge til grund, at den mandlige ansøger blev løsladt mod bestikkelse, og at der således ikke fra Talebans side var gjort endeligt op med hans forhold, lagde nævnet til grund, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/89

Nævnet meddelte den **8. september 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1971. Indrejst i februar 1999. I 1984 blev ansøgeren medlem af PDPAs ungdomsorganisation. Fra 1986 til 1991 studerede ansøgeren ved forskellige læreanstalter i det daværende Sovjetunionen. I august/september 1992 rejste ansøgeren med sin familie til Mazar-e-Sharif, Afghanistan. I september/oktober 1992 forsøgte ansøgeren at indrejse i Usbekistan, men blev anholdt af grænsevagter, der ikke troede på ansøgerens forklaring om, at han var etnisk hazara. Ansøgeren blev mistænkt for at være russisk spion. I 1995 blev ansøgeren løsladt, idet en ven til ansøgerens fader genkendte ansøgeren og bekræftede ansøgerens forklaring. Herefter og indtil udrejsen i 1998 holdt ansøgeren sig skjult. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens moder var russer, at ansøgerens fader var hazara, at ansøgerens fader indtog en relativ høj position under det kommunistiske styre, at ansøgeren i en årrække havde studeret i det daværende Sovjetunionen, samt at han flygtede fra hjemlandet kort tid efter, at Taleban havde overtaget magten i det område, hvor ansøgeren opholdt sig. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ved en

tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for alvorlige overgreb fra Talebans side. Flygtningenævnet fandt dog anledning til at bemærke, at væsentlige dele af ansøgerens forklaring måtte tilsidesættes, herunder navnlig forklaringen om tilbageholdelsen og den efterfølgende løsladelse samt forklaringen om, at ansøgeren ikke havde kontakt til sine forældre i perioden fra 1992, indtil ansøgeren var indrejst i Danmark. Flygtningenævnet tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af disse forklaringer som værende usandsynlige. BR 8/90

Nævnet **stadfæstede** den **8. september 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1959 (M) og 1969 (K) samt fire børn. Indrejst i april 1999. Ansøgerne var etniske tadjikker og sunnimuslimer. Fra 1979 til 1982 aftjente den mandlige ansøger militærtjeneste. Fra 1987 til 1990 fungerede den mandlige ansøger som lønnet professionel soldat. Han var medlem af organisationen Patriot (Watan Parast). I efteråret 1998 blev ansøgernes bopæl ransaget af Taleban på et tidspunkt, hvor den mandlige ansøger ikke var hjemme. Samme aften skjulte ansøgerne sig hos en bekendt. Efterfølgende blev ansøgernes bopæl ramt af en raket og herved nedbrændt. I december 1998 udrejste ansøgerne illegalt. **Flygtningenævnet** fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgerne var forfulgt, da de udrejste af hjemlandet, eller at de ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for forfølgelse eller andre overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger alene havde været menig soldat, hvilket han ifølge sin forklaring ophørte med i 1990, og at han ikke havde udført politiske aktiviteter af betydning. Vedrørende den ransagning ansøgerne havde forklaret om, bemærkedes, at den mandlige ansøger overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at Taleban blot gennemsøgte huset og derefter gik igen, medens den kvindelige ansøger tilsyneladende ikke havde omtalt episoden. Vedrørende nedbrændingen af ansøgernes hus bemærkedes, at ansøgerne overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at branden opstod under kampe mellem stridende grupper, og den kvindelige ansøger havde endvidere oplyst, at flere huse nedbrændte under kampene. På den baggrund kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ransagningen og nedbrændingen af huset havde været udtryk for en forfølgelse, der var rettet konkret mod ansøgerne. Nævnet lagde endvidere vægt på, at der efter baggrundsoplysningerne ikke var noget, der tydede på, at Taleban-styret målrettet forfulgte personer med den mandlige ansøgers militære baggrund. Vedrørende den kvindelige ansøger fandt Flygtningenævnet, at der – uanset Taleban-styrets generelle kvindeundertrykkelse – ikke var tilstrækkeligt grundlag for at antage, at denne ansøger ved en tilbagevenden risikerede konkrete overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, som led i denne undertrykkelse. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerne havde opholdt sig i Kabul frem til slutningen af 1998, uden at den kvindelige ansøger havde været udsat for overgreb af betydning. Nævnet bemærkede videre, at den kvindelige ansøger hverken uddannelsesmæssigt eller arbejdsmæssigt havde bragt sig i en position, hvor hun måtte anses som værende særlig udsat. BR 8/91

Nævnet meddelte den **8. september 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1973. Indrejst i maj 1998. Han var etnisk tadjik og shiamuslim. I 1991 fik ansøgeren et kursus i betjening af filmkameraer og optagelse af film, hvorefter han begyndte at arbejde vederlagsfrit som kameramand i et filmselskab under ledelse af en kommandant fra Hezbe Wahtan. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren havde medvirket til at producere en række dokumentarfilm, som blandt andet dokumenterede Talebans overgreb mod civilbefolkningen og andre. Det fremgik videre, at Taleban måtte være blevet bekendt med denne virksomhed, i hvert fald i forbindelse med beslaglæggelsen af nogle af filmene på ansøgerens bopæl. I forbindelse med denne beslaglæggelse blev ansøgerens fader dræbt, og ansøgeren flygtede straks derefter sammen med sin onkel, med hvem ansøgeren havde samarbejdet under produktionen af filmene. Selv om ansøgerens virksomhed havde haft en mere underordnet karakter end onklens virksomhed, fandt **Flygtningenævnets flertal** dog ikke at kunne se bort fra risikoen for, at også ansøgeren ville blive udsat for alvorlige overgreb fra Taleban ved en tilbagevenden til hjemlandet. Efter en samlet vurdering fandt dette flertal herefter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/92

Nævnet **stadfæstede** den **26. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1976. Indrejst i juli 1998. I 1984 blev ansøgeren medlem af PDPAs ungdomsorganisation. Ansøgerens aktiviteter for partiet bestod blandt andet i omdeling af løbesedler og andet propaganda. I 1992 indgik ansøgeren ægteskab. Cirka 15 dage efter brylluppet forsvandt ægtefællen, idet han var eftersøgt af myndighederne på grund af sit arbejde som politibetjent under de tidligere magthavere. I september/ oktober 1996 blev ansøgeren opsøgt af ægtefællen, og de tilbragte en eftermiddag sammen, hvorefter han forsvandt på ny. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var

medlem af pioner-og ungdomsafdelingen af PDPA, som var tilknyttet hendes skole. De aktiviteter, som hun foretog i den forbindelse, var af beskeden karakter, og aktiviteterne havde ikke medført, at ansøgeren personligt havde været udsat for forfølgelse eller eftersøgning. Efter ansøgerens forklaring lagde nævnet videre til grund, at henholdsvis Mujahedins og Talebans henvendelser på bopælen havde været rettet mod hendes ægtefælle. På denne baggrund – og da ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter siden 1992 – fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ikke risikerede forfølgelse eller tilsvarende overgreb som følge af egne eller ægtefællens forhold. Det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælle udrejste til Danmark i august 1996, og at han fik asyl den 9. juni 1997. Den 2. februar 1998 blev ansøgeren bekendt med ægtefællens ophold i Danmark, og derefter ansøgte hun straks om familiesammenføring. Under hensyn til, at ansøgeren blev boende i Afghanistan i cirka 1½ år efter ægtefællens udrejse, at ansøgeren og ægtefællen ikke havde planlagt fælles udrejse, og at der forløb næsten 8 måneder fra ægtefællens opholdstilladelse indtil ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, fandt Flygtningenævnet, at der ikke var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 alene som følge af ægtefællens opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR 8/ 93

7.2.2 Bangladesh

0 tilladelser

18 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **3. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1971. Indrejst i oktober 1997. **Flygtningenævnet** udtalte, at det overensstemmende med Udlændingestyrelsens indstilling lagdes til grund, at det var ansøgeren, der var idømt livsvarigt fængsel for drab på en BNP politiker, således som det fremgik af den i sagen foreliggende dom. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke grundlag for at antage, at der var tale om en falsk anklage for medvirken til drab som følge af ansøgerens medlemskab af Sharbohara partiet. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter for partiet havde været forholdsvis beskudne og af ikke voldelig karakter. Flertallet bemærkede endvidere, at dommen var afsagt i fuld offentlighed, at ansøgeren havde haft en forsvarer, og at ansøgeren ikke havde indbragt afgørelsen for højere instans. Flertallet fandt, uanset de foreliggende oplysninger om retssystemet i Bangladesh, ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren havde været udsat for en sådan "unfair trial", at der var grundlag for at meddele ansøgeren asyl. BR 8/94

Nævnet **stadfæstede** den **19. april 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bangladesh, født i 1960, samt et barn. Indrejst i september 1998. Ansøgeren var hindu. I 1986/87 blev ansøgeren kæreste med en muslim og i 1993 fødte ansøgeren en søn. Ansøgerens muslimske kæreste, der var fader til barnet, krævede, at ansøgeren skulle konvertere til islam og at de skulle giftes, ligesom han forlangte, at sønnen skulle opdrages som en muslim, herunder omskæres. Ansøgeren blev fra tid til anden udsat for fysiske overgreb af kæresten. Omkring november/december 1994 rejste kæresten til Saudi-Arabien for at arbejde. Efter kærestens udrejse modtog ansøgeren henvendelser fra kærestens venner, hvoraf fremgik, at kæresten fortsat ønskede, at sønnen skulle opdrages som en muslim. Ansøgeren udrejste uden at sige sit job op. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at faderen til ansøgerens barn var muslim, og den omstændighed, at vold mod kvinder var udbredt i Bangladesh kunne bevirke, at der skulle meddeles ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at barnets fader ikke havde henvendt sig direkte til ansøgeren siden udrejsen til Saudi-Arabien i 1995, men alene gennem mellemmand, og at ansøgeren havde beholdt sin bopæl frem til udrejsen i september 1998. BR 8/95

7.2.3 Indien

8 tilladelser

17 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **11. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1963. Indrejst i juli 1998. Siden 1982/1983 havde ansøgeren hjulpet partierne Babbar Khalsa, Akalidal Amritsar og Khalistan Commando Force/Khalistan Tiger Force, idet han gav mad til partimedlemmer. Ansøgeren var ikke medlem af et parti. I 1984 og fra 1988 til cirka et år før udrejsen deltog ansøgeren i våbentransporter. Hyppigheden heraf varierede, idet transporterne kunne finde sted hver anden dag eller med flere måneders mellemrum. I 1992 blev ansøgeren tilbageholdt af politiet kortvarigt, idet politiet ønskede oplysninger om de personer, som ansøgeren gav mad. Efterfølgende opsøgte politiet flere gange

ansøgerens bopæl, men det lykkedes hver gang ansøgeren at undgå at blive tilbageholdt. I 1995 blev han atter tilbageholdt efter en episode, hvor to af ansøgerens venner blev tilbageholdt og dræbt af politiet i forbindelse med en våbentransport. Ansøgeren havde deltaget i transporten, hvilket de pågældende angiveligt havde fortalt politiet. Efterfølgende blev ansøgerens familie flere gange opsøgt af politiet, der spurgte efter ansøgeren. Fra 1997 og indtil udrejsen holdt ansøgeren sig skjult. Ansøgeren udrejste legitimeret med eget pas, udstedt i januar 1997. **Flygtningenævnet** kunne ikke på alle punkter lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget i adskillige våbentransporter. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren først under samtalen med Udlændingestyrelsen havde oplyst herom, og at han i sit asylskema alene havde anført som politisk aktivitet, at han gav sikkerhed. Flygtningenævnet kunne herefter alene lægge til grund, at ansøgeren havde haft begrænsede politiske aktiviteter. Ansøgeren havde efter sin forklaring været kortvarigt tilbageholdt i 1992 og 1995 og var begge gange blevet løsladt. Ansøgeren havde ikke efter løsladelsen i 1995 haft politiske aktiviteter i noget væsentligt omfang. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren, der var udrejst i eget navn i 1998, ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/96

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1977. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var sikh. I april 1994 blev ansøgeren opsøgt i sin forretning af en ung mand, der truede ansøgeren med en pistol og forlangte at få udleveret kassebeholdningen. Ansøgeren forsøgte at anmelde episoden til politiet, der imidlertid ikke optog rapport. Dagen efter blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt i tre dage af politiet, idet politiet beskyldte ham for at være i ledtog med den person, der dagen før havde begået røveriet mod ansøgerens forretning, ligesom ansøgeren blev beskyldt for at samarbejde med Babbar Khalsa. I den forbindelse blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Fem dage efter løsladelsen blev ansøgeren tilbageholdt i tre dage af Babbar Khalsa, der anklagede ansøgeren for at være skyld i, at den person, der havde begået røveri mod ansøgerens forretning, var blevet taget af politiet, ligesom ansøgeren blev beskyldt for at være meddeler for politiet. Ansøgeren blev i den forbindelse udsat for fysiske overgreb. Tre dage efter at være blevet frigivet af Babbar Khalsa blev ansøgeren atter tilbageholdt i tre dage af politiet og udsat for fysiske overgreb, idet politiet havde fået oplysninger om, at ansøgeren havde været i kontakt med Babbar Khalsa. Ansøgeren blev løsladt med hjælp fra et parlamentsmedlem og ved bestikkelse. Herefter skjulte ansøgeren sig indtil december 1994, hvor han rejste til Bombay. Han opholdt sig tillige i cirka et halvt år i Calcutta, idet han havde hørt, at folk snakkede om ham. Politiet og terrorister havde flere gange henvendt sig på ansøgerens tidligere bopæl. Ansøgeren forsøgte at lave om på sit udseende for at undgå, at han skulle blive genkendt. I marts 1998 udrejste ansøgeren illegalt ved hjælp af en agent. **Flygtningenævnet** kunne ikke forkaste ansøgerens forklaring om, at han i 1994 havde haft problemer med Babbar Khalsa og med politiet i Punjab. Han var således flere gange tilbageholdt kortvarigt og udsat for hårdhændet behandling. Imidlertid havde ansøgeren efter sin egen forklaring opholdt sig i Indien i henholdsvis Bombay og Calcutta i fire år, før han udrejste. Og han havde efter sin forklaring opholdt sig i Europa i cirka fem måneder, før han søgte asyl i Danmark. Herefter kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen fra Indien, eller at han risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden. BR 8/97

7.2.4 Kina

4 tilladelser

15 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **4. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1957. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var medlem af en buddhistisk forening og deltog i byggeriet af et nyt buddhistisk tempel. Byggeriet var påbegyndt uden forudgående tilladelse og blev derfor stoppet af myndighederne, som meddelte, at der skulle betales en bøde. Ansøgeren tilkendegav over for myndighederne, at han ikke ville betale bøden. Han blev herefter slået, men det lykkedes ham at flygte. I august 1998 blev ansøgerens ægtefælle tvunget til at få en abort, da hun var i 3. måned. **Flygtningenævnet** anså ikke det forhold, at ansøgerens hustru som led i den kinesiske fødselsplanlægningspolitik var blevet tvunget til at abortere, for et overgreb, som kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. At ansøgeren risikerede straf som følge af sin deltagelse i ulovlig tempelbyggeri, anså nævnet heller ikke for et forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede herved, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren risikerede uforholdsmæssig hård straf som følge af forholdet. BR 8/ 98

Nævnet meddelte den **14. oktober 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1961. Indrejst i september 1994. Ansøgeren havde været medlem af en organisation, der kæmpede for menneskerettigheder i Kina. Efter ansøgeren flyttede til Danmark, fortsatte han sit arbejde for demokratibevægelsen, herunder videregav han oplysninger til organisationen om vestens syn på demokrati og Kina. I marts 1998 havde ansøgeren et møde med lederen af en demokratibevægelse, der var på besøg i Danmark. Den pågældende opfordrede ansøgeren til at vende tilbage Kina og fortælle folk, hvordan vesten støttede demokratibevægelsen i Kina. I april 1998 rejste ansøgeren til Kina, hvor han blandt andet skrev løbesedler, hvor ansøgerens navn og et foto af ansøgeren sammen med førromtalte leder var trykt. Efter at politiet havde set løbesedlerne udstedte de en arrestordre på ansøgeren, som flygtede tilbage til Danmark. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om hans aktiviteter for De Kinesiske Landmænds Demokratiske Organisation, og hans møde med lederen af en demokratibevægelse til grund. **Flygtningenævnets flertal** lagde videre til grund, at ansøgeren efter indreisen i Kina fortsatte sine politiske aktiviteter for demokrati og bøndernes forhold, og at ansøgeren i den forbindelse fortalte om sit møde med lederen af demokratibevægelsen og herunder foreviste fotografier fra mødet. Flertallet fandt herefter ikke med tilstrækkelig sikkerhed at kunne afvise ansøgerens forklaring om derved at være blevet eksponeret over for de kinesiske myndigheder. BR 8/99

7.2.5 Myanmar (Burma)

2 tilladelser

0 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **9. marts 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til to mandlige statsborgere fra Myanmar (Burma), født i 1980 og 1981. Indrejst i januar 1998 og februar 1998. **Flygtningenævnet** lagde efter det oplyste til grund, at ansøgerne begge var etniske rohinga muslimer og stammede fra Myanmar. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder senest Amnesty Internationals rapport dateret september 1997 - Rohinga - The Search for Safety, sammenholdt med US Country Report af 26. februar 1999, fandt nævnet at kunne lægge til grund, at der fortsat fandt asylbegrundende forfølgelse sted i Arakan-provinsen af rohinga muslimer, som følge af disses etniske og religiøse tilhørsforhold. BR 8/100 og 101

7.2.6 Pakistan

1 tilladelse

40 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **22. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1977. Indrejst i oktober 1997. I 1994/1995 blev ansøgeren medlem af Peoples Student Federation (PPPs studenterorganisation). Efter et halvt år holdt ansøgeren op med at læse og blev herefter overført til selve PPP. Ansøgeren arrangerede politiske møder og fungerede som valgtilforordnet. I 1997 blev ansøgeren anholdt tre gange og opfordret til at indstille sin støtte til PPP, idet der i modsat fald ville blive rejst falske anklager mod ham. Ansøgeren blev hver gang løsladt mod bestikkelse efter at have været tilbageholdt i et døgn tid. En del af ansøgerens slægtninge havde ledende poster inden for Muslim League, og det var en af disse, der havde foranstaltet anholdelserne af ham. Ansøgeren var blevet indkaldt til afhøring i forbindelse med en røverisag og en voldtægtssag og tilsagt til retsmøder. Uanset ansøgerens forklaring om, at han havde været tilbageholdt tre gange i 1997 blev lagt til grund, og uanset om de under nævnsmødet fremlagte dokumenter skulle være ægte, fandt **Flygtningenævnet** ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan ville risikere at blive udsat for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens aktiviteter for det legale parti PPP havde været af relativ beskeden karakter, og at ansøgeren var blevet løsladt efter hver af de kortvarige tilbageholdelser. Uanset om der var tale om falske anklager fra politiets side, fandt Flygtningenævnet, at det måtte overlades til domstolene at tage stilling til anklagerne. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 6. januar 1999. Herefter og idet den omstændighed at nogle af ansøgerens nærmeste slægtninge havde ledende poster inden for Muslim League ikke kunne føre til andet resultat, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR 8/102

Nævnet **stadfæstede** den **5. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Pakistan, født i 1956 (M) og 1963 (K), samt tre børn. Indrejst i juli 1998. Ansøgerne tilhørte ahmadiya-sekten. Inden 1998 havde den mandlige ansøger været tilbageholdt kortvarigt 4-5 gange af politiet, grundet sin

religiøsitet. I 1998 blev den mandlige ansøger anholdt for at have prædikeret, da han ville anmelde chikane udøvet mod ham af en forretningsforbindelse. Ansøgernes børn var udsat for chikane i skolen grundet deres religiøsitet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgerne havde godtgjort, at de ved udrejsen af hjemlandet i 1998 var asylbegrundende forfulgt, eller at de ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Flertallet lagde vægt på, at den mandlige ansøger efter de foreliggende oplysninger havde været anholdt kortvarigt et antal gange, men at han blev løsladt hver gang uden nærmere betingelser. Der blev endvidere lagt vægt på, at ansøgerne udrejste legalt på eget nationalitetspas. Uanset om man lagde til grund, at den mandlige ansøger var sigtet eller tiltalt for overtrædelse af de pakistanske blasfemibestemmelser – i overensstemmelse med de arrestordrer, som var medsendt med et brev fra en advokat i Gujrat – fandt flertallet ikke, at den mandlige ansøger havde sandsynliggjort, at overtrædelserne var af en sådan alvorlig karakter, at de ville medføre en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Flertallet lagde i denne forbindelse vægt på, at den mandlige ansøger havde forklaret, at han aldrig havde agiteret eller missioneret for ahmadiya-sekten, men at han alene på forespørgsel havde besvaret spørgsmål om sit tilhørsforhold til sekten. Endelig blev det bemærket, at ansøgernes tilhørsforhold til ahmadiya-sekten ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/103

7.2.7 Sri Lanka

4 tilladelser

32 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **24. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1982. Indrejst i maj 1998. I perioden fra medio 1996 til primo november 1997 syede ansøgeren LTTE-uniformer, ligesom han fungerede som meddeler, idet han under LTTE-propagandamøder gik rundt blandt lokale og hørte, hvad de talte om. Primo november 1997 fik han lov til at besøge sin familie, hvorunder han blev opsøgt af tre militærfolk på bopælen og anholdt. Ansøgeren blev ført til en lejr, hvor han var tilbageholdt fem dage, hvorunder han blev afhørt og udsat for overgreb. Den femte dag skulle ansøgeren af 10-12 militærpersoner føres til en landsby, hvor han skulle udpege LTTE-medlemmer. Undervejs til landsbyen blev de angrebet af LTTE, hvorved ansøgeren undslap militæret. De efterfølgende måneder lavede han ikke noget, idet han var ilde tilredt som følge af overgrebene, og først i februar 1998 genoptog han sine opgaver for LTTE. I marts 1998 skulle han gennemføre en kort militærtræning, hvorefter han skulle deltage i kamphandlinger. Da han nægtede dette, blev han truet på livet. Han flygtede herefter fra LTTE-lejren. Ansøgeren har stadig mén efter overgrebene. **Flygtningenævnet** lagde i alt væsentligt ansøgerens forklaring til grund. Han havde herefter samarbejdet med LTTE og i den anledning været tilbageholdt af militæret og udsat for hårdhændet behandling i fem dage. Han undslap og efter at have genoptaget sine aktiviteter for LTTE, flygtede han fra LTTE og udrejste med båd til Indien. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka kunne være i risiko for forfølgelse fra myndighedernes/LTTE's side, hvorfor det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage. BR 8/104

Nævnet **stadfæstede** den **20. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1979. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren var etnisk tamil. I januar 1995 blev ansøgeren medlem af Student Organisation of Liberation Tigers (SOLT), der var en del af LTTE. Ansøgeren gennemførte fysisk træning og våbentræning i SOLT, ligesom han indsamlede madvarer og opfordrede andre til at give blod. I marts og april 1995 deltog ansøgeren i arbejdet med at grave skyttegrave for LTTE, ligesom han hentede sårede til behandling. I maj 1995 blev han sendt til fronten for at hente sårede, og i forbindelse med dette arbejde blev han ramt af en granatsplint i benet. Under en fremrykning til Jaffna kom regeringshæren i besiddelse af medlemslisterne for SOLT. I august 1997 blev ansøgeren opsøgt af et medlem af LTTE, der kraftigt opfordrede ansøgeren til at hjælpe LTTE. Ansøgerens og ansøgerens familie ønskede ikke dette, hvorfor ansøgerens fader planlagde ansøgerens udrejse. Ansøgeren rejste uden om LTTE's og regeringshærens kontrolposter til Colombo, hvorfra han udrejste legitimeret med falsk pas. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren som medlem af ungdomsorganisationen SOLT tilbage i 1995 havde udført begrænsede opgaver for LTTE. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren var blevet opfordret til at blive medlem af bevægelsen, men kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var søgt tvangshvervet. Der var ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved at udrejse fra Jaffna-halvøen alene af den grund skulle have bragt sig i et modsætningsforhold til LTTE. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med myndighederne og nævnet kunne således ikke lægge til grund, at ansøgeren

skulle være konkret og individuelt eftersøgt af myndighederne. Ansøgerens formodning om, at myndighederne skulle have kendskab til hans medlemskab af SOLT var ganske ubestyrket. Det bemærkedes, at ansøgeren uantastet havde kunnet udrejse fra det nordlige Sri Lanka til Colombo og senere ud af landet. Der var ikke noget grundlag for at antage, at det forhold, at ansøgeren havde ar på benene, som efter hans forklaring stammede fra en granatsprængning, i sig selv kunne bringe ham i myndighedernes søgelys. BR 8/105

Nævnet **stadfæstede** den **20. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1983. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var etnisk tamil. I 1997 uddelte ansøgeren mad til LTTE over en periode på cirka fem til seks måneder. Ansøgeren havde desuden været med til at grave skyttegrave for LTTE. Efter at have hjulpet LTTE blev ansøgeren opsøgt af regeringshæren, der udspurgte ham om hans aktiviteter for LTTE, ligesom han blev opfordret til at grave skyttegrave for regeringshæren. Da han nægtede, blev han slået og sparket. I juli 1998 blev ansøgeren tilbageholdt af militæret i 15-20 dage. Han blev i forbindelse hermed udspurgt om sine aktiviteter for LTTE, ligesom han blev slået på skuldrene med geværkolber og sparket. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han i en kort periode og i begrænset omfang havde hjulpet LTTE i form af uddeling af mad og gravning af skyttegrave. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved at udrejse fra et LTTE kontrolleret område havde bragt sig i et sådan modsætningsforhold til LTTE, at han risikerede en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kunne lægge til grund, at ansøgeren kortvarigt havde været tilbageholdt af den srilankanske hær, hvorunder han blev slået og udspurgt om eventuelle aktiviteter for LTTE. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse. Flertallet lagde til grund, at myndighederne ikke havde fået kendskab til hans aktiviteter. Under hensyn hertil og til at ansøgeren, som anført alene havde haft begrænsede aktiviteter for LTTE, fandt flertallet ikke grundlag for at antage, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb fra myndighedernes side. BR 8/106

Nævnet meddelte den **11. november 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1975. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var etnisk tamil. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne lægge til grund, at ansøgeren i perioden 1991-1996 udførte en form for civilt arbejde for LTTE i nordområdet (Kaithady), og at han sammen med andre fra sin landsby i 1996 blev anholdt af militæret og udspurgt om LTTE. Ansøgeren havde under samtlige forklaringer oplyst, at han herunder var udsat for elektrochok og slag, og at dette havde præget hans hukommelse og helbred i øvrigt. Flertallet kunne derfor tillige lægge denne forklaring til grund. Herefter arbejdede ansøgeren indtil 1998 for LTTE i Vanni, og det måtte ligeledes lægges til grund, at han fik meddelelse fra forældrene om, at de på grund af ansøgerens forhold var blevet opsøgt af militæret og udsat for tortur, og at forældrene tilrådede ansøgeren at flygte fra Sri Lanka. Ansøgeren udrejste herefter fra Colombo uden at lade sig registrere hos myndighederne. Under disse omstændigheder kunne flertallet ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra myndighedernes side, og flertallet fandt således, at ansøgerens frygt for yderligere overgreb måtte anses for velgrundet. BR 8/107

7.2.8 Vietnam

1 tilladelse

22 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **25. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Vietnam, født i 1966. Indrejst i september 1996. Ansøgeren reddede under en fisketur i 1986 en udlænding fra at drukne. Episoden fandt sted i nærheden af det fragtskib, som udlændingen havde opholdt sig på. Manden gav herefter ansøgeren en gave – en pakke og et stykke papir. Ansøgeren nåede ikke at pakke gaven ud, fordi han straks blev arresteret af politiet, der var til stede på skibet, og ført til en politistation, hvor han blev slået. Ansøgeren blev herefter fængslet og i 1986 idømt en fængselsstraf på 6 år grundet myndighedernes mistanke om forbindelser til udlændinge. I april 1988 lykkedes det ansøgeren under indlæggelsen på fængselshospitalet at flygte til en ø. I marts 1989 flygtede han til Hong Kong med hjælp fra sin tante, hvor han opholdt sig indtil 1992, hvor han blev sendt tilbage til Vietnam. Ved ankomsten blev ansøgeren straks anholdt på grund af sin tidligere flugt fra fængslet samt deltagelse i en demonstration mod hjemsendelse af vietnamesere fra Hong Kong, hvilket myndighederne var bekendt med via videooptagelser. Ansøgeren blev sendt på en opdragelsesanstalt, hvorfra det i juni 1996 lykkedes ham at flygte. I august 1996 udrejste

ansøgeren illegalt på et falsk pas skaffet af tanten. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Flertallet lagde herefter til grund, at ansøgeren var idømt en fængselsstraf på 6 år for forbindelse til udlændinge, og at han to gange var udrejst illegalt af hjemlandet efter at været flygtet fra henholdsvis fængsel og genopdragelseslejr. På den baggrund fandt flertallet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for en uforholdsmæssig sanktion. BR 8/108

Nævnet **stadfæstede** den **9. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et samlevende par fra Vietnam, født i 1964 (M) og 1966 (K), samt to børn. Indrejst i 1997. Ansøgerne var etniske kinesere, men født og opvokset i det nordlige Vietnam, tæt ved den kinesiske grænse. **Et flertal af**

Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt eller ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse navnlig vægt på oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 19. januar 1999, hvorefter etniske kinesere, der har levet i Vietnam i lang tid, vil kunne blive anerkendt som vietnamesiske statsborgere af centrale eller lokale myndigheder i Vietnam, såfremt de anmoder derom, og vil derefter være at betragte som vietnamesiske statsborgere. De oplysninger, som ansøgerne havde givet vedrørende vanskelighederne ved at få udstedt de fornødne identitetspapirer, fandtes herefter ikke at kunne føre til noget andet resultat. Det samme gjaldt det forhold, at det efter ansøgernes forklaring måtte lægges til grund, at ansøgerne havde været interneret i arbejdslejr i tidsrummet fra 1979 til 1986 i Vietnam. Efter indholdet af Udenrigsministeriets notat af 8. juli 1998, fandt flertallet endvidere ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved tilbagevenden til Vietnam ville være i risiko for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf alene for det forhold, at ansøgerne var udrejst illegalt af Vietnam. BR 8/ 109 og 110

7.3 Europa

7.3.1 Albanien

0 tilladelser

4 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **14. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien, født i 1972. Indrejst i marts 1998. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren siden 1992 havde været medlem af ungdomsafdelingen i Det Demokratiske Parti, der er et lovligt parti, men de aktiviteter, ansøgeren efter sin egen forklaring havde haft, havde været af begrænset karakter. Uanset om ansøgeren havde været tilbageholdt to gange, var han begge gange blevet løsladt efter kort tid. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at tilbageholdelserne var motiveret af ansøgerens politiske aktiviteter. Uanset om dette måtte være tilfældet, og uanset om ansøgeren efter den ene af tilbageholdelserne måtte være blevet tilsagt til at møde i retten og være blevet pålagt ugentlig meldepligt, fandt Flygtningenævnet efter baggrundsmaterialet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede en straf, der kunne begrunde asyl. BR 8/111

Nævnet **stadfæstede** den **24. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, født i 1960 (M) og 1963 (K) samt to børn. Indrejst i oktober 1998. I 1994 blev den mandlige ansøger medlem af Legalitetspartiet og kort tid efter indvalgt i den lokale afdelings bestyrelse. Den mandlige ansøger fungerede som en slags revisor for partiet, ligesom han organiserede møder, uddelte løbesedler og deltog i demonstrationer. Den mandlige ansøger deltog i en demonstration den 3. juli 1997 arrangeret af Legalitetspartiet. Demonstrationen blev filmet af politiet. **Flygtningenævnet** måtte forstå ansøgernes forklaringer således, at deres asylmotiv var frygt for forfølgelse fra myndighedernes side som følge af den mandlige ansøgers aktiviteter for Legalitetspartiet. De byggede navnlig deres frygt på, at politiet under henvisning til den mandlige ansøgers deltagelse i en demonstration den 3. juli 1997 ikke ville yde relevant politimæssig assistance, da den mandlige ansøger anmeldte, at ansøgernes købmandsbutik var blevet bombesprængt i juli 1997. Ansøgerne henviste yderligere til, at en leder i Legalitetspartiet, som var i familie med den kvindelige ansøger, havde været fængslet siden 1998. Uanset om den mandlige ansøgers forklaring om politiets reaktion på anmeldelsen kunne lægges til grund, var der ikke grundlag for at antage, at myndighederne stod bag bombesprængningen, som fandt sted på et tidspunkt, hvor der var omfattende uroligheder i Albanien. Flygtningenævnet lagde endvidere navnlig vægt på, at Legalitetspartiet var et legalt parti og repræsenteret i parlamentet, at ansøgerne ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb, at

ansøgerne kunne udrejse i juli 1997 og at den nævnte leder i Legalitetspartiet ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger var fængslet som sigtet for et strafbart forhold. BR 8/112

7.3.2 Armenien

14 tilladelser

47 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **4. juni 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Armenien, født i 1934 (M) og 1945 (K). Indrejst i september 1997. Den mandlige ansøger blev i 1995 medlem af Det Nationale Folkestyres Union (AJM). I april 1996 blev han uden for sin bopæl angrebet af en bevæbnet mand, der skød på ham. Advokaten turde ikke repræsentere ham. I juli 1996 blev bopælen ransaget og alle deres ejendele registreret. De kunne ikke få at vide hvorfor. Efter præsidentvalget i september 1996 deltog den mandlige ansøger i et stort protestmøde mod valgresultatet. Den mandlige ansøger og andre fra AJM besluttede at protestere til Højesteret over valgresultatet. Gruppen på ti blev anholdt og afhørt, men løsladt samme dag. Siden denne episode blev ansøgerne overvåget. I marts 1997 blev ansøgerne på voldsom vis anholdt på bopælen af folk fra Indenrigsministeriet og den mandlige ansøger blev under tilbageholdelsen udsat for fysiske overgreb. I foråret 1997 blev ansøgerne fradømt retten til deres bopæl og indboet. Den mandlige ansøger blev i de næste to måneder indkaldt til afhøring tre gange. Under en af afhøringerne blev han udsat for fysiske overgreb. Efter den sidste afhøring blev det aftalt, at den mandlige ansøger ville blive løsladt, men at han skulle holdes under observation. Han måtte skrive under på, at han ikke ville forlade landet. Ansøgernes bopæl blev konfiskeret. **Flygtningenævnet** lagde efter det oplyste til grund, at den mandlige ansøger havde været udsat for overgreb og for tilbageholdelser, herunder i cirka 2 måneder fra marts til maj 1997, og at disse forhold kunne have sammenhæng med ansøgerens politiske aktiviteter. Herefter og henset til den mandlige ansøgers subjektive frygt for en tilbagevenden, fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/113

Nævnet **stadfæstede** den **1. juli 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1965 (M) og 1973 (K). Indrejst i februar 1997. Den mandlige ansøger modtog i 1996 flere indkaldelser til sessionskontoret. De første mange gange gav han møde, og ved hjælp af bestikkelse afværgede han at blive genindkaldt. Ved det sidste møde blev bestikkelsen imidlertid afvist, og den mandlige ansøger fik indskrevet en mobiliseringsordre i sin militærbog, ligesom han fik inddraget sit pas. I oktober 1996 henvendte militærpersoner sig på bopælen, hvor de søgte den mandlige ansøger. Den mandlige ansøger var ikke til stede, hvorefter militærpersonerne afleverede en indkaldelse til en militær mønstringsøvelse. **Flygtningenævnet** lagde de afgivne forklaringer til grund. Det fremgik heraf, at den mandlige ansøger i 1983 til 1985 udførte militærtjeneste under det sovjetiske styre, og at han var officer af reserven (premierløjtnant). Det fremgik videre, at han, der var uddannet ingeniør, i oktober 1996 udeblev fra en genindkaldelse, og at han derpå tog ophold hos et familiemedlem indtil udrejsen. Den mandlige ansøger havde under opholdet i Danmark været udsat for et trafikuheld, hvorefter det ikke forekom sandsynligt, at han ville kunne udføre militærtjeneste i forbindelse med en genindkaldelse. Selv om ansøgeren måtte risikere at skulle udføre en form for militærtjeneste, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at dette ikke kunne medføre, at han var omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved vægt på, at Armenien efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kunne anses for at være krigsførende, og flertallet fandt det derfor ikke sandsynligt, at den mandlige ansøger risikerede at skulle udføre krigstjeneste. Efter baggrundsoplysningerne, herunder Fact finding rapporterne, senest fra juni/juli 1998, fandt flertallet heller ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede uforholdsmæssig straf som følge af udeblivelsen fra genindkaldelsen. BR 8/114

7.3.3 Aserbajdsjan

1 tilladelse

1 stadfæstelse

Nævnet meddelte den **20. oktober 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1970. Indrejst i december 1998. Ansøgerens fader var etnisk aserbajdsjaner, og ansøgerens moder var etnisk armener. I 1988 blev ansøgerens familie overfaldet på grund af familiens armenske afstamning. Ansøgeren blev skilt fra sin familie og blev indlagt på et hospital i Nagorno Karabakh og tog efterfølgende ophold på et børnehjem. Ansøgeren søgte forgæves om armensk statsborgerskab. I 1994 blev ansøgeren indkaldt til militærtjeneste. Under aftjeningen heraf blev han udsat for chikane på grund

af sin blandede etniske herkomst. Ansøgeren deserterede i forbindelse med en militær opgave, der skulle udføres i Jerevan. Ansøgeren udrejste illegalt til Rusland og opholdt sig illegalt der indtil 1998. Ansøgeren forsøgte at få opholdstilladelse i Rusland, men blev meddelt afslag. Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgeren i forhold til Aserbajdsjan var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt, at Armenien måtte anses for hans 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at Armenien kunne anses som ansøgerens 1. asylland. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at Nagorno Karabakh kunne benyttes som hans 1. asylland. Ansøgeren blev derfor meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/115

7.3.4 Belarus

1 tilladelse

3 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **30. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Belarus, født i 1968. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren forklarede, at han havde været medlem af Den Hviderussiske Nationalfront, og at han blev anholdt, tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, efter at han havde deltaget i en lovlig demonstration. Uanset om det lagdes til grund, at de for Flygtningenævnet fremlagte dokumenter var ægte, fandt **et flertal af nævnet** ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse af en sådan karakter, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved vægt på, at den bestemmelse, artikel 156 (mindre alvorlige forstyrrelser af den offentlige ro og orden), i den hviderussiske administrative lov, som ansøgeren efter den fremlagte tilsigelse, dateret den 25. marts 1998, var sigtet for overtrædelse af, efter oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 29. januar 1999, ikke blev sanktioneret med en efter dansk ret uforholdsmæssig straf, og at der ikke sås at foreligge noget konkret grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf eller som følge af en tidligere betinget dom, ville risikere asylbegrundende overgreb, heller ikke som følge af sin støtte til morbroderen, der var repræsentant for et legalt parti, Det Nationale Samtykke. BR 8/116

7.3.5 Georgien

2 tilladelser

23 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **14. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Georgien, født i 1971(M) og 1970 (K). Indrejst i februar 1998. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger måtte således antages at have haft et modsætningsforhold til det lokale politi, eventuelt enkelte personer i det lokale politi, ligesom han i forbindelse med en spritrazzia i 1996 blev udsat for overgreb på den lokale politistation. Herudover var den mandlige ansøger blevet afskediget fra sit job på en avis, og den kvindelige ansøger var blevet bortført. Ansøgerne havde henvist til, at modsætningsforholdet, afskedigelsen og bortførelsen skyldtes den mandlige ansøgers etniske baggrund som abkhaser. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne havde været udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, fra de georgiske myndigheders side. Flygtningenævnet fandt endvidere, at bortførelsen måtte anses for et almindeligt kriminelt forhold, som ansøgerne måtte søge myndighedernes beskyttelse imod. Den mandlige ansøger havde forklaret, at han ikke indgav en egentlig anmeldelse, hverken til det lokale politi eller den centrale politimyndighed, ligesom han ikke indgav en egentlig klage til den centrale politimyndighed eller i øvrigt højere myndigheder. Den mandlige ansøger afstod herfra på baggrund af en telefonsamtale med en højerestående person i den centrale politimyndighed. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne i tilstrækkelig grad havde søgt myndighedernes beskyttelse vedrørende bortførelsen. Flygtningenævnet fandt således i det hele ikke, at ansøgerne kunne anses som forfulgte eller risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet, hverken fra myndighedernes side eller fra private personer, hvor myndighederne ikke havde vilje og evne til at yde den fornødne beskyttelse. udl.nr. BR 8/117

Nævnet **stadfæstede** den **27. juli 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1967. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var etnisk abkhaser. Ansøgeren modtog tre officielle indkaldelser til militæret leveret af militær- eller politifolk. Ansøgerens moder kvitterede for modtagelsen af indkaldelserne. Ansøgeren efterkom ikke indkaldelserne. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at han i 1991 og 1992 tre gange modtog indkaldelser til abkhasiske

militærgrupper, og at han ikke efterkom indkaldelserne, men i stedet forlod hjembyen og rejste til Gali, hvor han opholdt sig i perioden 1992-98, dog afbrudt af en del udlandsrejser. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en asylbegrundende forfølgelse som følge af den manglende efterkommelse af indkaldelsen fra abkhasiske militærgrupper. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede en konkret og individuel forfølgelse fra de georgiske myndigheders side alene som følge af det forhold, at han var af abkhasisk afstamning. BR 8/118

Nævnet meddelte den **7. september 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til et samlevende par fra Georgien, født i 1978 (M) og 1979 (K) samt et barn. Indrejst i december 1998. Den mandlige ansøger var etnisk aserbajdsianer og muslim. Under aftjening af sin værnepligt blev den mandlige ansøger gentagne gange udsat for chikane og vold, herunder blev han brændt på overkroppen, skåret med kniv og voldtaget af fire mænd. Ansøgeren henvendte sig efterfølgende til det civile politi for at klage over det skete. Politiet låste ham inde i en celle og tilkaldte den militære anklager, som beskyldte ansøgeren for at være deserteret og for at have stjålet våben. De næste ti dage blev ansøgeren slået, sparket og overhældt med koldt vand indtil han underskrev en fabrikeret anklage. Det lykkedes derefter ansøgeren at flygte. Ansøgerne blev forlovet i juni 1996 og samlevede før indreisen i Danmark. **Flygtningenævnets flertal** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at den mandlige ansøger havde været udsat for en så grov og vedvarende chikane, at det måtte sidestilles med forfølgelse på grund af hans etniske oprindelse og religion. Flygtningenævnets flertal lagde til grund, at ansøgeren forgæves havde søgt myndighedernes beskyttelse, ligesom flertallet lagde til grund, at ansøgeren var deserteret, således at han ved en tilbagevenden skulle fortsætte sin militærtjeneste. BR 8/119

7.3.6 Kasakhstan

2 tilladelser

0 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **14. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig ansøger fra Kasakhstan og hendes voksne datter, født i 1956 og 1979. Indrejst i maj 1997. Ansøgerne var etniske kurdere. Ansøgeren blev afkrævet beskyttelsespenge af en lokal mafiagruppe, men nægtede at betale og fik herefter smadret sin butik. Ansøgeren klagede til markedsadministrationen, der imidlertid fratog hende retten til at drive kiosk. Hun blev orienteret om, at hun kunne få sin tilladelse igen, hvis hendes søn ville arbejde for dem. Sønnen arbejdede herefter som kurér. Da sønnen på et tidspunkt blev gennemtævet, blev han sendt til nogle slægtninge i en mindre by. I august 1995 blev ansøgerens datter bortført og var tilbageholdt i en måned, hvor hun blev udsat for særdeles grove seksuelle overgreb, ligesom hun tvangsmæssigt fik narkotika. Datteren blev frigivet mod betaling af en større løsesum og fik efterfølgende foretaget en abort. Ansøgeren og datteren søgte forgæves hjælp hos politiet og andre af byens judicielle myndigheder, der henviste hende til at kontakte de lokale politimyndigheder. Efter at ansøgeren havde forsøgt at kontakte en overordnet politimyndighed, blev hun overfaldet og udsat for nedværdigende overgreb. Hun rettede derpå henvendelse til politimyndigheden i et andet distrikt, hvor hun fik forevist fotos af en række mulige gerningsmænd. I oktober 1996 blev ansøgerens datter bortført igen og udsat for tilsvarende overgreb som under den første bortførelse. Datteren blev frigivet efter cirka en uge. I november 1995 var ansøgerens søn uretmæssigt blevet anklaget for biltyveri og anholdt. I februar 1996 blev sønnen idømt fem års fængsel. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet fandt ikke præcist at kunne fastlægge omfanget af de overgreb, som ansøgeren og hendes datter havde været udsat for. Nævnet fandt heller ikke dette nødvendigt, idet nævnet anså det for godtgjort, at ansøgerens datter havde været udsat for omfattende overgreb. Overgrebene var foretaget af privatpersoner og måske også enkelte myndighedspersoner. Ansøgeren havde forgæves klaget til myndighederne over disse alvorlige forhold. Myndighederne havde end ikke afhørt ansøgerens datter om overgrebene. Flygtningenævnet fandt, at ansøgernes subjektive frygt for en tilbagevenden til hjemlandet var velbegrundet, og at myndighederne på ingen måde havde udvist reel vilje eller evne til at yde den fornødne beskyttelse. Der var ikke grundlag for at antage, at den forfølgelsesrisiko, som ansøgeren ville være udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet, var forårsaget af grunde, omfattet af Flygtningekonventionen. BR 8/120

7.3.7 Moldavien

0 tilladelser

6 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **4. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Moldavien, født i 1976. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren var jøde. Ansøgeren var medlem af en jødisk ungdomsorganisation. I perioden marts 1996 til august 1997 blev ansøgeren tilbageholdt i tre omgange og derefter løsladt mod betaling af bøde eller bestikkelse. I oktober 1997 fik ansøgeren en tilsigelse til at møde på politistationen. På politistationen blev ansøgeren afhørt om sin tilknytning til organisationen, og om sin ægtefælles opholdssted. Ansøgeren fortalte intet, hvorefter hun blev løsladt med besked om at tænke over det et par dage. Tre dage senere - den 13. oktober 1997 - blev ansøgeren afhentet på bopælen af politiet og ført til politistationen, hvor hun blev afhørt om sin tilknytning til organisationen, og i den forbindelse udsat for fysiske overgreb og voldtægt. Dagen efter blev ansøgeren undersøgt på hospitalet uden at nævne den begåede voldtægt. Ansøgerens moder henvendte sig til anklagemyndigheden for at klage over politiet, men vendte ikke tilbage herfra. Ansøgeren fik senere at vide, at moderen var blevet anbragt på et psykiatrisk hospital efter at have lavet et optrin hos anklagemyndigheden. I begyndelsen af november 1997 ville ansøgeren begynde på akademiet igen, men fik her at vide, at hun var blevet eksmatrikuleret, efter at man havde modtaget et brev fra indenrigsministeriets sikkerhedsafdeling med besked om at træffe administrative foranstaltninger overfor ansøgeren. Efter at have hentet sine eksamenspapirer på akademiet blev ansøgeren af en ukendt person skubbet ud foran en bil, der imidlertid nåede at standse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde propaganderet for en jødisk organisation i form af deltagelse i møder og udarbejdelse og uddeling af løbesedler. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf ville risikere at blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren forud for den 13. oktober 1997 alene havde været kortvarigt tilbageholdt, og at sagerne var blevet afgjort med bøde og betaling af bestikkelse. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var blevet voldtaget den 13. oktober 1997. Flertallet bemærkede, at dette ikke fremgik af erklæringen, udarbejdet efter undersøgelsen den 14. oktober 1997. Uanset ansøgeren var blevet overfaldet som beskrevet i lægeerklæringen og udsat for et forsøg på påkørsel, fandt Flygtningenævnets flertal ikke at kunne lægge til grund, at disse episoder havde fundet sted med myndighedernes sanktionering som følge af ansøgerens jødiske herkomst. Flygtningenævnets flertal fandt, at der var tale om handlinger af kriminel karakter, og at ansøgeren måtte rette henvendelse til myndighederne herom, eventuelt ved at klage til en overordnet instans, såfremt den underordnede myndighed ikke ville behandle klagen. Herefter, og henset til de foreliggende oplysninger om forholdene i Moldavien, og henset til, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet flere måneder efter den sidste episode, fandt Flygtningenævnets flertal ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens helbredstilstand ikke kunne ændre flertallets vurdering. BR 8/121

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Moldavien, født i 1966 (M) og 1971 (K) samt to børn. Indrejst i december 1998. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at den mandlige ansøger var blevet chikaneret af politifolk, var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det måtte antages, at myndighederne havde sanktioneret denne chikane og fandt i øvrigt, at ansøgeren måtte henvises til at klage over politiets behandling af ham ad de officielle kanaler. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremgik af ansøgerens asylansøgningsskema, at Indenrigsministeriet havde svaret på en af ansøgeren indgivet klage. Flygtningenævnet fandt ligeledes, at såfremt det blev lagt til grund, at det på nævnsmødet fremlagte dokument vedrørende eftersøgning af den mandlige ansøger var ægte, at ansøgeren måtte henvises til at søge sin sag prøvet ved domstolene, herunder eventuelt ved højere instanser. Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke i det foreliggende baggrundsmateriale var holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke skulle kunne få en fair trail. Idet ansøgerne ikke i øvrigt sås at have været i noget modsætningsforhold til de moldaviske myndigheder, og idet den omstændighed, at den kvindelige ansøger var af jødisk herkomst ikke i sig selv var asylbegrundende, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne kunne vende tilbage til hjemlandet uden at risikere en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/122

7.3.8 Rusland

1 tilladelse

16 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **12. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1970 (M) og 1974 (K). Indrejst i marts 1996 (M) og august 1996 (K). Ansøgerne havde ikke

været medlem af politiske partier og havde ikke været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Den mandlige ansøger, der havde arbejdet som besætningsmedlem på et russisk skib, havde deltaget i en ulovlig strejke på grund af manglende lønudbetalinger, medens skibet lå i dansk havn. Tre ukendte personer trængte i maj 1996 ind i ansøgernes lejlighed i St. Petersburg. De pågældende slog den kvindelige ansøger adskillige gange og forsøgte via trusler at få hende til lægge pres på sin ægtefælle for at få ham til ophøre med at strejke og vende tilbage til Rusland. Et par dage senere mødte en uniformeret betjent op hos den kvindelige ansøger. Hun fortalte betjenten om overfaldet, men fik at vide, at det hele skyldtes hendes ægtefælles forhold. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved at have deltaget i den ulovlige strejke ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb. Nævnet lagde herved vægt på oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 13. november august 1998 om sanktioner for deltagelse i ulovlig strejke. Nævnet bemærkede, at oplysningerne om den mandlige ansøgers forevisning af skibsdokumenter mv., mediedækningen og russiske myndigheders henvendelser som følge af strejken ikke fandtes at kunne medføre, at ansøgeren som følge heraf blev udsat for uforholdsmæssige sanktioner. Nævnet fandt endvidere ikke, at bestemmelsen om fagforeningsfrihed i EMRK art. 11, der blev påberåbt under sagen, kunne føre til, at ansøgeren på dette grundlag skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Endvidere fandt Flygtningenævnet ikke, at den voldsepisode og de trusler, som den kvindelige ansøger havde været udsat for, var asylbegrundende. Det blev herved bemærket, at voldsepisoden var udtryk for en enkeltstående begivenhed, og at det ikke var sandsynliggjort, at myndighederne havde manglet vilje og evne til at yde hende den fornødne beskyttelse. Hun anmeldte således ikke oprindeligt forholdet til politiet, ligesom hun ikke havde påklaget den senere tilkendegivelse fra en betjent om ikke at ville foretage videre. Flygtningenævnet fandt ikke, at den af ansøgerne påberåbte subjektive frygt for en tilbagevenden var af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR 8/123

7.3.9 Slovakiet

1 tilladelse

15 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **16. august 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Slovakiet, begge født i 1976, og 3 børn. Indrejst i maj 1999. Ansøgerne, som var etniske romani, blev gentagne gange udsat for overgreb fra lokale og politiet i byen. Naboerne kastede flere gange sten gennem vinduerne, og den mandlige ansøger blev gentagne gange slået af politiet i hjemmet i familiens påsyn. I et tilfælde tog politiet ham med på stationen, bandt ham til en radiator, og udsatte ham for slag under fødderne. Efter disse overgreb fra politiet nægtede den lokale læge at behandle ansøgeren under henvisning til, at han så ville miste klienter. Den mandlige ansøger klagede over en navngiven politibetjent til myndighederne, hvorefter betjenten blev tilkaldt, og ansøgeren blev udsat for trusler på livet. Han blev holdt mod væggen med en politistav og næsten kvalt, ligesom han blev udsat for slag. Da ansøgerne vendte tilbage til Slovakiet efter at have søgt asyl i Belgien og Tyskland, flyttede de til en landsby for at undgå overgreb. Efter kort tid blev ansøgerne på ny opsøgt af politiet, som udsatte den mandlige ansøger for overgreb i børnenes påsyn og smadrede familiens lejlighed. Familien klagede herefter til byens borgmester, som fratog familien deres lejlighed under henvisning til, at de selv havde ødelagt den. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerne havde forklaret troværdigt, og kunne derfor i alt væsentlig lægge ansøgernes forklaringer til grund. Ansøgerne havde gennem flere år været udsat for hyppige og grove overgreb fra de lokale myndigheders side grundet ansøgernes etniske tilhørsforhold. Ansøgerne havde skiftet bopæl uden at dette havde bevirket, at overgrebene var mindsket, og ansøgerne havde flere gange klaget til myndighederne, herunder skrevet til Indenrigsministeriet, uden resultat. På denne baggrund fandt nævnet, at overgrebene havde haft en sådan karakter og omfang, at de må anses for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/124

Nævnet **stadfæstede** den **13. september 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født i 1959 (M) og 1969 (K) samt to børn. Indrejst i december 1998. Ansøgerne var de eneste romani i den landsby, de boede i. Primo august 1998 truede landsbyens eneste politibetjent ansøgerne med, at de som sigøjnere var uønskede, og at man med lethed ville kunne få dem til at flytte. I samme måned blev ansøgernes ruder knust af naboer, der råbte, at sigøjnere var uønskede. Ansøgerne klagede over episoden til de lokale myndigheder (et trin under kommunen), hvor man afviste klagen, fordi ansøgerne ikke kendte gerningsmændene. Efterfølgende modtog den mandlige ansøger 2 – 3 gange tilsigelser fra politiet. På politistationen blev han hver gang slået, chikaneret og truet. I september kom tre politibetjente om natten til ansøgernes bopæl, hvor de udøvede hærværk og udsatte den mandlige ansøger for fysiske overgreb. Den

kvindelige ansøger blev endvidere voldtaget af en betjent for øjnene af børnene. I oktober blev ansøgernes søn syg efter at havde spist noget mad, som han havde fået af en mand på gaden. Ansøgerne formodede, at det var den lokale betjent, der havde forgiftet sønnen, og de klagede over episoden til de lokale myndigheder, som henviste dem til politiet. Politiet henviste ansøgerne til kommunen, som henviste dem til politiet, og der var således ingen af myndighederne, som behandlede klagen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne i perioden fra august til november 1998 var blevet udsat for forskellige overgreb, herunder voldtægt af den kvindelige ansøger, hvori den lokale landbetjent var impliceret. Ansøgerne havde forud boet i lokalområdet i otte til ni år uden problemer. Den kvindelige ansøger havde straks, da den lokale betjent truede hende, taget skridt til at få udstedt pas med henblik på udrejse. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt ikke, at der forelå en af de slovakiske myndigheder understøttet konkret og individuel forfølgelse af ansøgerne, som kunne give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. Det bemærkedes, at ansøgerne måtte henvises til at klage over den lokale politimyndighed til en overordnet myndighed for så vidt angik de overgreb, som de havde været udsat for i deres hjemby. BR 8/125

Nævnet **stadfæstede** den **13. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Slovakiet, født i 1981. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren var etnisk roma. Ansøgeren havde været udsat for flere tilbageholdelser af 1-3 dages varighed, hvorunder han blev udsat for vold og verbal chikane, ligesom politiet afkrævede penge af ansøgeren og stjal fra ham. Ansøgeren havde endvidere haft et forhold til en kvinde, hvis fader - der var politibetjent - chikanerede ansøgeren på grund af hans etniske herkomst. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren efter at være vendt tilbage fra Belgien i 1997-1998 havde været tilbageholdt flere gange af politiet, og at han herunder var blevet behandlet hårdhændet. Ansøgeren havde én gang forsøgt at klage til Politikommissionen, men han blev ikke lukket ind. Flygtningenævnet lagde ikke vægt på forklaringen om kæresteforholdet, der først var omtalt under samtalen hos advokaten. Flygtningenævnet fandt ikke, at den chikane, ansøgeren havde været udsat for, kunne sidestilles med forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. De generelle forhold for etniske romaer kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR 8/126

7.3.10 Tyrkiet

3 tilladelser

30 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **27. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1978. Indrejst i september 1998. Ansøgeren var kurder. Han blev i sommeren 1997 indkaldt til aftjening af værnepligt, men udeblev fra denne, idet han frygtede at blive sendt til Østtyrkiet for at kæmpe mod kurdiske separatister. Han frygtede endvidere som kurder at blive udsat for overgreb og chikane i militæret. Som følge af udeblivelsen var ansøgeren eftersøgt. Under sit ophold i Danmark støttede ansøgeren PKK økonomisk med månedlige beløb. I forbindelse med fængslingen af PKK's leder Abdullah Öcalan i november 1998 deltog ansøgeren i Danmark i flere demonstrationer samt i en sultestrejke, hvorfra der blev vist indslag på dansk TV. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft begrænsede aktiviteter for HADEP, herunder i form af deltagelse i møder og uddeling af materiale, uden at han havde været medlem af partiet. Det var ikke sandsynliggjort, at disse aktiviteter er kommet til myndighedernes kundskab. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af dette forhold risikerede forfølgelse. Den omstændighed, at ansøgeren i Danmark havde deltaget i politiske aktiviteter, herunder i et kortvarigt TV-indslag sammen med cirka 20 andre, fandtes ikke at kunne medføre, at der skulle meddeles ansøgeren asyl. Ansøgerens udeblivelse fra aftjening af værnepligt kunne ikke medføre, at ansøgeren skulle have opholdstilladelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren som følge af sin udeblivelse ikke ville risikere en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. BR 8/127

Nævnet meddelte den **9. december 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født 1960. Indrejst 25. august 1998. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af HADEP. Han var i 1994 medstifter af en lokalafdeling. Han blev bestyrelsesmedlem for lokalafdelingen, og han blev i 1997 medlem af hovedbestyrelsen i Ankara. Han havde været tilbageholdt kortvarigt en del gange. Herunder havde han i al fald i ét tilfælde været udsat for hårdhændet behandling. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt på baggrund af Udenrigsministeriets notat af 31. august 1999 herefter ikke, at det kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for forfølgelse på baggrund af sit politiske tilhørsforhold. BR 8/128

Nævnet **stadfæstede** den **20. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1975. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var etnisk kurder og sunnimuslim. Ansøgeren sympatiserede med PKK og DHKP samt TIKO, men var ikke medlem. Han deltog i cirka ti lukkede møder hos PKK og fem til seks møder hos TIKO. Endvidere deltog han i flere demonstrationer for henholdsvis PKK og TIKO. Ansøgerens fætter var guerilla for PKK, hvorfor politiet tre til fire gange opsøgte ansøgeren for at spørge til fætteren, ligesom de advarede ansøgeren mod at deltage i kurdiske aktiviteter. I juli 1996 blev ansøgeren indkaldt til session, men han gav ikke møde. Herefter og frem til udrejsen holdt ansøgeren sig skjult. Ansøgeren rejste til Tyskland, hvor han søgte asyl. Under opholdet i Tyskland var ansøgeren politisk aktiv for PKK og TIKO, idet han blandt andet uddelte politiske aviser, propaganderede og deltog i møder og demonstrationer. Ansøgeren var af den opfattelse, at de tyrkiske myndigheder var blevet bekendt med denne aktivitet. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens politiske aktiviteter, hverken i eller uden for Tyrkiet havde været af en sådan karakter, at ansøgeren havde krav på at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde vægt på, at der havde været tale om begrænsede aktiviteter af ikke nærmere konkretiseret karakter. Ansøgerens udeblivelse fra aftjening af værnepligt kunne ikke medføre, at ansøgeren skulle have opholdstilladelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren som følge af sin udeblivelse ikke ville risikere en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. BR 8/ 129

7.3.11 Ukraine

5 tilladelser

4 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **5. juli 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til to kvindelige statsborgere fra Ukraine, der var mor og datter, født i 1959 og 1977, samt et barn, og moderens broder, ligeledes statsborger fra Ukraine, født i 1953, samt et barn. Indrejst i januar 1998. Moderen og datteren var etniske jøder, mens den mandlige ansøgers forældre var henholdsvis etnisk jøde og etnisk dansker. Ansøgerne blev udsat for chikane, trusler, overgreb og tilbageholdelser på grund af deres etniske tilhørsforhold, ligesom familiens bopæl blev nedbrændt af ukendte gerningsmænd. Den mandlige ansøgers og moderens ægtefælle var medlemmer af Partiet til Krims økonomiske Genfødsel (PEVK), og moderens ægtefælle var aktiv i lokalpolitik. I 1997 blev moderens og den mandlige ansøgers ægtefæller fundet dræbt af pistolskud efter at have afholdt et møde med de lokale myndigheder, og den mandlige ansøgers søn blev kidnappet og senere tvangsindlagt på psykiatrisk hospital. **Flygtningenævnets flertal** fandt, at ansøgerne havde afgivet overensstemmende og konsistente forklaringer herunder om, at den fælles boligejendom nedbrændte den 3. oktober 1997 som følge af en påsat brand, og navnlig at den mandlige ansøgers ægtefælle og den kvindelige ansøgers ægtefælle blev fundet dræbt den 17. oktober 1997 efter mødet med borgmesteren den 15. oktober 1997. Flertallet fandt, at der herefter ikke forelå tilstrækkelige holdepunkter for at kunne tilsidesætte ansøgernes forklaring om, at de ikke kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse. Ansøgernes udtrykte subjektive frygt fandtes derfor således begrundet, at det ikke burde kræves, at de tog ophold i Ukraine. BR 8/130, 131 og 132

7.4 Mellemøsten

7.4.1 Irak

37 tilladelser

133 stadfæstelser

Der er i beretningsperioden ikke sket nævneværdige ændringer i forholdene i Irak, og det er derfor fortsat Udlændingestyrelsens praksis, at asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak meddeles opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 2.

Situationen i sikkerhedszonen i det nordlige Irak vurderes fortsat at være så stabil, at der er mulighed for at opnå beskyttelse inden for området. Anvendelsen af et internt flugtaltnativ er ifølge UNHCR betinget af, at asylansøgeren har familie, tilhørsforhold og/eller politisk tilhørsforhold til det pågældende sted.

Der henvises i øvrigt til 7. beretning, side 182.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at der var den fornødne tilknytning til det nordlige Irak og dermed et internt flugtalternativ kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **22. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1971. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren, der var etnisk araber fra Sulaimania, havde frem til 1992 været medlem af den illegale kommunistiske organisation Rawti og havde som følge heraf været tilbageholdt af de irakiske myndigheder i fem til syv måneder i 1988/89. Ansøgeren havde endvidere været medlem af Irakisk Kommunistiske Arbejderparti. Fra 1993 var ansøgeren medlem af et beboerråd, der var en marxistisk-kommunistisk organisation. Ansøgeren propaganderede, hvervede medlemmer og organiserede folk, i hvilken forbindelse han gentagne gange udtrykte kritik af islam og det islamiske parti ved private og offentlige møder. I 1995 blev ansøgeren fængslet af PUK i fire dage og udsat for overgreb på grund af sit medlemskab af beboerrådet. I 1997 blev ansøgeren under et hvervemøde kidnappet af den islamiske bevægelse i Nordirak, som udsatte ham for fysiske overgreb og beordrede ham henrettet. Efter 20 dages tilbageholdelse flygtede ansøgeren. Efterfølgende blev han i Sulaimania søgt af den islamiske bevægelse, som under en skudveksling dræbte ansøgerens broder. En leder i den islamiske bevægelse udstedte en "Fatwa" over ansøgeren, ledsaget af en dusør på 100.000 US dollars. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren ikke havde noget modsætningsforhold til PUK eller KDP, men alene var kommet i konflikt med en islamisk bevægelse, som havde udsat ansøgeren for hårdhændet behandling. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger ville PUK eller KDP være i stand til at yde ansøgeren beskyttelse mod islamiske partier, og ansøgeren fandtes herefter at kunne vende tilbage til Nordirak uden at udsætte sig for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/133

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i august 1998. Ansøgeren var etnisk kurder fra Arbil i det nordlige Irak. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i perioden 1994 til 1996 var medlem af en fagpolitisk studenterorganisation, som organiserede studenter med forskellige politiske tilhørsforhold. Ansøgerens opgave i perioden var navnlig at udføre radioudsendelser med information om kurdiske forhold, herunder kurdisk historie. Organisationen var muligt støttet af PUK, men den havde ikke et bestemt politisk tilhørsforhold. Flygtningenævnet fandt sammenfattende ikke, at ansøgeren, der ikke i øvrigt havde haft politisk aktivitet, kunne anses for at have været asylretligt forfulgt i anledning af sin tilknytning og aktivitet for studenterorganisationen. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han blev kristen i 1995, idet han blev indført i kristendommen af en ven. Selvom nævnet lagde vægt på, at ansøgeren herefter var kristen af overbevisning, tillagde nævnet det betydning for vurderingen af ansøgerens forhold, at ansøgeren kun til en meget begrænset kreds bestående af familie og nære personlige venner gav oplysninger om, at han var kristen. I gymnasiet blev ansøgeren truet af skoleelever, fordi de øjensynligt vidste, at han var kristen, men ansøgeren kunne undgå problemer ved at holde sig fra fundamentalister. Ansøgeren fraflyttede sin bolig, hvor han boede med sine forældre og søskende, da der den 10. januar 1996 var kastet 2 granater mod boligen. Ansøgeren havde alene en formodning om, at granaterne var kastet af fundamentalister, og nævnet fandt, at det fremstod som helt uvist, hvem der kastede de to granater, og hvad anledningen hertil var. Ved vurderingen af den risiko, som ansøgeren henviste til som konverteret kristen, lagde nævnet vægt på, at ansøgeren i perioden fra 1996 til 1998 kunne opholde sig hos sin bror i nærheden af Arbil, havde eget selvstændigt logi i Arbil og Mosul, og drev handel ved indkøb af tekstiler og sko i Arbil med videresalg i Mosul. Ansøgeren var i denne periode ikke i konflikt grundet sin kristne overbevisning hverken med politiske eller religiøse grupper. Ansøgeren havde oplyst, at heller ikke hans værnepligtsforhold gav problemer, idet han havde midlertidig udsættelse. Der var ingen konkret konflikt i tidsmæssig tæt sammenhæng med ansøgerens udrejse fra Arbil i juli 1998. På den nævnte baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgerens tilknytning til kristendommen kunne anses for at have udsat ansøgeren for en risiko, der kunne anses for asylbegrundende. Selvom ansøgerens far havde bedt ham om at fraflytte hjemmet, hvor forældrene og nogle søskende fortsat boede i Arbil, ansås ansøgeren fortsat for at have særlig tilknytning til dette område, hvor ansøgeren var født og opvokset, ligesom ansøgeren havde voksne søskende, der ikke var hjemmeboende. For så vidt angår ansøgerens ikke aftjente værnepligt fandt nævnet ikke, at ansøgeren var i en asylbegrundende risiko, idet ansøgeren vurderedes alene i forhold til det nordlige Irak, hvortil ansøgeren fandtes at have særlig tilknytning. BR 8/134

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at der ikke var den fornødne tilknytning til det nordlige Irak, kan nævnes:

Nævnet meddelte den **15. marts 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1965. Indrejst i april 1998. Ansøgeren var etnisk kurder fra Rania i det nordlige Irak. Ansøgeren, der var uddannet lægemedhjælper, havde siden 1991 været ansat i forskellige internationale hjælpeorganisationer i Rania området, herunder de græske og franske organisationer MDM, og senere den belgiske organisation, MSF. Ansøgeren havde endvidere været ansat i KHF, som hørte under PUK. Ansøgerens bopæl blev fra november 1997 flere gange opsøgt af ukendte personer, og han fik af PUK oplyst, at der formentlig befandt sig agenter fra det irakiske styre i området. Ansøgeren frygtede, at han ville blive skudt. Han anmeldte forholdene til PUK, som var den regerende myndighed i byen. Efter at ukendte personer opsøgte ansøgeren på hans arbejdsplads, turde han ikke længere gå på arbejde. Ansøgeren kunne ikke tage kontakt til MDM eller MSF, idet de havde trukket sig ud af området grundet konflikten mellem PUK og KDP. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt derfor, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren som følge af sit langvarige virke som sundhedsmedarbejder for internationale hjælpeorganisationer og sin relation til PUK blev efterstræbt af persongrupper med relation til styret i Bagdad. Da det lokale styre i Nordirak ikke ville kunne beskytte ansøgeren mod denne forfølgelse fandt Flygtningenævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR 8/135

Nævnet meddelte den **8. april 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak født i 1967. Indrejst i januar 1998. Ansøgeren var etnisk kurder fra Sulaimania i det nordlige Irak. Ansøgeren, der var skolelærer, deltog i sommeren 1995 i dannelsen af et lærerforbund, der havde til formål at forbedre lærernes arbejdsvilkår og at reformere undervisningen, herunder at religionsundervisningen skulle adskilles fra den almindelige undervisning, og at kurdisk historie skulle indføres som fag. Da KDP i en periode i 1996 havde kontrollen over ansøgerens hjemby, forsøgte KDP at få Lærerforbundet til at melde sig ind i KDP, hvilket Lærerforbundet, og herunder ansøgeren, nægtede. I sommeren 1997 besluttede Lærerforbundet at iværksætte en strejke, hvorefter lærerne ikke skulle gå på arbejde efter den 1. oktober 1997. I august 1997 blev ansøgeren tilbageholdt af PUK i tolv dage, hvorunder han blev afhørt og udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt, da han skrev under på, at han ville stoppe sine aktiviteter for Lærerforbundet. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han var den ene af to hovedansvarlige for stiftelsen af et lærerforbund, der som formål havde blandt andet at reformere det gældende undervisningssystem, herunder religions- og historieundervisningen. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren som følge af en planlagt strejke blandt lærerne med henblik på at gennemtvinge de ovennævnte ændringer af undervisningssystemet blev tilbageholdt og tortureret af PUK i august 1997 og tvunget til at skrive under på, at han ikke ville fortsætte sine aktiviteter. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren kunne vende tilbage til PUK kontrolleret område. Efter ansøgerens forklaring blev det endvidere lagt til grund, at han i forbindelse med KDPs overtagelse af magten i Sulajmaniya i 1996 kom i et modsætningsforhold til KDP. Og Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til KDP kontrolleret område. BR 8/136

Nævnet meddelte den **26. april 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1941. Indrejst i november 1997. Ansøgeren var etnisk kurder fra Kirkuk i det nordlige Irak. Før golfkrigen og intifadaen havde ansøgeren kørt som buschauffør mellem Kirkuk og Bagdad. I september 1997 var ansøgeren to gange til afhøring hos de irakiske myndigheder vedrørende to af sine børn, der opholdt sig i Danmark som flygtninge. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren efter den gældende praksis måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til de irakiske myndigheder. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Nordirak, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold der. Nævnet lagde herved navnlig vægt på, at ansøgeren aldrig havde boet i Nordirak, at ansøgerens døtre og søskende var blevet deporteret til Nordirak i begyndelsen af 1990'erne, at ansøgeren ikke havde haft kontakt med sin familie i Nordirak, og at ansøgerens og familiens tilknytning til Arbil-området, hvor en del af ansøgerens søskende og børn boede, ikke var politisk underbygget, idet to af ansøgerens brødre havde kæmpet mod KDP og været aktive for PUK. BR 8/137

Nævnet meddelte den **6. maj 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1977. Indrejst i december 1997. Ansøgeren, som var etnisk kurder fra Arbil i det nordlige Irak, blev i 1995 fuldgældigt medlem af PKK, i hvilken forbindelse han blandt andet fik til opgave at transportere levnedsmidler fra landsbyer i Amidi-området til PKKs partisaner i bjergene. I sommeren 1995 faldt ansøgeren i et KDP baghold, hvorved han blev fængslet og afhørt om forhold vedrørende PKK under anvendelsen af tortur. Efter omkring halvanden måned blev ansøgeren løsladt ved mellemkomst af Røde Kors. Efter cirka en uge blev ansøgeren atter anholdt af KDP på bopælen og ført til et hemmeligt fængsel, hvor han på ny blev afhørt om

PKK under anvendelsen af tortur. Efter et år blev ansøgeren løsladt mod betaling af bestikkelse. I 1996 blev ansøgeren af det irakiske militær indkaldt til aftjening af værnepligt, men gav ikke møde. Omkring juni 1997 modtog ansøgeren et brev fra PKK, hvori han blev gjort bekendt med, at PKK ikke mente, at han levede op til partiets ideologi, og at man betragtede ham som forræder. I juni 1997 blev ansøgeren på ny anholdt af KDP og fængslet i en uge, hvorunder han blev udsat for tortur, idet han blev beskyldt for at have dræbt forsvundne medlemmer af KDP. Ansøgeren blev løsladt mod betaling af kaution og den følgende måned udsat for overvågning. På et tidspunkt fremsatte de irakiske myndigheder en frist for desertører til at melde sig, hvorefter militæret rykkede ind i ansøgerens hjemby, hvorfor ansøgeren udrejste. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at ansøgerens forklaring havde været konsistent under sagen, og at forklaringen virkede troværdig og kunne lægges til grund. Flertallet fandt, at ansøgerens grundlæggende problem, som førte til fængsling i tre perioder og tortur, var hans aktiviteter for PKK. Flertallet fandt således, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra KDPs og muligvis nu tillige fra PKKs side ved at opholde sig i det KDP kontrollerede område. Flertallet lagde videre til grund, at ansøgerens hjemby var beliggende i grænseområdet mellem det irakisk kontrollerede område og det KDP kontrollerede område, og at han ikke længere kunne skjule sig i dette område på grund af risikoen for, at det irakiske militær ville eftersøge ham med henblik på militærtjeneste. BR 8/138

Nævnet meddelte den **1. juni 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1968. Indrejst i august 1998. Ansøgeren var etnisk kurder fra Akra i det nordlige Irak. Ansøgeren henvendte sig i 1994 til myndighederne i Akra for at få arbejde som læge, men blev afvist, da han nægtede at melde sig i KDP. Ansøgeren ønskede at holde sig uden for politik og ville give lægehjælp uanset partitilhørsforhold. Han begyndte herefter at arbejde for to humanitære organisationer. KDP forsøgte vedvarende at presse ansøgeren til at melde sig ind i KDP. Da ansøgeren fortsat afviste medlemskab af KDP, sendte organisationen ham i april 1996 ud til en afsides beliggende landsby, hvor han fungerede som læge. I januar 1998 blev ansøgeren opsøgt af PKK, der under trusler forlangte, at han behandlede en såret partisan. Ansøgeren tilså personen flere gange, ligesom PKK også opsøgte lægekliviken om natten for at få medicin til andre sårede. KDP fik kendskab til PKK's henvendelser og i marts 1998 blev ansøgeren bragt til KDP's kontor, hvor han blev udsat for hårdhændede fysiske overgreb. Efter ni dages tilbageholdelse blev ansøgeren løsladt mod at afgive erklæring om at ville indmelde sig i KDP og rette henvendelse til denne organisation, såfremt han atter blev opsøgt af PKK. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgerens erklærede holdning om neutralitet i forhold til de rivaliserende partier i Nordirak havde betydet, at han ved udrejsen af sit hjemområde var asylbegrundende forfulgt, idet det efter hans forklaring måtte lægges til grund, at han havde været udsat for fysiske overgreb fra KDP-medlemmers side som følge af sin erklærede holdning om at ville give lægehjælp uanset partitilhørsforhold. Flygtningenævnet fandt ej heller at kunne afvise, at han ved eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse af de ovennævnte grunde. Det burde derfor ikke kræves, at han vendte tilbage til hjemlandet. **Et flertal af nævnets medlemmer** fandt alene grundlag for at anse ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet ansøgerens erklærede holdning om at ville holde sig neutral i forhold til de rivaliserende partier ikke kunne sidestilles med forfølgelse i konventionens forstand som følge af politiske holdninger. BR 8/139

Nævnet meddelte den **28. oktober 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født 1974. Indrejst december 1998. Ansøgeren var araber født og opvokset i den sydlige del af Irak. I 1992 blev han indkaldt til aftjening af værnepligt, hvilket han unddrog sig. I 1993 blev ansøgerens fader anholdt af myndighederne. Ansøgeren har ikke set ham siden. I 1996 rejste ansøgeren sammen med sin moder og fem søskende til den kurdisk kontrollerede del af Irak. Ansøgerens moder og fire søskende rejste straks videre til Iran. Ansøgeren og hans broder tog efter agentens anvisning ophold hvert sit sted. Ansøgeren boede hos en familie i en landsby i bjergene, hvorfra han cirka to år senere udrejste. Ansøgerens broder udrejste kort tid før ansøgeren fra det nordlige Irak til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. Efter praksis ansås ansøgeren herefter for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til det sydlige Irak. Flertallet fandt ikke, at ansøgeren, der stammede fra det sydlige Irak og var shia-muslim, gennem sit to årige ophold i Nordirak under sin udrejse af landet havde opnået en sådan tilknytning til det nordlige Irak, at ansøgeren ville kunne henvises til på ny at tage ophold dér. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ikke talte kurdisk, at han ikke havde haft arbejde i det nordlige Irak, at han ikke havde etableret en egentlig bolig, og at han ikke havde nogen tilknytning til derboende personer, idet resten af familien var i Iran. BR 8/140

Nævnet meddelte den **10. november 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1973. Indrejst i november 1998. Ansøgeren var etnisk kurder fra Dahouk i det nordlige Irak. I Dahouk var ansøgerens fader statsansat som vagt på en skole, og ansøgerens broder arbejdede som funktionær i Undervisningsdirektoratet. Under Intifadaen, inden den kurdiske opstand startede i Dahouk, besluttede familien sig til at flygte, idet de frygtede kurdernes reaktioner på faderens og broderens forhold. De flygtede til Mosul, beliggende uden for den nuværende sikkerhedszone. Her arbejdede ansøgeren i en frisørsalon, som ved flere lejligheder betjente FN-ansatte udlændinge, og hvor ansøgeren flere gange kritiserede Saddam Hussein. På et tidspunkt blev ansøgerens kollega fra frisørsalonen af ukendte årsager anholdt af de irakiske myndigheder, som samme dag søgte ansøgeren på hans bopæl. **Flygtningenævnets flertal** lagde til grund, at ansøgeren og hans nærmeste familie siden 1991 havde boet i Mosul, og at ansøgeren på tidspunktet for sagens behandling alene havde fjernede familiemedlemmer i Dahouk. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren siden 1991 alene havde opholdt sig i Dahouk i en uges tid i forbindelse med sin udrejse til Tyrkiet. Endelig lagde flertallet til grund, at ansøgerens broder var medlem af Baath-partiet, at ansøgerens fader i sin tid havde arbejdet for de irakiske myndigheder, og at familiens ejendom i Dahouk var blevet beslaglagt af de kurdiske myndigheder efter, at familien var rejst til Mosul. På denne baggrund fandt flertallet ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i sikkerhedszonen i det nordlige Irak. BR 8/141

7.4.2 Iran

35 tilladelser

74 stadfæstelser

Antallet af sager vedrørende iranske asylansøgere udgjorde i beretningsperioden ca. 10 % af alle spontansager, der blev behandlet i nævnet.

Det er karakteristisk for sager vedrørende iranske asylansøgere, at der påberåbes mange forskellige asylmotiver, hvilket de nedenfor nævnte resuméer illustrerer.

Situationen i Iran medfører, at det ofte er nødvendigt at foranstalte såvel konkrete som generelle høringer vedrørende forholdene i Iran til brug for afgørelsen i en konkret sag. Generelle høringssvar indgår herefter i nævnets baggrundsmateriale og bliver således en del af nævnets vurderingsgrundlag i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger fra iranske asylansøgere.

Nævnet **stadfæstede** den **11. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren tilhørte den religiøse sekt sabeans-mandeans (Jean-baptist Saibin-mandai), ligesom hans forældre samt øvrige familie. Sektens tilhængere blev udsat for chikane fra muslimernes side, og nogle af ansøgerens familiemedlemmer var blevet dræbt. Ansøgeren blev udsat for verbal chikane fra muslimske privatpersoners side, ligesom disse smed affald ind i ansøgerens have og opførte sig som de havde lyst til over for ansøgeren og andre tilhængere af sekten. Ansøgeren var guldsmed, og han blev i foråret 1997 tilbageholdt 4-5 dage på grund af mistanke om ulovlig handel med guld. Det var en falsk anklage, og ansøgeren blev løsladt på grund af mangel på beviser. Ansøgeren fik stjålet varer fra sit varelager. Til den beskikkede advokat havde ansøgeren supplerende forklaret, at han lærte en kvinde at kende, og at han frygtede at blive omskåret på grund af mistanke om udenomsægteskabeligt forhold. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens nye forklaring om, at han havde haft et forhold til en kvinde til grund. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren som tilhørende den religiøse sekt sabeans-mandeans (Jean-baptist Saibin-mandai) havde været udsat for chikane fra forskellige privatpersoners side. Sekten blev tolereret af myndighederne, og ansøgeren havde ikke været udsat for overgreb fra myndighedernes side. Det bemærkedes herved, at ansøgeren var udrejst legalt. Flygtningenævnet fandt ikke, at den chikane, som ansøgeren havde været udsat for havde haft et sådant omfang og karakter, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagens behandling på en nærmere afklaring af de generelle forhold i Iran. BR 8/142

Nævnet **stadfæstede** den **17. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1968. Indrejst i oktober 1997. Ansøgeren havde anført som asylmotiv, at han var homoseksuel. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren, da han søgte asyl i Norge intet anførte om, at han skulle være homoseksuel, uanset at han efter sin forklaring til de danske myndigheder på det tidspunkt havde været anholdt flere gange og havde været underkastet piskeslag samt siddet i fængsel i 6 måneder. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at det forekom usandsynligt, at ansøgeren på grund af eventuel

homoseksuel livsførelse havde været i myndighedernes søgelys forud for sin indrejse i Norge, og nævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring til de danske myndigheder måtte vurderes i lyset af hans ganske anderledes forklaring til de norske myndigheder. Ansøgeren havde over for de danske myndigheder anført, at han som følge af den tidligere ægtefælles fund af en belastende film, var kommet i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring herom ikke var troværdig. Det forekom usandsynligt, at ansøgeren efterlod belastende film, da han rejste fra ægtefællen. Ansøgerens forklaring om, at forældrene efter ansøgerens udrejse overlod en tilsigelse vedrørende ansøgeren til en bekendt, som kontaktede ansøgerens søster i Danmark, forekom konstrueret. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde afgivet uoverensstemmende forklaring om det angivne fund af filmen, idet ansøgeren i sit asylschema havde anført, at han af sin tidligere ægtefælle havde fået oplyst, at hun havde fundet en film og overgivet den til myndighederne, medens ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han ikke var bekendt med, om ægtefællen havde indleveret film til myndighederne. På denne baggrund forkastede Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at han skulle være i myndighedernes søgelys på grund af homoseksualitet, og nævnet fandt heller ikke i øvrigt grundlag for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse havde været forfulgt, eller ved en tilbagevendende til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR 8/143

Nævnet **stadfæstede** den **9. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1975. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren var konstant blevet udsat for chikane og fysiske overgreb af sin ægtefælle og hans familie. Ansøgerens ægtefælle havde forhold til andre kvinder, og ansøgeren blev behandlet som en tjenestepige af sin ægtefælle og hans familie. Ansøgeren blev ved flere lejligheder truet af ægtefællen og hans familie. Ansøgeren anmeldte sin ægtefælle for vold og trusler om vold, men der blev ikke gjort noget i sagen, idet ansøgerens svigerfamilie afgav forklaring i retten om, at hun ikke blev mishandlet. På et tidspunkt sendte ansøgerens svigerfamilie ansøgeren hjem til sin moder for at bo. Ansøgeren skulle dog fortsat hjælpe med husarbejdet hos sin svigerfamilie. Ansøgeren har efter indreisen i Danmark søgt om skilsmisse fra sin ægtefælle. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at de af ansøgeren påberåbte forhold kunne begrunde, at der meddeltes hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet ansøgeren ikke fandtes at have sandsynliggjort, at hun ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse. BR 8/144

Nævnet meddelte den **17. marts 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1970. Indrejst i maj 1998. Ansøgeren var etnisk kurder. I 1981 blev ansøgerens fader henrettet af de irakiske myndigheder og i 1983/84 blev ansøgerens broder dræbt i forbindelse med et sammenstød med gardisterne i Kurdistan. Efter endt studentereksamen blev ansøgeren erklæret for uegnet til at læse på universitetet på grund af sin families tilknytning til KDP, ligesom han blev erklæret for uegnet til at aftjene værnepligt. Ansøgerens moder modtog hver måned et bidrag fra KDP som følge af sin ægtefælles medlemskab af KDP inden ægtefællens henrettelse. I 1996 overtalte den person, der afleverede KDPs bidrag til moderen, ansøgeren til at blive medlem af KDP. Ansøgeren dannede sammen med to venner en gruppe med ansøgeren som leder. Gruppens aktiviteter bestod i at indsamle oplysninger om de irakiske myndigheder og særligt om militære baser i området. Ansøgeren indsamlede disse oplysninger fra sin kontakt med soldater, som han gav et lift i sin bil, eller som kom i ansøgerens forretning. Oplysningerne blev givet videre til en person fra KDP, som opsøgte ansøgerens forretning på samme tidspunkt hver uge. I marts 1998 blev et medlem af gruppen anholdt og ansøgeren udrejste umiddelbart herefter. **Flygtningenævnets flertal** fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Herefter foretog ansøgeren som medlem af KDP sammen med to kammerater blandt andet spionageaktiviteter for KDP, den ene kammerat blev anholdt, og ansøgeren udrejste samme dag som han fik underretning om anholdelsen. Flertallet fandt, at ansøgeren under disse omstændigheder var i en sådan risiko for forfølgelse, at der blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/145

Nævnet meddelte den **25. maj 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i marts 1998. Ansøgeren havde siden 1978 i flere perioder arbejdet for en marxistisk/leninistisk organisation. Ansøgeren var med i en gruppe på cirka 15 kernemedlemmer og varetog organiseringsopgaver i forbindelse med hjælp til sårede partisaner. I september 1997 skulle ansøgeren mødes med et medlem af gruppen. Ansøgeren blev forhindret i at give møde til det først planlagte tidspunkt, men ved ansøgerens ankomst på det andet planlagte tidspunkt, opdagede han nogle motorcykler, der kredsede om stedet, og som angiveligt tilhørte efterretningstjenesten, ligesom han efterfølgende på afstand så, at den person han skulle mødes med, blev kørt væk fra stedet. Ansøgeren frygtede at blive afsløret som

tilknyttet organisationen på grund af den nævnte persons anholdelse, hvorfor ansøgeren måtte forlade sit hjemland. Efter ansøgerens udrejse var hans bopæl to gange blevet udsat for ransagninger. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring. Det måtte herefter lægges til grund, at ansøgeren gennem mange år havde været tilknyttet organisationen, og at han siden 1987 havde organiseret lægebehandling af sårede kurdiske partisanere og deres familier. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at anholdelsen i 1997 af en af organisationens kernemedlemmer og ransagningerne af ansøgerens bopæl indebar en sådan risiko for ansøgeren, at denne burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/146

Nævnet **stadfæstede** den **26. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1959, samt tre børn. Indrejst i juli 1998. Ansøgeren var assyrisk kristen og tilknyttet den assyriske protestantiske kirke. I 1983 blev ansøgeren gift med en person, der var muslim af trosretning. Herefter blev ansøgeren af familie og bekendte anset for at være muslim, ligesom hun så sig nødsaget til at undlade enhver kontakt til den kristne kirke. Ansøgerens svigermoder døbte ved en privat ceremoni ansøgerens ældste datter efter islamisk tradition. Ansøgerens to øvrige børn blev ligeledes betragtet som muslimer. Ansøgeren ønskede at døbe sine børn i den kristne kirke, men dette blev afslået af præsten, der frygtede for konsekvenserne af en sådan handling. Efter udrejsen havde ansøgeren haft kontakt til sin ægtefælle, der fortalte, at skolemyndigheder, naboer og familie havde spurgt efter ansøgeren. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren haft kontakt til en kristen kirke med en persisk menighed. Ansøgerens ældste datter deltog i gudstjeneste i Danmark to gange og opfattede sig selv som kristen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren forud for udrejsen ikke havde problemer med de iranske myndigheder som følge af sit tilhørsforhold til den kristne assyriske kirke, og var således ikke forfulgt. Det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville kunne leve som hun gjorde forud for udrejsen. Det fandtes således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ville blive anset som konverteret fra islam til kristendommen og af den grund ville komme i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet lagde vægt på, ansøgeren var født ind i den kristne assyriske kirke, som er et traditionelt etnisk baseret trossamfund, som er legalt, og at ansøgeren på intet tidspunkt havde været profileret indenfor dette trossamfund. BR 8/147

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1969. Indrejst i august 1997. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han omkring 1989 til 1992 blandt andet havde uddelt løbesedler og deltaget i demonstrationer, hvilket medførte, at han i 1992 blev arresteret, udsat for visse overgreb og idømt fængselsstraf. Ansøgeren blev løsladt i begyndelsen af 1994 med meldepligt. Han havde herefter ikke haft nævneværdige problemer med myndighederne indtil udrejsen. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at der måtte anses for gjort op med disse forhold, der nu lå flere år tilbage i tiden. Flygtningenævnet kunne videre lægge til grund, at ansøgeren, der sympatiserede med Mujahedin, kort forud for udrejsen havde foretaget begrænsede aktiviteter for denne organisation, men fandt ikke i ansøgerens forklaring holdepunkter for at antage, at myndighederne havde fået kendskab til disse aktiviteter, som ansøgeren indstillede, da han fik at vide, at en kammerat var blevet arresteret. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede at komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR 8/148

Nævnet meddelte den **21. september 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1966. Indrejst i juni 1998. Ansøgeren var tyrkisk iraner og shiamuslim. I 1988/89 blev han medlem af Den Aserbajdsjanske Nationale Bevægelse og Den tyrkiske Forening. Ansøgeren var ansvarlig for den aserbajdsjansk-talende del af befolkningen i Teheran og de omkringliggende byer og fungerede som leder for fem personer. Herudover var ansøgeren medlem af centralkomiteen for Den Aserbajdsjanske Nationale Bevægelse. Komiteen bestod af seks personer og var underordnet et ledelsesråd. I foråret 1997 blev ansøgeren anholdt ved en militær kontrolpost og tilbageholdt, idet han var i besiddelse af materiale fra Den Aserbajdsjanske Nationale Bevægelse, herunder en avis. Ansøgeren var tilbageholdt i 13 dage hos sikkerheds- og efterretningstjenesten, og i den forbindelse blev han udsat for hårdhændede overgreb. Herefter blev han overført til et almindeligt fængsel, hvor han var tilbageholdt i 29 dage. Ansøgeren blev beskyldt for at tilhøre og have kontakt til den tyrkiske bevægelse. Ansøgeren flygtede fra fængslet med hjælp fra en vagt, der var blevet kontaktet af Den Aserbajdsjanske Nationale Bevægelse. Ansøgeren opholdt sig herefter skjult i Teheran indtil udrejsen i juni 1998. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til

grund, hvorfor ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/149

Nævnet meddelte den **27. september 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i august 1998. Ansøgeren havde haft et seksuelt forhold til en gift kvinde. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren på nævnsmødet havde forklaret om sit kendskab til kvinden fra ungdomsårene, deres møde i 1989/1990 og om det hændelsesforløb, der fandt sted fra det tidspunkt cirka to måneder før ansøgerens udrejse i juli 1998, hvor kvinden opsøgte ham i supermarkedet, hvor ansøgeren var ansat, hvorefter de under tre samvær havde seksuelt samkvem. Ansøgeren havde forklaret om omstændighederne under det tredje og sidste samvær, der fandt sted på hans bopæl, hvor tre ordensbetjente via bagdøren kom ind i lejligheden, hvor både ansøgeren og kvinden var til stede, og om den efterfølgende tilbageholdelse på den lokale politistation, hvor ansøgeren blev udsat for vold og tvang, samt om den flugt der fandt sted, da ansøgeren under transport fra politistationen benyttede en lejlighed til at undløbe, idet der kun var en enkelt betjent, der foretog bevogtning. Selvom ansøgeren først til den beskikkede advokat og i nævnsmødet havde oplyst, at han tilstod utroskab med kvinden, da han blev udsat for vold og tvang på politistationen, og selvom det gav anledning til en vis tvivl, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke før ankomsten til Danmark havde nærmere kendskab til, hvilken straf han risikerede, og selv om det endvidere forekom påfaldende, at ansøgeren havde oplyst, at han hverken havde kendskab til, hvad der efterfølgende var sket med kvinden, eller til hvad der siden hans flugt fra politiet er hændt i relation til hans egen hustru og barn, fandt **nævnets flertal**, at ansøgerens forklaring ikke kunne tilsidesættes, hvorfor forklaringen blev lagt til grund. På denne baggrund og da det navnlig efter det oplyste i Udenrigsministeriets notat af 11. juni 1999 måtte antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede overgreb, som det ikke kunne kræves, at ansøgeren udsatte sig for, fandt flertallet, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 8/150

Nævnet meddelte den **4. november 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1953. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var lektor, og underviste sideløbende på sin egen kunsthøjskole. I september 1996 fik ansøgeren kontakt med nogle personer, der ønskede, at ansøgeren skulle kopiere regeringskritisk materiale på skolens kopimaskine, hvilket ansøgeren efterfølgende indvilligede i. I november 1998 blev ansøgerens kontor på skolen udsat for ransagning af bevæbnede personer. Kopimaskinen blev beslaglagt, ligesom bøger og papirer blev konfiskeret. På tidspunktet for ransagningen befandt ansøgeren sig ikke på skolen, men da han blev bekendt hermed samme aften, forlod han sin bopæl, idet ansøgeren på sit kontor havde opbevaret nogle kopier af noget regeringskritisk materiale, der den følgende dag skulle afleveres til den student, der varetog den videre formidling af materialet. Ansøgeren formodede, at myndighederne ved ransagningen var kommet i besiddelse af dette materiale. **Flygtningenævnets flertal** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det kunne endvidere ikke afvises, at myndighedernes kendskab til ansøgerens kopiering af regeringskritiske artikler bevirkede, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse, omfattet af Flygtningekonventionen. Flertallet lagde herved vægt på, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at to af forfatterne til materialet var fundet døde i hjemlandet kort tid efter ransagningen. BR 8/151

7.4.3 Jordan

1 tilladelse

6 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **17. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan, født i 1971. Indrejst i august 1998. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde i perioden 1991 – 1997 deltaget i en gruppe, der var tilknyttet partiet Hizb-al-Tahrir. Han havde ikke i den forbindelse haft aktiviteter, der havde profileret ham. Ansøgeren havde i 1993 og i april 1998 været kortvarigt tilbageholdt i forbindelse med nogle bombesprængninger. Han blev i begge tilfælde løsladt uden, at der blev foretaget videre. Ansøgeren havde ikke herudover haft problemer med myndighederne. Ansøgeren var således ikke asylbegrundende forfulgt af myndighederne, da han rejste ud af Jordan, og Flygtningenævnet fandt heller ikke, at han ved en tilbagevenden til Jordan risikerede en sådan forfølgelse. Ansøgeren forlod i 1997 gruppen, der var tilknyttet Hizb-al-Tahrir. Ansøgeren havde forklaret, at han og hans bror i slutningen af 1997 blev overfaldet af ukendte personer. Efter ansøgerens opfattelse skete det, fordi han havde forladt gruppen. Han anmeldte overfaldet til myndighederne og oplyste i den forbindelse navnene på de andre fra sin gruppe. Ansøgeren havde ikke siden haft problemer med medlemmer fra Hizb-

al-Tahrir. Ansøgeren frygtede på den baggrund overgreb fra medlemmer af Hizb-al-Tahrir. Ansøgeren måtte i den forbindelse henvises til at søge beskyttelse hos de jordanske myndigheder. Det forhold, at ansøgeren var af palæstinensisk afstamning kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR 8/152

Nævnet **stadfæstede** den **17. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan, født i 1965. Indrejst i december 1997. Ansøgeren var tilbageholdt af Den Generelle Efterretningstjeneste, GID, i ca. fem måneder, hvorunder han blev afhørt og udsat for fysiske overgreb. Han blev sigtet for bagvaskelse af kongen samt for at have opfordret til at vælte regeringen. Herefter blev han løsladt mod kaution, idet han blev meddelt, at han senere ville modtage en tilsigelse fra retten. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af GID, sådan som han havde forklaret. Ansøgeren havde forklaret, at han ikke havde haft nogen politiske eller religiøse aktiviteter. Grunden til hans tilbageholdelse og sigtelsen for bagvaskelse af kongen havde alene været, at han var i besiddelse af litteratur af islamisk, politisk karakter, hvoraf noget var ulovligt. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren var blevet løsladt mod en beskedne kaution på 5.000 jordanske dinarer. Ansøgeren havde forklaret, at hans sag ikke var afgjort, og at han derfor efter løsladelsen ikke havde kunnet få sit hidtidige arbejde igen eller nyt arbejde, men at han i øvrigt problemfrit havde opholdt sig på sin sædvanlige bopæl indtil udrejsen fire og en halv måned efter løsladelsen. **Et flertal i Flygtningenævnet** fandt derfor ikke, at ansøgeren var udrejst som følge af en velbegrundet frygt for forfølgelse. Flertallet havde herved særligt lagt vægt på det tidsrum, der gik fra løsladelsen til udrejsen. Flertallet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan risikerede en asylrelevant forfølgelse. BR 8/153

7.4.4 Libanon

2 tilladelser

27 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **28. januar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1974. Indrejst i november 1997. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde stået på en liste med 80 personer, der skulle være agenter for Israel. Ansøgerens antagelse herom støttedes alene på formodning. Derimod lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været medlem af Hizbollah fra 1993. Han havde blandt andet været vagt i landsbyen og han havde foretaget observationer i sikkerhedszonen i Sydlibanon. I 1995 havde ansøgeren deltaget i våbentræning. **Flygtningenævnets flertal** fandt at kunne lægge til grund, at ansøgeren i august 1997 havde fået besked om, at han skulle deltage i væbnede aktioner. Dette fik ansøgeren til at forlade Hizbollah, så at han efter en periode i skjul udrejste af Libanon. Ansøgeren havde således ikke deltaget i væbnet aktion, men stod umiddelbart foran at skulle gøre det. Efter oplysningerne i Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding mission til Libanon i maj 1998, kunne Flygtningenævnets flertal ikke udelukke, at ansøgeren herefter hørte til den kreds af personer, der risikerede dødsstraf fra Hizbollah. BR 8/154

Nævnet **stadfæstede** den **20. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1981. Indrejst i marts 1999. I 1998, en måned efter, at ansøgeren fyldte 17 år, blev ansøgeren rekrutteret til SLA. Ansøgeren stod vagt og deltog ikke direkte i kamphandlinger. Ansøgerens fader arbejdede tillige for SLA som vagtpost. Ansøgeren var ikke i direkte kamphandlinger og havde ikke haft kontakt med Hizbollah. I forbindelse med israelernes tilbagetrækning i et område, blev navnene på dem, der havde samarbejdet med SLA offentliggjort i en Hizbollah avis. Ansøgeren så i den forbindelse sin faders navn. Ansøgeren har i Danmark fået tilsendt en erklæring fra sin fader, hvoraf fremgår, at ansøgeren er eftersøgt af den sydlibanesiske hær. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at han efter godt 5-6 måneders tjeneste deserterede fra SLA. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren efter indkaldelse af SLA havde gjort tjeneste navnlig som vagtpost. Han havde ikke deltaget i væbnede konflikter. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt et flertal af nævnets medlemmer, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren, der som anført alene havde udført beskedne opgaver, ved en tilbagevenden til Sydlibanon ville risikere at blive udsat for reaktioner, der kunne anses som uforholdsmæssige i forhold til dansk rets-tradition. Flertallet bemærkede videre, at det måtte antages, at ansøgeren i givet fald kunne tage ophold uden for det SLA kontrollerede område i Libanon uden at risikere en asylbegrundende forfølgelse, idet der efter det foreliggende ikke var konkrete holdepunkter for at antage, at de libanesiske myndigheder havde kendskab til hans begrænsede aktiviteter

for SLA. Der var heller ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren stod i et konkret modsætningsforhold til Hizbollah. BR 8/155

Nævnet **stadfæstede** den **30. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Libanon, født i 1968 (M) og 1972 (K) samt to børn. Indrejst i januar 1998. Den mandlige ansøger arbejdede for den libanesiske efterretningstjeneste og deltog derfor i et angreb på den islamiske bevægelses radiostation. Ansøgeren blev efterfølgende overvåget, og der blev placeret en bombe i ansøgernes bolig. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det lagdes til grund, at den mandlige ansøger gennem arbejde for den libanesiske efterretningstjeneste havde bragt sig i modsætningsforhold til den islamiske bevægelse, fandt nævnet, at ansøgeren kunne henvises til at søge beskyttelse for overgreb i anledning heraf hos de libanesiske myndigheder. Nævnet fandt derfor, at ansøgerne kunne vende tilbage til Libanon uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR 8/156

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1980. Indrejst januar 1999. Hele den mandlige del af ansøgerens familie var tilknyttet SLA. Ansøgerens fader, der døde i 1994, var officer med rang af kaptajn i SLA, som han var med til at grundlægge. I marts 1998 blev ansøgeren indkaldt til SLA, hvor han modtog halvanden måneds træning, hvorefter han udførte vagttjeneste ved forskellige militærbase og kontrolposter. I december 1998 deserterede han fra SLA. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring, om at han selv havde udført en begrænset militærtjeneste for SLA, til grund. Nævnet lagde endvidere ansøgerens forklaring, om at hans fader, der døde ved en minesprængning i 1994, havde en meget højtstående position i SLA, til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren, der ikke havde været udsat for konkrete overgreb inden udrejsen, på den ovennævnte baggrund risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Libanon. Flertallet bemærkede herved, at faderens død lå nogle år tilbage, og at ansøgerens familie, herunder hans to brødre, der tidligere havde været udrejst af landet, fortsat opholdt sig i Sydlibanon, hvor familien var overvåget, men ikke havde været udsat for overgreb. BR 8/157

Nævnet **stadfæstede** den **23. november 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libanon, født i 1969. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren havde arbejdet som sekretær i SLA. Ansøgeren havde foretaget rejser til Israel for at deltage i kurser og indkøb af privat art. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde haft andre aktiviteter end arbejdet som sekretær for SLA. Ansøgerens stilling var således ikke profileret. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens arbejde havde været af særlig følsom karakter, idet ansøgerens far var officer i den libanesiske hær, således at ansøgeren udgjorde en potentiel sikkerhedsrisiko for SLA. Flygtningenævnet kunne ikke lægge de angivelige trusler fra Hizbollah til grund eller de af ansøgeren fremlagte bilag. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forfølgelse. BR 8/158

7.4.5 Yemen

1 tilladelse

2 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **27. september 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Yemen, født i 1949 (M) og 1964 (K). Indrejst i juni 1998. Den mandlige ansøger har været aktiv for Yemenitisk Socialistisk Parti. Den kvindelige ansøger er blevet slået, idet man efter en demonstration har forsøgt at tvinge hende til at oplyse om den mandlige ansøgers opholdssted. **Et flertal af Flygtningenævnets** medlemmer lagde efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at han i 1996 var med til at stifte en udbryderfraktion under Socialistpartiet, og at han i perioden frem til sin udrejse flere gange var tilbageholdt af myndighederne, der havde mistanke om, at han arbejdede for udbryderfraktion. Flertallet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøger, som en af lederne af udbryderfraktionen, var med til at planlægge en demonstration i 1998, og at myndighederne i den forbindelse kunne have fået et direkte kendskab til hans politiske aktiviteter. Flertallet kunne på denne baggrund ikke afvise, at den mandlige ansøger var kommet i myndighedernes søgelys forud for sin udrejse på grund af sine politiske aktiviteter. Herefter og under henvisning til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Yemen, bl.a. oplysningerne omkring den pågældende demonstration, fandt flertallet, at den mandlige ansøger opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger blev meddelt som konsekvens heraf ligeledes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR 8/159

7.5 Syd- og Mellemamerika

1 tilladelse

3 stadfæstelser

Nævnet har i beretningsperioden behandlet i alt fire sager vedrørende asylansøgere fra Syd- og Mellemamerika.

7.5.1 Guatemala

Nævnet **stadfæstede** den **22. januar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Guatemala, født i 1931. Indrejst i november 1997. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun efter tilbagekomsten var blevet udsat for forfølgelse, herunder vold og tilbageholdelse, fra myndighederne, der ønskede oplysninger om ansøgerens tidligere svigersøns opholdssted. **Et flertal af nævnets medlemmer** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for en forfølgelse af den karakter og det omfang, som ansøgeren påberåbte sig. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller grundet egne forhold i konflikt med myndighederne. Ansøgeren indrejste uden problemer i august 1997 i Guatemala efter at have modtaget afslag på asyl i Danmark. Ansøgerens oplysninger om, at hun til stadighed herefter var blevet fulgt af en uindregistreret bil og forskellige personer, der forespurgte til svigersønnen, fremstod ikke overbevisende. Flertallet fandt heller ikke, at den vold eller det voldtægtsforsøg, som ansøgeren havde forklaret om, og den påberåbte tilbageholdelse, havde den sammenhæng, som ansøgeren gjorde gældende. Flertallet fandt det ikke sandsynligt, at myndighederne for at opnå oplysninger om den tidligere svigersøns opholdssted skulle iværksætte en efterstræbelse af ansøgeren, som forklaret. Flertallet lagde vægt på, at myndighederne måtte antages at være bekendt med, at den tidligere svigersøn var udrejst af landet, idet det blev oplyst for nævnet, at dette var offentligt avisomtalt i 1996. Den tidligere svigersøn forlod Guatemala efter det oplyste i oktober 1994, og svigersønnen havde efter det oplyste endnu ikke publiceret en angiveligt myndighedskritisk bog. Flertallet bemærkede herved, at efter baggrundsoplysningerne, jf. State Departments rapport for 1997, er der i Guatemala en regelmæssig og åben publiceret kritik af regeringens politik. Flertallet lagde videre vægt på, at ansøgeren i oktober 1997 opnåede et ægte myndighedsudstedt pas og udrejste legalt af Guatemala. Endelig tillagde flertallet det en vis betydning, at ansøgeren først søgte om asyl cirka 12 dage efter indreisen. BR 8/160

Kapitel 8 Betydningen af kriminelle forhold

Har en udlænding begået kriminalitet forud for sin indrejse i Danmark, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Kriminalitet begået under opholdet her i landet, før den pågældende har fået asyl, kan ligeledes få betydning for, om der kan meddeles asyl. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1, F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet begået efter den pågældende er meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom, og spørgsmålet om udsendelse vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan derefter indbringes for udlændingemyndighederne efter § 49 a.

8.1 Betydningen af kriminelle forhold begået forud for nævnets afgørelse

8.1.1 Flygtningekonventionens artikel 1, F.

Ifølge Flygtningekonventionen artikel 1, F, kan personer, der i øvrigt opfylder betingelserne som flygtning efter konventionens artikel 1, A, men som har begået en forbrydelse, i visse situationer være udelukket fra beskyttelse efter konventionen.

Flygtningekonventionens artikel 1, F, har følgende ordlyd :

"Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger."

For alle tre underbestemmelser gælder, at "der skal være alvorlig grund til at antage", at personen har begået en af de omfattede forbrydelser. Vurderingen heraf bygger først og fremmest på en ansøgers egne udsagn, herunder fremlæggelse af beviser i form af arrestordre eller andre dokumenter på sagen, som kan underbygge, at der foreligger en sådan alvorlig grund.

Det er en forudsætning for at bringe udelukkelsesgrundene i artikel 1, F i anvendelse, at der er oplysninger i sagen vedrørende en asylansøger, der giver myndighederne anledning til sådanne overvejelser. Typisk vil ansøgeren selv have afgivet en forklaring om handlinger, som giver anledning dertil, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, domstolene, anmodninger om udleveringer fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan føre til sådanne overvejelser.

For så vidt angår **artikel 1, F, (a)** følger det, at der skal være begået en "krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden". Til brug for fortolkningen af disse begreber kan der særligt henvises til London Charter fra 1945 artikel 6 (vedrørende den internationale krigsforbrydertribunal), hvori indholdet af begreberne uddybes. Derudover kan der henvises til FN's folkekrigsforbryderkonvention fra 1948, Genevekonventionerne af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger og om beskyttelse af civilofre i krigstid, og som nyere kilder kan henvises til de to statutter til grund for krigsforbrydertribunalerne for Rwanda og det tidligere Jugoslavien.

Forudsætningen for at bringe **artikel 1, F, (b)** i anvendelse er, at forbrydelsen skal være begået "uden for tilflugtslandet". Hvis forbrydelsen er begået her i landet, vil forholdet skulle bedømmes efter udlændingelovens § 10, stk. 2. Se nærmere herom nedenfor. Det antages, at artikel 1, F, (b) ikke kan anvendes, hvis straffen for en forbrydelse, omfattet af bestemmelsen, er udstået. Dette skal ses i lyset af, at hovedformålet med bestemmelsen er at undgå kriminelles misbrug af asylsystemet til at unddrage sig straf for forbrydelser.

For at bringe artikel 1, F, (b) i anvendelse skal der endvidere være tale om en "alvorlig" forbrydelse. Forbrydelser som drab, voldtægt, lemlæstelser, grovere tilfælde af narkotikakriminalitet og bevæbnet røveri vil typisk være kvalificerende. Derudover vil det i vurderingen indgå, om den forbrydelse, der er begået, er af en så alvorlig karakter, at den overskygger den forfølgelse, som ansøgeren vil blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet. Endelig vil formildende omstændigheder kunne inddrages i overvejelserne om anvendelsen af bestemmelsen.

Vurderingen af om forbrydelsen er "ikke politisk" vil typisk være en vurdering af om motivet for forbrydelsen er politisk. Det vil for eksempel være afgørende om et bankrøveri begås ud fra et ønske om personlig berigelse, eller om udbyttet skal afleveres til en politisk organisation. Uanset motivet for forbrydelsen utvivlsomt må anses for politisk, kan forbrydelsen imidlertid godt efter dens karakter blive betragtet som ikke-politisk, efter en proportionalitetsafvejning mellem det politiske mål og midlet - det vil sige forbrydelsen. For eksempel kan terrorhandling, på trods af handlingernes utvivlsomme politisk motiverede formål, være omfattet af artikel 1, F, (b), fordi disse handlinger er disproportionale med det politiske mål.

Efter **artikel 1, F, (c)** er personer, der har gjort sig skyldige i handlinger i strid med FN's formål og principper, udelukket fra beskyttelse efter konventionen. De omtalte formål og principper er nærmere opregnet i FN pagtens artikel 1 og 2. Som formål kan nævnes opretholdelse af international fred og sikkerhed. Som principper kan nævnes fredelig løsning af konflikter og afholdelse fra trusler eller magtanvendelse mod en anden stats territoriale integritet eller politiske uafhængighed.

Artikel 1 F (c) anvendes sjældent, og Flygtningenævnet har ikke truffet afgørelse efter denne artikel.

Udelukkelsesgrundene i artikel 1, F relaterer sig til konventionsflygtninge efter artikel 1, A, og således udlændingelovens § 7, stk. 1, men antages i praksis at finde analog anvendelse i forhold til udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. herom den nedenfor anførte afgørelse fra den 24. marts 1999.

Som eksempler på praksis i 1999 vedrørende artikel 1, F, (a) og (b), kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **24. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1963. Indrejste i januar 1994 og ansøgte om asyl i januar 1997. Ansøgeren, som var muslim, havde i sommeren og efteråret 1993 været fange i bosnisk-kroatiske fangelejre.

Flygtningenævnet udtalte:

Flygtninge, der har behov for beskyttelse, og som sådan er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, gives efter ansøgning opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Dette indebærer blandt andet, at flygtninge skal opfylde betingelserne i konventionens artikel 1, A, og at den pågældende ikke må være omfattet af konventionens udelukkelsesgrunde i artikel 1, F.

Udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, F, relaterer sig (naturligvis) til konventionsflygtninge efter artikel 1, A, og således udlændingelovens § 7, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.

Udlændingelovens § 7, stk. 2, indeholder således en udvidelse i forhold til det konventionsbestemte flygtningebegreb.

Flygtningenævnet fandt, at de grunde, der udelukker konventionsflygtninge fra at opnå konventionsbeskyttelse, og som er anført i flygtningekonventionens artikel 1, F, ligeledes udelukker udlændinge, der i øvrigt har et beskyttelsesbehov efter udlændingelovens § 7, stk. 2, fra at opnå denne beskyttelse.

Det bemærkedes, at der ikke i forarbejderne til bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, er holdepunkter for at antage, at denne bestemmelse skulle finde anvendelse over for udlændinge, der har begået så alvorlige forbrydelser, at de ville være udelukket fra at opnå beskyttelse efter flygtningekonventionen.

Flygtningenævnet lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina risikerede en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved Østre Landsrets dom af 25. november 1994, som stadfæstet ved Højesterets dom af 15. august 1995, blev ansøgeren idømt otte års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, og § 245, for 11 forhold af vold, hvoraf volden i to af forholdene havde døden til følge. Volden blev udøvet i fangelejren i sommeren 1993 over for andre fanger, hvoraf nogle var afkræftede og værgeløse, mens ansøgeren selv var krigsfange og "ordensholder" i lejren. Højesteret havde fundet, at betingelserne om "grove overtrædelser" i

artikel 129 og 130 i 3. Genevekonvention af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger og artikel 146 og 147 i 4. Genevekonvention af 12. august 1949 om beskyttelse af civilpersoner i krigstid var opfyldt.

Flygtningenævnet måtte således tage stilling til om de forhold, som ansøgeren var dømt for, var af en sådan karakter, at ansøgeren ville være omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesbestemmelser, såfremt han var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1, A.

For så vidt angår artikel 1, F, (a), var spørgsmålet, om ansøgerens handlinger var en "krigsforbrydelse". Den af ansøgeren udøvede vold var ifølge Højesterets dom anset for at være grove overtrædelser af artikel 129 og 130 i 3. Genevekonvention af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger og artikel 146 og 147 i 4. Genevekonvention af 12. august 1949 om beskyttelse af civilpersoner i krigstid.

Flygtningenævnet fandt det åbenbart, at de nævnte konventioner opfyldte betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, F, (a). Det bemærkedes, at de nævnte konventioner udtrykkeligt er nævnt i UNHCR's Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (Geneva, January 1988), annex 6.

Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren, der havde begået grove overtrædelser af artiklerne i de nævnte konventioner, ved sine handlinger havde begået "en krigsforbrydelse", jf. flygtningekonventionens artikel 1, F, (a).

Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ville være omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesbestemmelse i artikel 1, F, (a), såfremt han var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1, A, og at ansøgeren af denne grund ligeledes var udelukket fra at opnå beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

For så vidt angik spørgsmålet om anvendelsen af artikel 1, F, (b), fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved sine handlinger havde begået en "alvorlig ikke-politisk forbrydelse". Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at volden var begået over for medfanger, og at der i øvrigt ikke var oplyst noget politisk motiv hertil.

Volden var udøvet i en fangelejr i Kroatien, inden ansøgeren kom til Danmark.

Ansøgeren var således omfattet af ordlyden af artikel 1, F, (b).

Flygtningenævnet fandt ikke, at der var holdepunkter for at antage, at artikel 1, F, (b), skulle fortolkes indskrænkende, som anført af den beskikkede advokat, således at artiklen udelukkende fandt anvendelse på situationer, hvor ansøgeren var flygtet fra strafforfølgning og stadig havde en verserende sag, således at han risikerede udlevering. Der henvistes til Handbook, punkt 151 og 157.

Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at det skulle tillægges afgørende betydning for bedømmelsen, at ansøgeren var dømt her i landet, og at han var ved at afsone straffen.

Flygtningenævnet fandt således også, at ansøgeren ville være omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesbestemmelse i artikel 1, F, (b), såfremt han var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1, A, og at ansøgeren også af denne grund ligeledes var udelukket fra at opnå beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke var relevant for afgørelsen af, om ansøgeren var udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, F, (a) og (b).

For så vidt angik spørgsmålet om anvendelsen af udlændingelovens § 10 bemærkede Flygtningenævnet, at denne bestemmelse kun var relevant for nævnets afgørelse, såfremt ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som anført under pkt. 2 var ansøgeren ikke omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og nævnet fandt således ikke grundlag for at foretage en prøvelse af, om udlændingelovens § 10 hindrede, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse efter § 7.

Nævnet besluttede videre, at ansøgeren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Bosnien-Hercegovina eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Bosnien-Hercegovina, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt. BR 8/ 161

Nævnet meddelte den **24. august 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1972. Indrejst i oktober 1998. I 1987 blev ansøgeren tilhænger af LTTE, fordi han som medlem af ungdomsorganisationen SOLT var forfulgt af EPRLF og de srilankanske myndigheder. I 1989 blev ansøgeren egentligt medlem af LTTE, og efter seks måneders militærtræning deltog han i sin første aktion for LTTE. Aktionen var et angreb på civile singalesere. Ansøgeren blev først umiddelbart inden angrebet bekendt med, at der var tale om et angreb på civile. Ansøgeren forlod Sri Lanka, da han fik problemer med LTTE. Således som sagen var forelagt, fandt **Flygtningenævnet** i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne derfor tiltræde, at ansøgeren som udgangspunkt måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerens deltagelse i angrebet måtte efter ansøgerens forklaring om angrebets udførelse objektivt anses for omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1, F, (a) og/eller (b). Flygtningenævnet fandt det imidlertid efter en helhedsvurdering betænkeligt at udelukke ansøgeren fra beskyttelse af Flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren kun var sytten år gammel, da han som menig soldat i LTTE deltog i angrebet, og at det var usikkert, hvilken viden ansøgeren ved sin tilslutning til LTTE havde om organisationens kampmetoder. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at nægtelse af at deltage i angrebet måtte antages at ville have medført uforholdsmæssige følger for ansøgeren. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at angrebet var ansøgerens første aktion for LTTE, og at ansøgeren ikke siden deltog i angreb mod civile. BR 8/162

Nævnet meddelte den **22. november 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda, født i 1963. Indrejst i august 1997. Ansøgeren var medstifter af NDA, som kæmpede for at styrte det siddende styre i Uganda. Han var højtplaceret i NDA's militære afdeling og havde ledet mange angreb på politistationer med det formål at skaffe NDA våben og udstyr. Under kampe mellem NDA og regeringsstyrker dræbte NDA en politiofficer. Ansøgeren deltog i kampene men var ikke personligt til stede, da politiofficeren blev dræbt. Ansøgeren medvirkede i NDA's kidnapning af Ugandas sundhedsminister. Ministeren blev løsladt efter fem dage uden at være blevet udsat for overgreb. Ifølge den regeringskontrollerede avis The New Vision var ansøgeren efterlyst af de ugandiske myndigheder for mord og røveri, og der var udstedt en dusør for oplysninger, der kunne føre til hans arrestation. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som højtplaceret i den væbnede fløj i NDA ved en tilbagevenden ville udsætte sig for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren var med i ledelsen af den politiske bevægelse i Uganda organiseret under NDA, der blandt andet havde til formål at få indført flerparti-styre. Efter de foreliggende oplysninger, herunder en lang række avisartikler, måtte det lægges til grund, at NDA havde været impliceret med større styrker i kampe, der havde haft karakter af borgerkrig. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring lagde nævnet til grund, at politichefen var blevet dræbt, da han var med til at føre forstærkninger til de styrker, der forsøgte at nedkæmpe NDA's hovedkvarter. Endvidere lagde nævnet til grund, at NDA havde søgt at udbrede sin indflydelse ved at overtage politistationer og det derværende materiel, og at bevægelsen havde overtaget politistationer, dels uden kamp, dels med anvendelse af magt. Efter de foreliggende oplysninger, som ansøgeren ikke ville afvise, var der herunder dræbt én politibetjent. For så vidt angår episoden i forhold til sundhedsministeren, blev denne nok tilbageholdt men led ingen overlast, og tilbageholdelsen havde til formål at videregive et politisk budskab. Der forelå ingen oplysninger om overgreb mod civilbefolkningen i tilknytning til NDA's aktiviteter. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå de udelukkelsesgrunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, F, (a) og 1, F, (b). BR 8/163

8.1.2 Udlændingelovens § 10

Såfremt en asylansøger forud for indrejsen i Danmark er dømt for en strafbar handling, som kunne have medført udvisning efter reglerne i udlændingelovens §§ 22, 23 og/eller § 24, såfremt pådømmelsen var sket

her i landet, kan der efter § 10, stk. 1, nr. 1, alene meddeles opholdstilladelse efter § 7, såfremt særlige forhold taler herfor.

Det er sjældent, at der ved behandlingen af en asylsag foreligger oplysninger om sådanne strafbare forhold, men skulle det forekomme, vil der i de enkelte tilfælde skulle ske en afvejning mellem de forhold, der taler imod en opholdstilladelse, hvilket typisk vil være en vurdering af forbrydelsens grovhed, op mod de forhold, der taler for at meddele asyl.

Begår en udlænding kriminalitet her i landet, der medfører udvisning, følger det af udlændingelovens § 10, stk. 2, at der kan meddeles opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler imod.

Bestemmelsen blev ændret ved lov nr. 473 af 3. juli 1998, og det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning (nr. 1326 af 24. marts 1997), der dannede grundlag for lovændringen, at "særlige grunde" i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til særlig fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse, må betragtes som en fare for samfundet.

Tilsvarende antages at gælde for udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 2. Når asylmyndighederne skal træffe afgørelse om, hvorvidt en udvist udlænding, der i øvrigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, skal meddeles opholdstilladelse, skal grovheden af den kriminalitet, der har begrundet udvisningen, tillige vurderes.

Ved vurderingen af om særlige grunde taler imod at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 2, lægger Flygtningenævnet vægt på karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde. Bestemmelsen har primært været anvendt i forbindelse med domme for narkotikakriminalitet. Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **6. april 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jugoslavien, født i 1971. Indrejst august 1992. Ansøgeren var etnisk albaner og muslim. I februar 1991 blev ansøgeren medlem af LDK. I marts og maj 1992 blev ansøgeren indkaldt til militæret. Efter den anden indkaldelse og indtil udrejsen opholdt ansøgeren sig væk fra sin bopæl, der denne periode blev ransaget flere gange. I januar 1996 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved endelig dom i juni 1997 blev ansøgeren idømt fængsel i to år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, nr. 1, (narkotikakriminalitet) samt udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 2007, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Ved dom i december 1998 blev ansøgeren idømt fængsel i 50 dage for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 40, stk. 1, og § 61, stk. 2, samt udvist med indrejseforbud i tre år fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. **Flygtningenævnet** fandt at kunne tiltræde, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne ligeledes tiltræde, at der efter karakteren af den af ansøgeren begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne han under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke udsendes tvangsmæssigt til Forbundsrepublikken Jugoslavien eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Forbundsrepublikken Jugoslavien, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR 8/164

8.2 Betydningen af kriminelle forhold begået efter meddelelse af asyl

8.2.1 Udlændingelovens § 31

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1, A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 2, finder bestemmelsen i § 31, stk. 1, tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Forbudet mod udsendelse, jfr. § 31, stk. 2, 2. pkt., er ikke absolut, idet der kan ske udsendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at en udlænding frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis den pågældende efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse, må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

Flygtningekonventionens forbud mod refoulering i artikel 33 angår alene flygtninge. Derfor gælder forbudet mod refolement i artikel 33 ikke for personer, som efter udelukkelsesgrundene er udelukket fra at blive anerkendt som flygtninge efter artikel 1, A. Forbudet i artikel 33 mod at refoulere flygtninge gælder derudover ikke, hvis en flygtning, "med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en alvorlig forbrydelse, må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land", jf. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2.

Udlændingelovens § 31 rækker videre end flygtningekonventionens artikel 33, idet § 31 omfatter alle udlændinge. En udlænding, som efter udelukkelsesgrundene er udelukket fra beskyttelse efter § 7, eller hvor særlige omstændigheder efter § 10, stk. 2, taler imod at meddele opholdstilladelse, vil således ikke blive udsendt, såfremt § 31 er til hinder derfor. Den pågældende vil i disse situationer få et såkaldt tålt ophold i Danmark, hvilket betyder, at den pågældende ikke meddeles nogen opholdstilladelse, men heller ikke tvangsmæssigt vil blive udsendt af landet.

Udsendelsesspørgsmål efter § 31 kan videre opstå i forbindelse med udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter § 7-8 og er udvist ved dom.

8.2.2 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, ud fra et ønske om fremover at adskille domstolenes stillingtagen til om udvisning bør ske, fra vurderingen af, om ansøgeren kan anses at risikere forfølgelse i hjemlandet. Vurderingen af forfølgelsesrisikoen er herefter overladt til asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning. jfr. § 53 a, stk. 2.

Fra praksis vedrørende § 49 a kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **22. marts 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1951. Klageren var indrejst i Danmark den 11. juni 1985. I 1987 fik han opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved Østre Landsrets ankedom af 22. oktober 1998 blev klageren idømt otte måneders ubetinget fængel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne lægge klagerens seneste forklaring om sine aktiviteter for PFLP til grund. Flygtningenævnet lagde herved lagt vægt på, at klageren ved indrejsen i 1985 oplyste, at han ikke havde været medlem af foreninger, partier eller lignende, ligesom han ikke havde været aktiv, og at han som motiv til sin ansøgning havde anført frygt for Amal og sociale forhold. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, og at han kunne udsendes hertil uden at blive udsat for forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A nævnte grunde, jf. udlændingelovens § 31. BR 8/165

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl af Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle spørgsmålet som en afgørelse om, hvorvidt der er grundlag for at genoptage sagen.

Fra praksis kan nævnes:

Nævnet **afslog genoptagelse** den **15. oktober 1999** af en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1967. Flygtningenævnet havde den 22. august 1991 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Efterfølgende blev ansøgeren på andet grundlag meddelt opholdstilladelse, som bortfaldt ved dom, hvorved ansøgeren blev udvist for bestandigt for narkokriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr.1, jf. § 22, nr. 4. Ansøgeren begærede herefter sagen genoptaget i Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren var fremkommet med nye oplysninger, der kunne begrunde, at hans sag om asyl skulle genoptages. Det blev bemærket i den forbindelse, at nævnet måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring om sine aktiviteter for den kurdiske organisation Komoleh, idet denne forklaring først fremkom på et meget sent tidspunkt, uden at ansøgeren kunne give en troværdig forklaring herpå. Nævnet bemærkede, at såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 32 a. BR 8/ 166

8.2.3 Udlændingelovens § 57

Ifølge den tidligere § 57 skulle anklagemyndigheden, forinden nedlæggelse af påstand om udvisning af en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7-8, indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet. Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, blev denne bestemmelse, som konsekvens af den ovenfor anførte adskillelse mellem domstolens udvisningsbeslutninger og vurdering af forfølgelsesrisiko, ophævet. Bestemmelsen finder dog som følge af lovens § 4 om ikrafttræden fortsat anvendelse, i det omfang anklagemyndigheden måtte nedlægge påstand om udvisning for kriminelle forhold begået inden den 3. juli 1998. Flygtningenævnet afgav i 1999 tre udtalelser til anklagemyndigheden.

Kapitel 9 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 7 er bygget op på en sådan måde, at det er naturligt, at der først tages stilling til, om ansøgeren kan anses for at have et beskyttelsesbehov, jf. § 7, stk. 1 eller 2. Dernæst træffes beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmere til at give ansøgeren beskyttelse, jf. § 7, stk. 3.

For en nærmere gennemgang af begrebet beskyttelse henvises til 5. beretning, side 301 og 7. beretning, side 229.

9.1 Tilknytningsmomenter

Nævnet kan afslå opholdstilladelse til en ansøger, der opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, hvis nævnet finder, at ansøgeren har nærmere tilknytning til et andet land, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse. Har ansøgeren i disse tilfælde en familiemæssig tilknytning til

Danmark, foretager Flygtningenævnet en konkret vurdering af tilknytningen til Danmark i forhold til tilknytningen til et andet land.

Denne vurdering er særligt kommet til udtryk i sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter praksis anses for at være omfattet af § 7, stk. 1.

Efter nævnets hidtidige praksis er statsløse palæstinensere, der har fået meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller efter særloven for statsløse palæstinensere fra Libanon (lov nr. 144 af 3. marts 1992), blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1. Begrundelsen herfor er, at en statsløs palæstinenser fra Libanon, der – på andet grundlag end § 7 – har fået meddelt opholdstilladelse og dermed fået et retskrav på opholdstilladelse i Danmark ikke (længere) kan anses for at have Libanon som 1. asylland, også selvom den pågældende ville kunne opnå beskyttelse i Libanon.

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev der i udlændingelovens § 9, stk. 7, indført en bestemmelse, hvorefter blandt andet opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold efter § 9, stk. 1, nr. 2, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor. Ansøgningen kan dog indgives, hvis ansøgeren i forvejen har opholdstilladelse her i landet.

Denne ændring af udlændingeloven blev på grundlag af en konkret afgørelse drøftet på Flygtningenævnets koordinationsudvalgs møde den 24. marts 1999. Udvalget fandt ikke anledning til at ændre nævnets praksis for meddelelse af tilknytningsasyl.

Praksis er derfor fortsat således, at der meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 7, stk. 1, såfremt ansøgeren har fået meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab eller anden familiemæssig tilknytning, og den pågældende dermed har et retskrav på opholdstilladelse her i landet. Alene det forhold, at en asylansøger indgår ægteskab her i landet med en herboende, er som udgangspunkt ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at ansøgeren kan meddeles tilknytningsasyl.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **31. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1970. Indrejst i november 1998. Ansøgeren boede frem til udrejsen hos sin moder og sine søskende. Midt i 1998 blev ansøgeren anholdt af de syriske myndigheder i Libanon, idet de mistænkte ham for at være spion for den tyrkiske efterretningstjeneste. Ansøgeren blev bragt til Syrien og efterfølgende tilbageholdt i cirka en måned, hvorunder han blev udsat for tortur. Under opholdet i Danmark indgik ansøgeren ægteskab med en herboende dansk statsborger. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren skulle have været udsat for tortur. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerens forklaring herom havde været divergerende, og at oplysningerne om tortur først fremkom efter Udlændingestyrelsens afgørelse. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af syrerne og udsat for overgreb i form af slag i maj/juni 1998, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon ville risikere at blive udsat for overgreb, hverken fra de libanesiske myndigheder eller fra syrernes side. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren blev løsladt uden betingelser, og at han opholdt sig i Libanon i flere måneder efter løsladelsen. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde udøvet politiske aktiviteter, hverken rettet mod Syrien eller Libanon. Flygtningenævnet fandt herefter at Libanon, hvor ansøgeren var født og opvokset og hvor en del af hans nærmeste familie var bosat, fortsat kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7 stk. 3. BR 8/167

Nævnet meddelte den **29. juni 1999** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1973. Indrejst i april 1998. Ansøgeren blev i maj 1998 gift med en dansk statsborger og ventede barn i slutningen af juli 1999. Ansøgeren havde en moder og to halvsøskende i Libanon. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lagde vægt på, at

ansøgeren kort tid efter indrejsen indgik ægteskab med en dansk statsborger, og at der i ægteskabet, som havde varet i godt et år, ventedes barn ultimo juli 1999. Tilknytningen fandtes på denne baggrund at være så vægtig, at det ikke kunne tillægges afgørende betydning, at ansøgeren ikke ville kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 her i landet. BR 8/168

Nævnet **stadfæstede** den **16. december 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i marts 1976. Indrejst i november 1998. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var ansat som elektriker hos Hamas, og at han under sin ansættelse væsentligst udførte sædvanligt elektrikerarbejde. Efter ansøgerens forklaring anså Hamas ham for uegnet til at udføre militære aktiviteter. Selv om det måtte kunne lægges til grund, at ansøgeren på et tidspunkt var fængslet hos Hamas, og selv om han måtte have afslået at deltage i en likvidering, fandt Flygtningenævnet dog ikke grundlag for at antage, at disse forhold medførte alvorlige problemer for ansøgeren i forhold til Hamas. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efterfølgende fortsatte sit arbejde hos Hamas. Ansøgeren udførte i øvrigt ikke politiske aktiviteter eller havde på nogen måde konflikter med myndighederne i Libanon. På den baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren fortsat ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Vedrørende tilknytningen bemærkede **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor hans forældre og hans søster stadig boede. Heroverfor havde ansøgeren henvist til, at han under opholdet i Danmark havde indgået ægteskab med en dansk statsborger, som han boede sammen med, og som forsørgede ham. Desuden boede fem af hans søskende her i landet, og fire af disse havde opnået dansk statsborgerskab. Under hensyn til ansøgerens stærke tilknytning til Libanon fandt flertallet imidlertid – uanset det af ansøgeren anførte – at ansøgeren fortsat havde nærmere tilknytning til Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flertallet fandt således, at Libanon fortsat kunne tjene som ansøgerens første asylland. BR 8/169

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst i februar 1997. Ansøgeren, der var født og opvokset i Bagdad, indgav ansøgning om asyl under falsk identitet. Efter anonym henvendelse til politiet, vedkendte ansøgeren sig sin rette identitet og at have opholdt sig i England. Ved forespørgsel til de engelske myndigheder blev det oplyst, at ansøgeren indrejste i England i april 1991, og at han den 13. februar 1993 var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning indtil den 13. februar 1998. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren havde opnået beskyttelse i England som flygtning, da han indrejste i Danmark. Nævnet fandt herefter, ved bedømmelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke at kunne lægge afgørende vægt på, at ansøgeren efter indrejsen i Danmark havde indgået ægteskab og fået børn, eller at nogle af hans søskende opholdt sig her. Nævnet lagde afgørende vægt på, at ansøgerens ophold i Danmark udelukkende var opnået gennem ansøgerens urigtige oplysninger om sin identitet og baggrund. Flygtningenævnet henviste herved til udlændingelovens § 40. BR 8/170

9.2 Udsendelseshindringer

Efter udlændingelovens § 30, stk. 2, påhviler det politiet at drage omsorg for udrejsen, såfremt en udlænding, der er meddelt afslag på opholdstilladelse, ikke udrejser frivilligt.

I tilfælde hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitichefen altid Flygtningenævnet, der herefter på ny vurderer sagen og i den forbindelse tager stilling til, om den pågældende fortsat opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7.

Vedrørende betydningen af generelle udsendelseshindringer henvises til 7. beretning, side 232.

9.2.1 Holland som 1. asylland for somaliske statsborgere

Som omtalt i Flygtningenævnets 7. beretning, side 98, stadfæstede Flygtningenævnet i 1997 og 1998 en række afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende somaliske statsborgere, hvorved de pågældende fik inddraget deres opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet nævnet fandt, at Holland måtte anses som 1. asylland. Det blev samtidig besluttet, at de pågældende, såfremt de ikke udrejste frivilligt, tvangsmæssigt kunne udsendes til Holland.

I 44 sager vedrørende 56 somaliske statsborgere blev påbudet om udrejse ikke efterkommet, hvorfor Rigspolitiet forsøgte at effektuere udsendelserne.

Ved brev af 25. juni 1999 meddelte Rigspolitichefen, at det var Rigspolitiets opfattelse, at de pågældende ikke kunne udsendes i overensstemmelse med Flygtningenævnets beslutning herom. Rigspolitichefen henviste i den forbindelse til sin korrespondance med de hollandske myndigheder vedrørende 29 af de pågældende somaliske statsborgere.

De hollandske myndigheder afviste oprindeligt at tilbagetage de 29 somaliske statsborgere under henvisning til principperne i Dublin-konventionen. Rigspolitichefen bemærkede i den anledning, at man ikke havde anmodet Holland om at tilbagetage de pågældende i medfør af Dublin-konventionen, men om indrejsetilladelse med henvisning til første asylsandsprincippet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og rettede derfor henvendelse til Udenrigsministeriet med anmodning om bistand til at opnå indrejsetilladelse i Holland til de 29 somaliske statsborgere. Ved brev af 9. juni 1999 meddelte Udenrigsministeriet, at de hollandske myndigheder ved brev af 28. maj 1999 ligeledes overfor Udenrigsministeriet havde afvist at tilbagetage de pågældende somaliske statsborgere, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. De hollandske myndigheder henviste på ny til Dublin-konventionen, ligesom det blev anført, at Holland ikke har nogen forpligtelser i relation til første asylsandsprincippet.

Flygtningenævnet besluttede på baggrund af oplysningerne fra Rigspolitichefen at genoptage sagerne, som i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5, jf. § 56, stk. 1, blev behandlet af formanden alene.

Det fremgår af afgørelserne, at det er en forudsætning for at henvise en asylansøger til at tage ophold i et 1. asylsamt, at det skal være muligt for den pågældende at indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende land. Efter de fremkomne oplysninger måtte det lægges til grund, at ansøgerne ikke kunne opnå indrejse- og opholdstilladelse i Holland, hvorfor de pågældende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, idet de fortsat måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Kapitel 10 Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der kan anses for omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der er således to betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skal være opfyldt, forinden en udlænding har krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skal være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skal være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

I forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, skal vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i henhold til § 46 b, påse, at ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark. Såfremt ansøgningen ikke indeholder oplysninger til belysning af ansøgerens tilknytning her til landet, kan vedkommende danske repræsentation i udlandet afvise at modtage ansøgningen. En beslutning om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Endvidere vil en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, blive afvist i den indledende fase, såfremt ansøgeren opholder sig i et andet EU-land, jf. bestemmelsen i § 7, stk. 4, 2. pkt. Afgørelse herom træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. § 48 d.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden modtaget 35 sager og afgjort i alt 58 sager omfattende 110 personer efter udlændingelovens § 7, stk. 4.

10.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** den **10. marts 1999** en afgørelse, hvorved Udlændingestyrelsen havde meddelt en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1936, afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Ansøgerens referencer her i landet var en søn og en datter. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren udover de to referencer i Danmark havde en datter i Pakistan samt en søn, som opholdt sig sammen med ansøgeren i Moskva, at den mandlige reference boede sammen med ansøgeren, ansøgerens medfølgende søn, og den kvindelige reference frem til 1992, hvor familien på grund af magtskiftet måtte forlade deres bopæl, at den kvindelige reference opholdt sig sammen med ansøgeren og ansøgerens medfølgende søn frem til hendes indrejse i Danmark, og at referencerne ikke havde stiftet selvstændig familie. Selvom der endvidere ikke havde fundet nogen egentlig forsørgelse sted af ansøgeren fra referencerne, fandtes Danmark efter en samlet bedømmelse af ansøgerens forhold at være nærmest til at yde beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Sagen blev herefter hjemvist til Udlændingestyrelsen til afgørelse af, hvorvidt ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. BR 8/171

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som nævnt afgøres langt de fleste sager på grundlag af en vurdering af tilknytningen til Danmark, men enkelte sager afgøres efter den anden betingelse i § 7, stk. 4, om at ansøgeren er omfattet af § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel herpå kan nævnes :

Nævnet **stadfæstede** den **29. oktober 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1963. Ansøgeren var etnisk serber og ortodoks af trosretning. Før krigens begyndelse blev ansøgerens forældre chikaneret verbalt og truet på livet. Ved krigens begyndelse blev ansøgeren tillige chikaneret verbalt. Herefter blev ansøgerens bopæl jævnligt ransaget. I juni eller juli 1992 udrejste ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var etnisk serber, udrejste af hjembyen Sarajevo i 1992 på grund af de generelle forhold. Hun havde siden opholdt sig i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaringer og de øvrige oplysninger i sagen ikke gav grundlag for en antagelse om, at ansøgeren havde været udsat for sådanne

forhold, at der var grundlag for at anse betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 for opfyldt. Såfremt ansøgeren ikke selv mente at kunne tage ophold i hjembyen Sarajevo, fandt nævnet, at hun kunne henvises til at tage ophold i den serbisk kontrollerede del af Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. § 7, stk. 1 og 2. BR 8/172

10.2 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning mellem ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheden i det aktuelle opholdsland.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **17. februar 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Libanon, født i 1956 (M) og 1967 (K) samt to børn. Ansøgerne var statsløse palæstinensere og født og opvokset i Rachedieh lejren. Den mandlige ansøger var medlem af og politisk aktiv for Democratic Front Liberation of Palestine (DFLP). Ansøgeren havde været tilbageholdt af israelerne i et år, ligesom han havde været tilbageholdt af DFLP i to måneder. Han sad i en periode i husarrest, hvorfor han ikke kunne forlade lejren. Ansøgerne udrejste af Libanon kort før sagens behandling i Flygtningenævnet og opholdt sig på tidspunktet for nævnsmødet angiveligt i England. Den mandlige ansøgers forældre opholdt sig i Danmark tillige med ansøgerens ene broder. Endvidere havde ansøgeren to fætre i Danmark, der ligeledes var den kvindelige ansøgers brødre. Herudover havde ansøgeren to brødre, der var bosiddende i Tyskland, en broder i London, samt en broder, der opholdt sig i Saida, Libanon. Den kvindelige ansøger havde tre brødre i Danmark, en broder i Tyskland, en søster i Afrika, samt en moder, der opholdt sig i Libanon. Ansøgernes familie i Danmark støttede ansøgerne økonomisk. Angiveligt bidrog familien med et beløb svarende til i alt omkring 160.000 kroner, ligesom der havde været hyppig kontakt navnlig pr. telefon. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgerne var født og opvokset i Libanon, hvor de havde boet det meste af deres liv. Oplysningerne i sagen om ansøgernes forhold, herunder at den mandlige ansøger angiveligt havde været i husarrest, gav ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ikke i Libanon ville kunne opnå den beskyttelse mod forfølgelse, som de måtte have behov for. Ansøgerne havde ikke tidligere haft ophold i Danmark. Selvom det blev lagt til grund, at ansøgerne havde haft hyppig kontakt, navnlig pr. telefon, med de herboende familiemedlemmer, og at disse havde bistået ansøgerne økonomisk, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette medførte, at ansøgerne havde en sådan tilknytning her til landet, at Danmark var nærmest til at yde dem beskyttelse, navnlig når der blev henset til ansøgernes stærke tilknytning til Libanon. BR 8/173

I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmulighed i opholdslandet.

10.3 Praksiseksempler

10.3.1 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefælle, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgers tilknytning til Danmark, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges. Forhold, der i øvrigt indgår i denne vurdering, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens opholdsland eller i andre lande.

For så vidt angår ægtefæller og mindreårige børn, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring jfr. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes :

10.3.1.1 Ægtefælle

Nævnet **stadfæstede** den **18. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1976. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet eller anden tilsvarende tilknytning, der kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. For så vidt angik det oplyste vedrørende ansøgerens reference, der var ansøgerens ægtefælle, lagde nævnet til grund, at referencen kom til Danmark i 1991 cirka 15 år gammel. Ansøgeren og referencen traf alene hinanden i marts 1997, hvor de blev gift i et arrangeret ægteskab. Der havde alene været telefonisk kontakt mellem dem i tiden herefter, og nævnet kunne alene lægge til grund, at der kun i meget begrænset omfang af referencen var blevet sendt pengebeløb til ansøgeren, ligesom pengebeløbene ikke kunne anses for forsørgelse. Ansøgeren havde efter det oplyste opholdt sig i Pakistan siden 1994 uden konflikt med myndighederne, og det særlige tilknytningsforhold, som forudsættes efter § 7, stk. 4, for at Danmark kan anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, fandtes på den ovennævnte baggrund herefter ikke at foreligge. BR 8/174

10.3.1.2 Forældre

Nævnet meddelte den **9. februar 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1970. Ansøgeren var shiit. Efter Golfkrigens slutning deltog ansøgerens brødre i Intifadaen. Ansøgerens familie blev herefter chikaneret af medlemmer fra Baathpartiet. I 1994 blev familiens bopæl ransaget af sikkerhedstjenesten, og i den forbindelse blev ansøgerens fader og søster anholdt. I marts 1994 – to uger senere – blev ansøgerens og hendes søster anholdt af sikkerhedstjenesten og tilbageholdt i en uge. De blev afhørt om deres brødre samt udsat for fysisk overlast. Herefter blev de overført til et fængsel, hvor de var tilbageholdt i syv måneder. Efter løsladelsen blev ansøgeren og ansøgerens søster fortsat overvåget af sikkerhedstjenesten. I november 1995 udrejste ansøgeren og ansøgerens søster til Jordan sammen med en moster. Ansøgerens ene søster indrejste i Danmark i 1993 og blev siden meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens anden søster, en broder samt fader indrejste i Danmark i 1997, hvor de ligeledes blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.

2. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren tidligere havde haft fælles bopæl med referencerne i hjemlandet, at der var ydet økonomisk støtte til ansøgeren samt til, at det meste af ansøgerens nærmeste familie havde fået meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR 8/ 175

Nævnet **stadfæstede** den **16. april 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1970, samt tre børn, med ophold i Pakistan. Ansøgerens forældre samt ni søskende opholdt sig i Danmark. Ansøgeren havde ikke familie i Pakistan eller andre lande uden for hjemlandet. Indtil ansøgeren i 1986 indgik ægteskab, havde hun fælles bopæl med de herboende referencer. Ansøgerens ægtefælle havde siden 1992 været forsvundet. Der havde været skriftlig kontakt mellem ansøgeren og referencerne hver måned og i 1998 havde nogle af referencerne besøgt ansøgeren i Pakistan, idet de kom til Pakistan for at deltage i et bryllup. Under opholdet i Pakistan støttede referencerne ansøgeren økonomisk, ligesom de gav hende fødevarer, medicin med videre. Fra 1998 havde referencerne ydet ansøgeren økonomisk støtte. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren indgik ægteskab i 1986, og at hun ikke siden havde boet sammen med referencerne. Ansøgeren rejste med sin ægtefælle og børn tilbage til Afghanistan fra Pakistan i 1990. Referencerne udrejste i 1992 fra Pakistan til Danmark. Der havde herefter efter det oplyste alene været sporadisk kontakt mellem ansøgeren og referencerne indtil begyndelsen af 1998, hvor nogle af referencerne besøgte ansøgeren i Pakistan i forbindelse med et bryllup. Efter dette tidspunkt havde der i et vist omfang været brevkontakt, ligesom ansøgeren havde modtaget økonomisk støtte i et vist ikke nærmere dokumenteret omfang. Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering af de forhold, hvorunder ansøgeren opholdt sig i Pakistan, fandt Flygtningenævnet uanset

at en stor del af ansøgerens familie opholdt sig i Danmark, at Danmark ikke var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 8/176

10.3.1.3 Børn

Nævnet **stadfæstede** den **4. maj 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1928. Ansøgeren delte bopæl med referencen, indtil referencen i 1995 udrejste. Udreisen blev finansieret af ansøgeren. Ansøgerens ægtefælle og ene søn blev i 1995 dræbt i Afghanistan. I juli 1995 – efter referencens udrejse – udrejste ansøgeren til Pakistan. Ud over referencen havde ansøgeren fire døtre. En af døtrene opholdt sig i Iran, men ansøgeren havde ikke haft kontakt med hende i 18 år. To af ansøgerens øvrige døtre opholdt sig i Afghanistan. Endelig havde ansøgeren en datter, der opholdt sig i Tyskland, hvor hun havde søgt om opholdstilladelse. Ansøgeren havde ingen kontakt med nogen af døtrene. Ansøgeren udvekslede breve med referencen omkring en gang om måneden, ligesom ansøgeren blev kontaktet telefonisk af referencen omkring tre gange om måneden. Endvidere havde referencen en gang modtaget et mindre beløb fra referencen. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren og referencen ikke havde været i personlig kontakt siden 1995, og at der alene havde været begrænset kontakt mellem ansøgeren og referencen i form af telefon og brevveksling, samt at den kontakt, der havde været mellem ansøgeren og referencen, ikke fandtes at gå ud over, hvad der fulgte af familieskabet. BR 8/177

Nævnet meddelte den **18. juni 1999** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1931. Ansøgeren opholdt sig i Mogadisho, da borgerkrigen brød ud. Ansøgerens ejendele blev bestjålet af bevæbnede bander, ligesom der blev sat ild til ansøgerens bopæl. I 1992 udrejste ansøgeren til Etiopien. Ansøgerens referencer her i landet var to døtre. Ansøgeren boede sammen med den ene datter, indtil denne i 1977 blev gift. Denne datter så sidst ansøgeren i slutningen af 1991, hvor hun udrejste til Kenya på grund af borgerkrigen. Den anden datter, der var handicappet, besøgte i 1997 ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var enke, og at hun kun havde de to børn, som begge var bosiddende i Danmark. Det blev endvidere lagt til grund, at den ene af de herboende døtre i 1997 havde besøgt ansøgeren. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at de herboende referencer havde ydet ansøgeren økonomisk bistand. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde en sådan tilknytning her til landet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse anført, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af denne bestemmelse. BR 8/178

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1943 samt tre børn. I 1989 indgik referencen ægteskab. Referencen og ansøgeren boede sammen indtil 1993. I august 1996 udrejste ansøgeren, og i september 1996 indrejste hun i Etiopien, hvor hun siden har opholdt sig i en flygtningelandsby i Addis Ababa. Tre af ansøgerens seks børn opholdt sig tillige i Addis Ababa. Herudover opholdt ansøgerens moder og tre af ansøgerens søskende sig i Addis Ababa. Endvidere havde ansøgeren en datter, der opholdt sig i Somalia. Ansøgerens fraskilte ægtefælle og dennes to særbørn med anden og tredje ægtefælle samt ansøgerens fader og en af hendes søskende opholdt sig ligeledes i Somalia. Referencen og ansøgeren havde telefonisk kontakt, ligesom de udvekslede breve. Referencen sendte ansøgeren penge efter evne og behov. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at referencen og ansøgeren var udrejst af hjemlandet i henholdsvis 1993 og 1996. De havde ikke haft personlig kontakt siden 1993. Referencen havde stiftet selvstændig familie, og ansøgeren opholdt sig med tre af sine børn i Etiopien. Nævnet fandt, at brev- og telefonkontakten mellem de pågældende havde været af begrænset omfang. Der var divergerende oplysninger om, i hvilket omfang referencen havde ydet ansøgeren økonomisk støtte. Uanset om referencen havde ydet ansøgeren økonomisk støtte i et vist ikke nærmere dokumenteret omfang, fandtes referencens kontakt med ansøgeren ikke at gå videre, end hvad slægtsforholdet normalt medfører. På den baggrund, og idet ansøgeren ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet, fandt Flygtningenævnet ikke, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 8/179

10.3.1.4 Søskende

Nævnet **stadfæstede** den **18. juni 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1958 samt et barn. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ikke opfyldte

betingelserne for at få opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet eller anden tilsvarende tilknytning, der kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. For så vidt angik forholdet mellem ansøgeren og referencen, der var ansøgerens broder født i 1964, lagde nævnet vægt på, at ansøgeren i 1977 fraflyttede hjemmet, hvor ansøgeren boede sammen med referencen og den øvrige familie, idet ansøgeren blev gift. Hun flyttede tilbage efter tre til fire år, men flyttede på ny, da hun i 1989 indgik nyt ægteskab. Referencen indgik selv ægteskab i 1989 og stiftede fra dette tidspunkt egen familie. Ansøgeren og referencen havde således hvert sit voksenliv, og referencen havde ikke set ansøgeren siden sin udrejse af Somalia i 1992. Ansøgeren rejste selvstændigt fra Somalia først til Etiopien, men tog siden ophold i Kenya, hvor ansøgeren boede med sin søn og datter. I 1995 fik referencen på ny kontakt med ansøgeren, med hvem referencen siden havde været i jævnlig telefonisk kontakt. Referencen havde oplyst at have sendt pengebeløb til ansøgeren, men der var ikke dokumentation herfor, og nævnet kunne alene lægge til grund, at referencen kun i meget begrænset omfang havde sendt pengebeløb til ansøgeren, ligesom pengebeløbene ikke kunne anses som forsørgelse. På denne baggrund og idet det blev bemærket, at heller ikke ansøgerens tilknytning til sin afdøde søsters herboende børn kunne føre til andet resultat, fandt nævnet ikke, at Danmark kunne anses som nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. BR 8/180

Nævnet **stadfæstede** den **20. august 1999** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak, født i 1957 (M) og 1964 (K) samt to børn. Fra 1980 til 1991 boede ansøgerne sammen med referencen – der var den mandlige ansøgers søster – på fælles bopæl i Irak. I marts 1991 udrejste ansøgerne til det nordlige Irak, og i november 1992 rejste de til Iran. Referencen mødte sidst ansøgerne i 1997, da referencen var på besøg i Iran. Forinden dette besøg så referencen sidst ansøgerne i 1996. Ansøgerne skrev brev til referencen cirka hver tredje måned. Ansøgerne var i telefonisk kontakt med referencen cirka hver anden måned. Referencen støttede ansøgerne økonomisk i det omfang, dette var muligt. Den mandlige ansøger havde ti søskende, hvoraf de otte eller ni opholdt sig i Iran. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne siden 1992 havde opholdt sig i Iran, hvor også et stort antal af den mandlige ansøgers søskende opholdt sig. Den herboende reference havde stiftet selvstændig familie. Flygtningenævnet fandt, at referencens kontakt med ansøgeren efter de foreliggende oplysninger ikke gik videre, end hvad slægtsforholdet normalt medfører. På denne baggrund, og idet ansøgerne ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet fandt Flygtningenævnet ikke, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR 8/181

Kapitel 11 Statistik

11.1 Nævnets afgørelser i 1999

I 1999 modtog Flygtningenævnet i alt 1.059 nye klagesager fra Udlændingestyrelsen, mens nævnet traf afgørelse i 1.297 sager, incl. 108 genoptagede sager. 285 sager blev afsluttet uden afgørelse, idet ansøgeren frafaldt sin ansøgning m.v.

Tabel 1 viser antallet af nævnsafgørelser i 1999 fordelt på sagstype, idet disse tal samtidig er sammenholdt med nævnets afgørelser siden 1996.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstype

	1996	1997	1998	1999
Nye spontansager	1.512	1.416	1.044	1.018
Genoptagede sager	69	45	65	108
Inddragselsager	28	7	52	8

Bortfaldssager	-	8	10	9
Udsendelsessager	-	-	5	4
Ambassadesager	144	184	108	58
Statusændringssager	123	156	106	92
Afgjorte sager i alt	1.876	1.816	1.390	1.297

Flygtningenævnet har endvidere meddelt afslag på genoptagelse i 257 spontansager, 18 ambassadesager og 5 statusændringssager.

Som det fremgår af tabel 1 har nævnet i 1999 behandlet færre sager end de tre forgående år, hvilket skyldes, at nævnet har modtaget færre sager fra Udlændingestyrelsen.

Der blev i 1999 afholdt 320 nævnsmøder, hvor der som udgangspunkt blev berammet 4 sager til mundtlig behandling pr. møde.

I gennemsnit afgjorde nævnet 3,1 sag pr. mundtligt møde. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afgjort 3,6 sager pr. møde.

I 1999 blev 111 berammede sager udsat enten kort før mødet eller på dagen for sagens behandling. Til sammenligning blev 230 berammede sager aflyst eller udsat i 1998.

11.2 Sagerne behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 1999 fordelt på behandlingsform. Det fremgår, at hovedparten af de nye spontansager blev behandlet på mundtligt nævn.

Tabel 2. Afgørelser i 1999 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	963	0	53	2	1.018
Genoptagede sager	16	0	22	70	108
Inddragelsessager	5	0	3	0	8
Bortfaldssager	5	4	0	0	9
Udsendelsessager	4	0	0	0	4
Ambassadesager	1	55	2	0	58
Statusændringssager	1	91	0	0	92
I alt	995	150	80	72	1.297

80 sager blev afgjort ved skriftlig votering. Af de 80 sager var de 75 sager spontansager, heraf 53 nye spontansager og 22 genoptagede spontansager med ny afgørelse.

Som det fremgår af tabel 2 blev 5 inddragelsessager, 5 bortfaldssager og 4 udsendelsessager behandlet på mundtligt nævn, medens 3 inddragelsessager blev behandlet ved skriftlig votering og 4 bortfaldssager blev behandlet på skriftligt nævn.

Det fremgår endvidere af tabel 2, at 91 af de 92 afgjorte statusændringssager blev behandlet på skriftligt nævn, og at 55 af de 58 afgjorte ambassadesager ligeledes blev behandlet på skriftligt nævn.

11.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet forsøger løbende at tilpasse antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen. Tabel 3 viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori set i forhold til antallet af afgjorte sager, hvilket endvidere er illustreret ved figur 1 og 2.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Spontansager	891	1.018
Inddragelsessager	0	8
Bortfaldssager	16	9
Udsendelsessager	9	4
Ambassadesager	35	58
Statusændringssager	108	92
Genoptagede sager	-	108
I alt	1.029	1.297

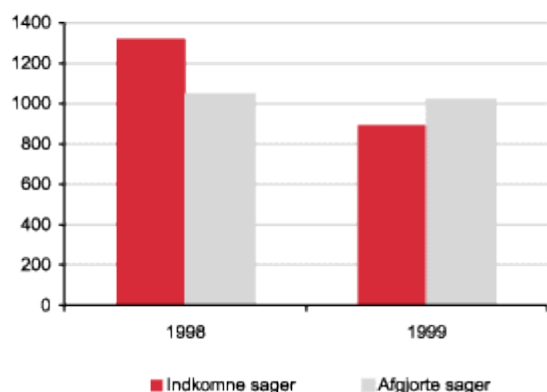
Som det fremgår af tabel 3 har nævnet i 1999 afgjort flere sager, end der blev modtaget fra styrelsen. Ved udgangen af 1998 verserede der 477 sager til behandling på mundtligt nævn, hvilket ved udgangen af 1999 var nedbragt til 220 verserende sager til behandling på mundtligt nævn.

Nævnet har i 1999 modtaget ganske få ambassadesager fra styrelsen, og har for denne sagstype ligeledes afgjort flere sager, end der er modtaget

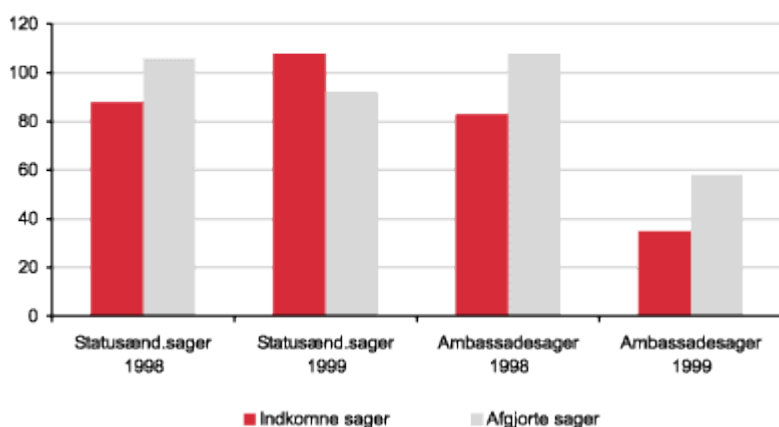
For så vidt angår statusændringssagerne har nævnet derimod modtaget flere sager, end der er blevet afgjort. Dette skyldes, at nævnet i de sidste måneder af 1999 modtog et større antal statusændringssager vedrørende statsborgere fra Somalia.

Figur 1 og 2 illustrerer antallet af indkomne sager i forhold til afgjorte sager fordelt på sagstype. Det bemærkes, at indkomne sager i figur 1 alene måles i forhold til afgørelser i nye spontansager og dermed ikke indeholder afgørelser i genoptagede spontansager.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager

Figur 2. Indkomne ambassadesager og statusændringssager i forhold til afgjorte sager

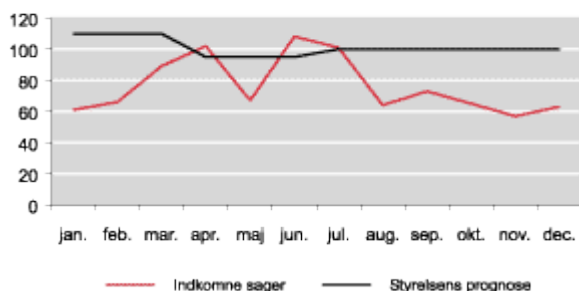

Som det fremgår af figur 3 har antallet af indkomne sager i 1999 varieret fra måned til måned, og der har hele året været tale om en betydeligt lavere sagstilgang end forventet, særligt i de 2 første måneder og de 5 sidste måneder af 1999 har der været tale om en meget lav sagstilgang.

Den ujævne og lave tilgang af sager har også i 1999 påvirket mødeaktiviteten. Rammerne omkring nævnets virke gør det muligt i almindelighed at afholde 2 møder dagligt, men den lave sagsmængde i nævnet har i flere perioder af 1999 alene begrundet afholdelse af 1 dagligt møde. Dette forhold har også betydet, at der i 1999 blev afholdt færre møder, nemlig 320 møder mod et forventet antal møder på 435.

Det bemærkes endvidere, at der går et vist antal måneder, inden mødeaktiviteten er tilpasset en op- eller nedgang i antallet af modtagne sager, idet der dels pågår en indledende sagsbehandling, dels at nævnsmøderne af hensyn til nævnsmedlemmernes planlægning berammes 1-2 måneder forud.

Figur 3. Sager til behandling på mundtligt nævn 1999

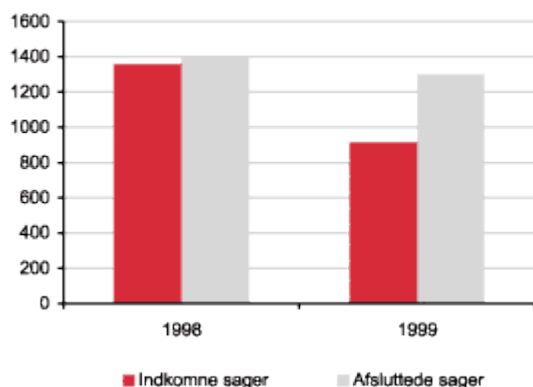
Om forhold, der i øvrigt har påvirket nævnets aktiviteter, kan der henvises til Virksomhedsregnskab for Flygtningenævnet 1999.

11.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

I 1999 blev der afsluttet 285 sager uden afgørelse. Disse sager vedrører sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af styrelsen til fornyet behandling i første instans.

For så vidt angår spontansager, inddragelsessager og bortfaldssager blev 259 sager afsluttet uden en afgørelse. I 81 af sagerne frafaldt ansøgeren sin klage, medens 178 sager blev returneret til styrelsen. I figur 4 illustreres antallet af indkomne spontansager samt inddragelses-, bortfalds- og udsendelsessager i forhold til antallet af afsluttede sager af disse kategorier. Som det fremgår har nævnet i 1999 afsluttet en del flere sager, end der er modtaget.

Figur 4. Indkomne sager i forhold til afsluttede sager

Herudover blev 1 ambassadesag afsluttet uden afgørelse, idet sagen blev returneret til styrelsen, og 25 statusændringssager afsluttet uden afgørelse, idet 24 af disse sager blev trukket af styrelsen med henblik på fornyet 1. instansbehandling, og i den sidste sag frafaldt ansøgeren sin anmodning om statusændring.

11.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

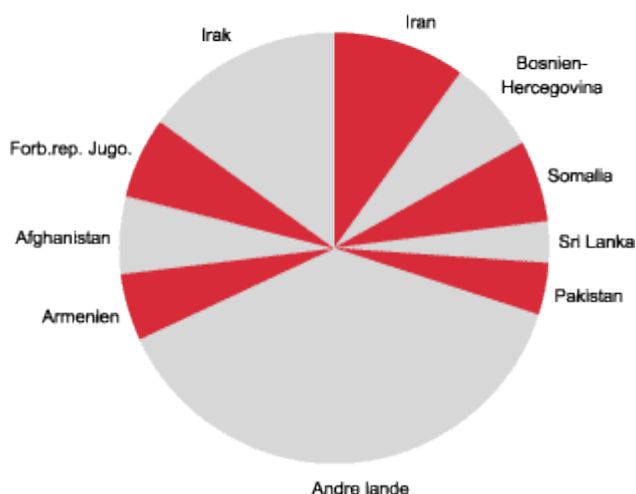
Flygtningenævnet har i 1999 behandlet sager vedrørende 60 forskellige nationaliteter samt statsløse palæstinensere, statsløse i øvrigt og enkelte asylansøgere med ukendt nationalitet.

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager i 1999 og indeholder samtlige afgørelser i spontansager, dvs. både afgørelser i nye og genoptagne spontansager. Opmærksomheden henledes herved på, at nogle afgørelser kan vedrøre samme sag.

Som det fremgår af figur 5 udgjorde sager vedrørende statsborgere fra Irak og Iran i 1999 de 2 største nationalitetsgrupper. 15 % af sagerne vedrørte irakiske statsborgere, mens knap 10 % vedrørte statsborgere fra Iran. Statsborgere fra henholdsvis Bosnien-Hercegovina, Somalia, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Afghanistan og Armenien udgjorde henholdsvis ca. 5-7 % af spontansagerne, mens statsborgere fra Pakistan og Sri Lanka hver især udgjorde ca. 3-4 % af sagerne.

Det bemærkes, at "andre lande" i figur 5 udgør ca. 38 % af de afgjorte spontansager og vedrører 54 lande, hvoraf der for 39 landes vedkommende alene blev behandlet 10 sager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Figur 5. Nationalitetsfordelingen i spontansager

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelses- og bortfaldssager samt udsendelsessager (§ 49 a). Det bemærkes, at der i opgørelsen af spontansagerne i tabel 4 er medregnet 108 genoptagne spontansager med ny afgørelse.

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

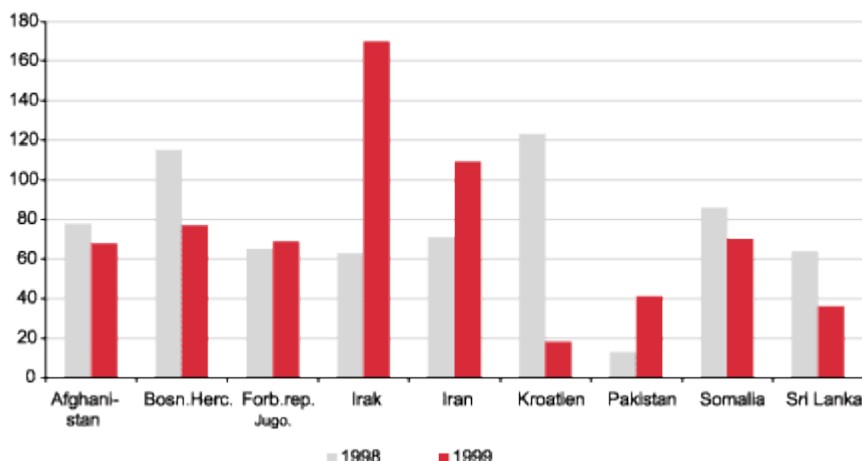
	Spotan-sager	Indrag elses-sager	Bort falds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	68	-	-	-	68
Albanien	4	-	-	-	4
Algeriet	15	-	-	-	15
Angola	2	-	-	-	2
Armenien	61	-	-	-	61
Azerbajdsjan	2	-	-	-	2
Bangladesh	18	-	-	-	18
Bosnien-Hercegovina	77	-	2	-	79
Burundi	1	-	-	-	1
Cameroun	17	-	-	-	17
Cuba	1	-	-	-	1
Ecuador	1	-	-	-	1
Egypten	5	-	-	-	5
Ethiopien	5	-	-	-	5
Folkerep. Kina	19	-	-	-	19
Forb.rep. Jugoslavien	69	-	-	1	70

Gambia	3	-	-	-	3
Georgien	25	-	-	-	25
Ghana	3	-	-	-	3
Guatemala	1	-	-	-	1
Guinea	1	-	-	-	1
Holland	-	1	-	-	1
Hviderusland	4	-	-	-	4
Indien	25	-	-	-	25
Irak	170	-	1	-	171
Iran	109	-	2	-	111
Israel	1	-	-	-	1
Jordan	7	-	-	-	7
Kasakhstan	2	-	-	-	2
Kenya	3	-	-	-	3
Kroatien	18	-	-	-	18
Kuwait	1	-	-	-	1
Libanon	29	-	-	-	29
Liberia	1	-	-	-	1
Libyen	5	-	-	-	5
Makedonien	5	-	-	-	5
Mali	1	-	-	-	1
Marokko	1	-	-	-	1
Mauretanien	1	-	-	-	1
Moldova	6	-	-	-	6
Myanmar (Burma)	2	-	-	-	2
Nepal	1	-	-	-	1
Nigeria	20	-	-	-	20
Pakistan	41	-	-	-	41
Peru	1	-	-	-	1
Rumænien	2	-	-	-	2
Rusland	17	-	-	-	17
Sierra Leone	3	-	-	-	3
Slovakiet	16	-	-	-	16
Somalia	70	7	-	-	77
Sri Lanka	36	-	-	-	36
Statsløs	1	-	-	-	1
Statsløs palæstinen.	33	-	4	1	38
Sudan	2	-	-	-	2
Syrien	12	-	-	1	13
Tadzhikistan	2	-	-	-	2
Tanzania	3	-	-	1	4
Togo	1	-	-	-	1
Tyrkiet	33	-	-	-	33
Uganda	4	-	-	-	4
Ukendt	4	-	-	-	4
Ukraine	9	-	-	-	9
Vietnam	23	-	-	-	23
Yemen	3	-	-	-	3
I alt	1126	8	9	4	1147

Om sagernes udfald henvises til afsnit 11.7. og 11.8.

Figur 6 illustrerer antallet af nævnets afgørelser i spontansager for 9 af de største nationaliteter i 1999 set i forhold til tilsvarende afgørelser i 1998. Det bemærkes, at figur 6 tillige indeholder afgørelser i genoptagne spontansager.

Figur 6. Afgørelser i spontansager 1998 og 1999

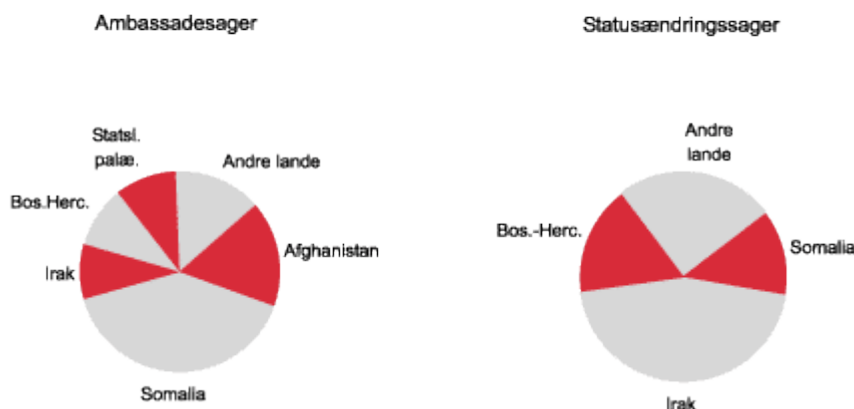
Som det fremgår af figur 6 adskiller nationalitetsfordelingen sig fra nationalitetsfordelingen i 1998, hvor Kroatien og Bosnien-Hercegovina var de 2 største nationaliteter med henholdsvis 123 og 115 afgjorte spontansager. Særligt for så vidt angår Kroatien er der tale om en markant nedgang i antallet af afgjorte sager, idet der i 1999 kun blev truffet afgørelse i 18 spontansager vedrørende statsborgere fra Kroatien.

Der er i 1999 truffet afgørelse i 69 sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien. Opmærksomheden skal i denne forbindelse henledes på, at 41 af disse afgørelser vedrørte genoptagne spontansager, heraf 36 sager vedrørende ansøgere fra Kosovo, jf. nærmere herom i kapitel 6.

11.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Nationalitetsfordelingen i afgjorte ambassadesager og statusændringssager fordeler sig over færre lande end spontansagerne, hvilket er illustreret ved figur 7.

Figur 7. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

For så vidt angår ambassadesagerne fordelte sagerne sig på 11 nationaliteter, hvor ansøgninger fra somaliske statsborgere udgjorde ca. 40 % af de afgjorte sager og dermed er langt den største gruppe.

Afghanske statsborgere udgjorde den næststørste gruppe med 17 % af de afgjorte sager, mens statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, Irak og statsløse palæstinensere hver især udgjorde ca. 9-10 % af sagerne. "Andre lande" i figur 7 indeholder 8 sager vedrørende statsborgere fra Iran, Sri Lanka, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Burundi og Etiopien.

Når ambassadesager i særlig grad vedrører somaliske og afghanske statsborgere, skyldes det, at der for disse nationaliteters vedkommende er mange, der opholder sig i nabolandene, f.eks. i henholdsvis Kenya og Pakistan eller i andre europæiske lande, og at der er tale om nationaliteter, der via familiemedlemmer kan have en vis tilknytning til Danmark.

For så vidt angår statusændringssagerne vedrørte sagerne i 1999 13 nationaliteter. Langt den største gruppe vedrører irakiske statsborgere, som udgjorde 45 % af sagerne. Dette skyldes, at styrelsen i et stort antal sager efter praksis meddeler opholdstilladelse med de facto-status (§ 7, stk. 2), til irakiske statsborgere. Sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina og Somalia udgjorde henholdsvis ca. 17 % og 13 % af de afgjorte statusændringssager.

Tabel 5 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling i ambassade- og statusændringssager.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassadesager	Statusændrings-sager	I alt
Afghanistan	10	6	16
Bosnien-Hercegovina	6	16	22
Burundi	1	3	4
DR Congo	-	3	3
Etiopien	1	-	1
Forb.rep. Jugoslavien	1	-	1
Irak	5	41	46
Iran	2	1	3
Libyen	-	1	1
Peru	-	1	1
Rwanda	1	2	3
Somalia	23	12	35
Sri Lanka	2	-	2
Statsløse palæstinensere	6	1	7
Sudan	-	3	3
Tyrkiet	-	2	2
I alt	58	92	150

Nationalitetsfordelingen i ambassade- og statusændringssager har i 1999 stort set været den samme som i 1998. Generelt har der dog været en nedgang i antallet af afgørelser i 1999 i forhold til 1998.

For så vidt angår ambassadesager har nævnet i 1999 kun modtaget 35 nye sager. I 1998 modtog nævnet til sammenligning 88 ambassadesager. I 1999 har nævnet således truffet afgørelse i 49 færre ambassadesager end i 1998.

Nævnet har i 1999 modtaget 108 nye statusændringssager fra Udlændingestyrelsen, hvilket er flere end i 1998, hvor nævnet modtog 88 statusændringssager. Da nævnet i 1999 modtog en større andel statusændringssager, herunder sager vedrørende statsborgere fra Somalia, i de sidste måneder af 1999, var der ikke med udgangen af 1999 truffet afgørelse i alle disse sager. Nævnet har således i 1999 truffet afgørelse 14 færre statusændringssager end i 1998.

11.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 1999 truffet afgørelse i 1.018 nye spontansager og 108 genoptagede spontansager. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 74 % af sagerne og omgjorde således 26 % af styrelsens afgørelser.

Tabel 6. Spontansagernes udfald

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Spontansager	829	74	117	10	180	16	1126

Tabel 7 viser udfaldet af nævnets afgørelser i nye og genoptagne spontansager fordelt på nationalitet.

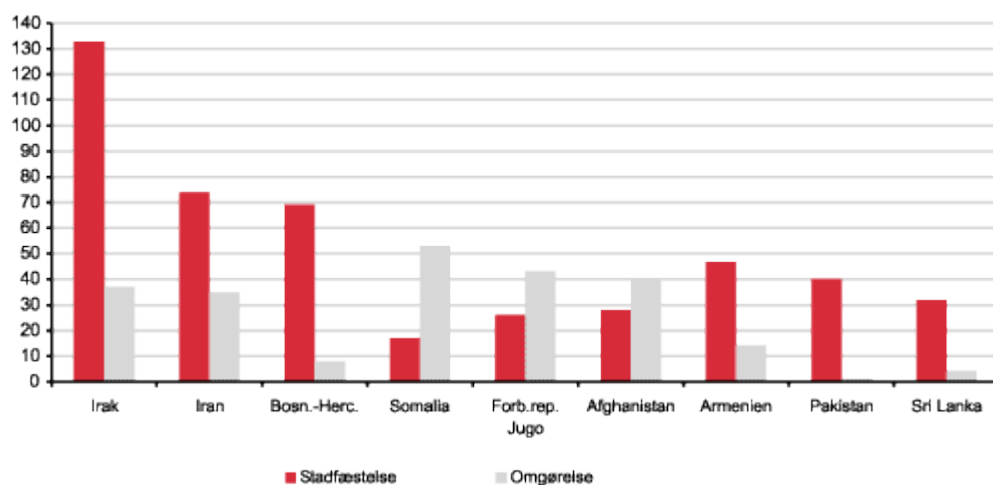
Tabel 7. Nævnets afgørelser i spontansager i 1999

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	28	41%	20	29½ %	20	29½ %	68
Albanien	4	100%	-	-	-	-	4
Algeriet	14	93%	-	-	1	7%	15
Angola	1	50%	-	-	1	50%	2
Armenien	47	77%	2	3%	12	20%	61
Azerbajdsjan	1	50%	-	-	1	50%	2
Bangladesh	18	100%	-	-	-	-	18
Bosnien-Hercegovina	69	90%	-	-	8	10%	77
Burundi	1	100%	-	-	-	-	1
Cameroun	16	94%	1	6%	-	-	17
Cuba	-	-	1	100%	-	-	1
Ecuador	1	100%	-	-	-	-	1
Egypten	3	60%	2	40%	-	-	5
Etiopien	5	100%	-	-	-	-	5
Folkerep. Kina	15	79%	4	21%	-	-	19
Forb.rep.Jugoslavien	26	38%	42	61%	1	1%	69
Gambia	3	100%	-	-	-	-	3
Georgien	23	92%	2	8%	-	-	25
Ghana	3	100%	-	-	-	-	3
Guatemala	1	100%	-	-	-	-	1
Guinea	1	100%	-	-	-	-	1
Hviderusland	3	75%	-	-	1	25%	4
Indien	17	68%	1	4%	7	28%	25
Irak	133	78%	3	2%	34	20%	170
Iran	74	68%	17	16%	18	16%	109
Israel	1	100%	-	-	-	-	1
Jordan	6	86%	-	-	1	14%	7
Kasakhstan	-	-	-	-	2	100%	2
Kenya	3	100%	-	-	-	-	3
Kroatien	16	89%	-	-	2	11%	18
Kuwait	1	100%	-	-	-	-	1
Libanon	27	93%	-	-	2	7%	29
Liberia	1	100%	-	-	-	-	1
Libyen	2	40%	2	40%	1	20%	5
Makedonien	4	80%	1	20%	-	-	5
Mali	1	100%	-	-	-	-	1

Marokko	1	100%	-	-	-	-	1
Mauretanien	1	100%	-	-	-	-	1
Moldova	6	100%	-	-	-	-	6
Myanmar (Burma)	-	-	2	100%	-	-	2
Nepal	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	20	100%	-	-	-	-	20
Pakistan	40	98%	1	2%	-	-	41
Peru	1	100%	-	-	-	-	1
Rumænien	2	100%	-	-	-	-	2
Rusland	16	94%	1	6%	-	-	17
Sierra Leone	2	67%	-	-	1	33%	3
Slovakiet	15	94%	1	6%	-	-	16
Somalia	17	24%	-	-	53	76%	70
Sri Lanka	32	89%	1	3%	3	8%	36
Statsløs	1	100%	-	-	-	-	1
Statsløs palæstinen.	24	73%	9	27%	-	-	33
Sudan	1	50%	-	-	1	50%	2
Syrien	10	83%	-	-	2	17%	12
Tadzhikistan	1	50%	-	-	1	50%	2
Tanzania	3	100%	-	-	-	-	3
Togo	1	100%	-	-	-	-	1
Tyrkiet	30	91%	2	6%	1	3%	33
Uganda	3	75%	1	25%	-	-	4
Ukendt	4	100%	-	-	-	-	4
Ukraine	4	44%	-	-	5	56%	9
Vietnam	22	96%	-	-	1	4%	23
Yemen	2	67%	1	33%	-	-	3
I alt	829	74%	117	10%	180	16%	1126

Figur 8 illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser i både nye og genoptagne spontansager for de 9 største nationaliteter.

Figur 8. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

Nævnet omgjorde i 1999 26 % af styrelsens afgørelser mod 23 % i 1997 og 20 % i 1998. Omgørelsesprocenten skal bl.a. ses i lyset af, at nævnet i 1999 har genoptaget en del sager vedrørende Somalia og Forbundsrepublikken Jugoslavien, som nævnet har omgjort, jf. tabel 8 nedenfor.

Tabel 8. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagne sager med ny afgørelse i 1999

	Stadfæstelse	K-status	F-status	I alt
Afghanistan	-	1	-	1
Armenien	1	-	1	2
Bosn.-Herc.	-	-	2	2
Forb.rep. Jugoslavien	-	41	-	41
Folkerep. Kina	-	1	-	1
Irak	-	-	1	1
Iran	7	-	-	7
Libyen	-	-	1	1
Makedonien	-	1	-	1
Moldova	1	-	-	1
Nigeria	3	-	-	3
Pakistan	1	1	-	2
Somalia	-	-	42	42
Ukendt	2	-	-	2
Vietnam	1	-	-	1
I alt	16	45	47	108

Som det fremgår af figur 8 var det særligt i sager vedrørende somaliske statsborgere, at nævnet har omgjort styrelsens afgørelse om afslag på asyl. Nævnet omgjorde således 76 % af disse sager. Endvidere omgjorde nævnet 62 % af afgørelserne vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien og 59 % af sagerne vedrørende afghanske statsborgere. Hovedparten af de omgjorte sager vedrørende Somalia og Forbundsrepublikken Jugoslavien er, som det fremgår af tabel 8, genoptagne sager.

Nævnet har således i 1999 omgjort 42 genoptagne sager vedrørende Somalia og 41 genoptagne sager vedrørende Forbundsrepublikken Jugoslavien. For så vidt angår disse lande var henholdsvis 79 % og 95 % af de omgjorte sager således genoptagne sager.

Sagerne vedrørende Forbundsrepublikken Jugoslavien drejer sig primært om sager vedrørende ansøgere fra Kosovo, hvor nævnet i efteråret 1998 under henvisning til den fortsatte alvorlige situation i Kosovo ex officio genoptog behandlingen af disse sager, jf. nærmere kapitel 6. For så vidt angår sagerne vedrørende Somalia omfatter hovedparten af disse sager somaliske statsborgere, der havde fået inddraget deres opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at de pågældende var indrejst til Danmark via Holland (første asylland). Da udsendelse til Holland imidlertid ikke kunne gennemføres, blev de pågældende på ny meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, i Danmark. Der henvises herom nærmere til kapitel 9 (første asylland).

11.8 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 9 viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Nævnet traf i 1999 afgørelse i 9 bortfaldssager, 8 inddragelsessager og 4 udsendelsessager. Nævnet omgjorde i 1 inddragelsessag styrelsens afgørelse. Sagen vedrørte en somalisk statsborger. Nævnet omgjorde desuden 3 bortfaldssager, som vedrørte 2 statsløse palæstinensere og 1 iransk statsborger. Nævnet stadfæstede i alle 4 udsendelsessager styrelsens afgørelse. Sagerne vedrørte 1 statsborger fra Kosovo i Forbundsrepublikken Jugoslavien, 1 statsborger fra Syrien, 1 statsborger fra Tanzania og 1 statsløs palæstinenser.

Tabel 9. Udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Bortfalds-	Inddragelses-	Udsendelses-	I alt
------------	---------------	--------------	-------

	sager		sager		sager		
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Bosnien-Hercegovina	2	-	-	-	-	-	2
Forb.rep. Jugoslavien	-	-	-	-	1	-	1
Holland	-	-	1	-	-	-	1
Irak	1	-	-	-	-	-	1
Iran	1	1	-	-	-	-	2
Somalia	-	-	6	1	-	-	7
Statsløs palæstinen.	2	2	-	-	1	-	5
Syrien	-	-	-	-	1	-	1
Tanzania	-	-	-	-	1	-	1
I alt	6	3	7	1	4	0	21

11.9 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager

For så vidt angår udfaldet af ambassadesagerne, der er anført i tabel 10 nedenfor, stadfæstede nævnet styrelsens afgørelser i 55 sager og omgjorde styrelsens afgørelser i 3 sager. Omgørelsesprocenten i ambassadesagerne var således 5 % i 1999.

I 2 af de omgjorte sager, der vedrørte henholdsvis en irakisk og en somalisk statsborger, blev de pågældende af nævnet meddelt opholdstilladelse med de facto-status. I den sidste sag omgjorde nævnet styrelsens afslag vedrørende manglende tilknytning og hjemviste sagen til fornyet behandling i styrelsen. I 47 af de 55 sager, hvor der nævnet har meddelt afslag på opholdstilladelse, har nævnet henvist til ansøgerens manglende tilknytning til Danmark, mens ansøgeren i 8 tilfælde fandtes at have tilstrækkelig tilknytning til Danmark, men betingelserne for meddelelse af asyl efter § 7, stk. 1 eller 2, fandtes ikke at være tilstede.

De 22 statusændringssager, hvor nævnet fandt grundlag for at ændre den meddelte opholdstilladelse med de facto-status til en opholdstilladelse med konventionsstatus, vedrørte 10 sager vedrørende Irak, 6 sager vedrørende Somalia og 1 sag vedrørende henholdsvis Bosnien-Hercegovina, Afghanistan, Iran, Libyen, Sudan og Tyrkiet.

Omgørelsesprocenten i statusændringssagerne var 24 % i 1999.

Tabel 10. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Ambassadesager	55	95%	-	-	3 ¹	5%	58
Statusændr.sager	70	76%	22	24%	-	-	92

1. Indeholder tillige 1 sag, hvorved nævnet omgjorde styrelsens afgørelse vedrørende tilknytningen til Danmark og hjemviste sagen til styrelsen.

11.10 Genoptagelsessager

I 1999 har nævnet truffet afgørelse i 365 spontansager med anmodning om genoptagelse af asylsagen, idet det bemærkes, at der i den enkelte sag kan være flere anmodninger om genoptagelse.

I 257 sager blev der meddelt afslag på genoptagelse af sagen, mens der blev truffet fornyet afgørelse i 108 genoptagede sager. Nogle af disse sager kan være genoptaget i 1998, men afgjort i 1999. I 1999 har nævnet genoptaget 71 sager, heraf 35 sager efter anmodning og 36 sager ex officio.

Tabel 11 viser udfaldet af de anmodninger om genoptagelse, som nævnet har behandlet i 1998.

Tabel 11. Genoptagelsessager

Genoptagelse			Afslag på genoptagelse	I alt
Stadfæstelse	K-status	F-status		
16	45	47	257	365

Langt de fleste afgørelser om afslag på genoptagelse blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5, idet der ikke var grundlag for at antage, at nævnet ville ændre sin afgørelse.

Nationalitetsfordelingen i disse sager er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper var fra Iran, Armenien, Somalia, Afghanistan og Irak.

16 af de genoptagede sager blev behandlet på nyt mundtligt nævn. Disse sager omfatter en række forskellige nationaliteter, herunder statsborgere fra Somalia, Forbundsrepublikken Jugoslavien, Iran og Armenien. I 10 af disse sager blev der på ny meddelt de pågældende afslag på asyl, mens der i 6 sager blev meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2.

I 22 af de genoptagede sager blev der truffet afgørelse efter skriftlig votering blandt medlemmerne af det oprindelige nævn. Disse sager vedrørte statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Iran, Bosnien-Hercegovina, Moldova, Nigeria, Pakistan og Somalia, hvor der i 17 sager blev meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, og meddelt afslag på asyl i 5 sager.

I 70 sager blev afgørelsen i de genoptagede sager truffet af formanden alene, idet betingelserne for at opnå asyl åbenbart blev anset for opfyldt. 26 af disse sager vedrørte statsborgere fra Kosovo i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der alle blev meddelt konventionsstatus, jf. nærmere kapitel 6. 40 af disse sager vedrørte somaliske statsborgere, der alle blev meddelt de facto-status.

Der henvises til tabel 2, der viser nævnets afgørelser i 1999 fordelt på behandlingsform, og tabel 8, der viser nationalitetsfordelingen og nævnets afgørelser i genoptagne sager med ny afgørelse.

11.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 12.

Disse målsætninger har været gældende hele 1999 og er fastsat på baggrund af sagsbehandlingstiderne for 1998 samt den aktuelle sagsmængde og Udlændingestyrelsens prognoser for sagstilgangen for 1999.

Målsætningerne bygger bl.a. på en forudsætning om, at antallet af verserende sager i nævnet ikke øges ud over det antal sager, der er nødvendigt til berammelse af to daglige nævnsmøder. Det er endvidere en forudsætning, at alene et begrænset antal sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser eller omberømmelse.

Tabel 12. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 1999

Sagstype	Målsætninger	Resultat
Spontansager ¹	3-4 måneder	4,6 måned
Spontansager hasteprocedure ²	1½-2 måneder	2 måneder
Ambassadesager	4-6 måneder	5,3 måned
Statusændringssager	6-8 måneder	5,9 måned
Spontansager med anmodning om gen optagelse	1-2 måneder	2,9 måned

1. Sagsbehandlingstiden på 4,6 måned er beregnet på baggrund af 1.003 sager ud af 1.018 sager, hvilket er begrundet i et mangelfuldt registreringsgrundlag/datagrundlag i visse sager.

2. Sagsbehandlingstiden i hasteproceduren vedrører alene uledsagede mindreårige asylansøgere, idet datagrundlaget for øvrige sager i hasteproceduren, herunder kriminelle, ikke foreligger.

11.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager

Bruttosagsbehandlingstiden for spontansager, der udgør klart den største sagstype, der behandles af nævnet, udgjorde i 1999 4,6 måned mod en opstillet målsætning på 3-4 måneder, medens sagsbehandlingstiden for genoptagede spontansager med en ny afgørelse udgjorde 3,2 måned.

Det skal bemærkes, at der er tale om et gennemsnit. I sagsbehandlingstiden indgår således også sager, der på grund af konkrete forhold har haft en betydeligt længere sagsbehandlingstid end normalt.

Tabel 13. Sagsbehandlingstider i spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager	Genoptagede sager med ny afgørelse	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævn	4,2 måned	963	3,8 måned	16
Sager afgjort ved skriftlig votering	12,3 måned	53	7,5 måned	22

Som det kan ses af tabel 13 udgjorde sagsbehandlingstiden i nye spontansager, der er afgjort på mundtligt nævn 4,2 måned, mens sagsbehandlingstiden i nye spontansager, der er afgjort ved skriftlig votering udgjorde 12,3 måned. der er således tale om en væsentligt højere sagsbehandlingstid i de sager, der afgøres ved skriftlig votering.

I 1999 blev 53 nye spontansager og 22 genoptagede spontansager afgjort ved skriftlig votering. Typisk for sager, der afgøres ved skriftlig votering er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på at indhente yderligere oplysninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med at indhente og afvente de yderligere oplysninger, herefter med høring af Udlændingestyrelsen og advokaten, ligesom der går tid med at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

I 1999 blev 111 sager udsat forud for eller i forbindelse med nævnsmødet. Omkring halvdelen af sagerne blev omberammet og behandlet på nyt mundtligt nævn, medens den anden halvdel af sagerne er blevet eller vil blive afgjort på skriftlig votering.

De hyppigst forekommende årsager til udsættelse af sagerne har i 1999 været advokatens forfald (22 sager), ansøgerens forfald (20 sager), udsættelse af sagen på en konkret høring, herunder på lægeundersøgelser, (i alt 20 sager) og udsættelse af sagen på en verserende generel høring (16 sager).

11.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Som nævnt traf nævnet i 1999 afgørelse om afslag på genoptagelse af sagen i 257, mens nævnet i 1999 genoptog 71. sager, heraf 35 sager efter anmodning og 36 sager ex officio. Det skal bemærkes, at de sager, som er genoptaget ex officio, ikke indgår i beregningen af sagsbehandlingstiden.

Bruttosagsbehandlingstiden i sager med anmodning om genoptagelse var i 1999 2,9 måned i forhold til målsætningen på 1-2 måneder. I sager, hvor der blev meddelt tilladelse til genoptagelse, var sagsbehandlingstiden 5 måneder, mens sagsbehandlingstiden i sager, hvor der blev givet afslag på genoptagelse, var 2,6 måned.

Sagsbehandlingstiderne i disse sager bærer tydeligt præg af, at der er nogle få sager, som på grund af særlige forhold, f.eks. berostillelse af sagen med henblik på at afvente svar på en generel høring, iværksættelse af supplerende høringer, foretagelse af lægeundersøgelser m.v., har en meget lang

sagsbehandlingstid. Hvis disse sager, som udgør ca. 5 % af de samlede genoptagelsessager, trækkes ud af beregningen af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid, var sagsbehandlingstiden ca. 2 måneder, hvilket svarer til den opstillede målsætning.

I 1999 har nævnet bl.a. truffet afgørelse i en række genoptagelsessager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, som i en længere periode var udsat på generelle høringer vedrørende forholdene for militærunddragere og situationen i Kosovo.

11.11.3 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Som det fremgår af tabel 12, var bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager i 1999 5,3 måned, mens målsætningen var 4-6 måneder, og 5,9 måned i statusændringssager, mens målsætningen var 6-8 måneder.

Målsætningerne for sagsbehandlingstiderne i ambassadesager og statusændringssager er således opfyldt.

For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets målsætninger og målopfyldelse vedrørende sagsbehandlingstider henvises til Virksomhedsregnskab for Flygtningenævnet for 1999.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket »flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilke af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nåsommelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De

Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningens forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.

Artikel 1

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« - undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 539 af 26. juni 1999

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 73 af 2. februar 1999, med de ændringer, der følger af lov nr. 140 af 17. marts 1999¹⁾³¹⁾

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandssstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandssstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Det Europæiske Fællesskab eller dets medlemsstater.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen. I dette tidsrum fradrages dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog alene den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark.

§ 4. Andre udlændinge skal have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark. Det samme gælder udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

Stk. 3. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller i et andet nordisk land. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog alene den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark.

§ 5. Udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1, må kun opholde sig i Danmark ud over de i §§ 2-4 angivne tidsrum, såfremt de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48 a, stk. 1, gives der kun opholdstilladelse efter stk. 4.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

1. En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.
2. En udlænding over 18 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 18 år, der
 - a. har dansk indfødsret
 - b. har indfødsret i et af de nordiske lande
 - c. har opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller
 - d. har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.
3. Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.
4. Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

1. Hvis udlændingen uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.
2. Hvis udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
3. Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.
4. Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder.
5. Hvis en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. uden for de i § 7, stk. 1 og stk. 2, nævnte tilfælde på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, vedkommende ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for fortsat midlertidig beskyttelse her i landet.
6. Hvis en udlænding fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), der her i landet har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 inden den 11. oktober 1995, og som er blevet meddelt endeligt afslag på den pågældende ansøgning, ikke for tiden kan indrejse i Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro).

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, til en samlever og opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 1, nr. 4, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, såfremt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark til forsørgelse, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Sådan betaling skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan akterne, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, indhentes uden ansøgerens samtykke.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3 og 4, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-4 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 eller 3, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 8. Kan en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, indgives her i landet, jf. stk. 7, og opholder ansøgeren sig her i landet på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, på grundlag af samliv på fælles bopæl i ægteskab kun gives, såfremt ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse har lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-4 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, eller såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end ægtefællerne. Bestemmelsen i 1. pkt. finder alene anvendelse i tilfælde, hvor mindst den ene af ægtefællerne er under 25 år.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse,

1. hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2. hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4, eller
3. hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at den pågældende udlænding

1. har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter lov om integration af udlændinge i Danmark eller, hvis dette ikke er tilfældet, har gennemført et andet tilbudt forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 7,
2. under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, jf. stk. 7, og
3. ikke har forfalden gæld på over 50.000 kr. til det offentlige, jf. stk. 6 og 7.

Stk. 6. Uanset bestemmelsen i stk. 5, nr. 3, kan der dog meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis den pågældende udlænding har indgået en aftale om afvikling af gælden og overholder en sådan aftale.

Stk. 7. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6, herunder for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1998-niveau og reguleres fra og med 1999 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen registrerer opholdsgrundlag for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 eller fritages for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, i Det Centrale Personregister (CPR). Registreringen sker ved meddelelsen af opholdstilladelsen eller fritagelsen herfor. Er der blevet meddelt opholdstilladelse til en udlænding som nævnt i § 42 a, stk. 1, 1. pkt., sker registreringen ved udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Registrering kan ikke ske før det i 2. og 3. pkt. nævnte tidspunkt.

Stk. 9. For udlændinge med opholdstilladelse efter § 6 gælder dog reglen i artikel 7, stk. 2, i De europæiske Fællesskabers Råds direktiv nr. 360 af 15. oktober 1968.

§ 12. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

1. Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
2. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
3. Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
4. Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1, 2, 5 eller 6.
5. Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.
6. Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
7. Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a.³¹⁾ For en udlænding, der tilhører den gruppe af personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 1-8, i lov om aktiv socialpolitik, og som med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, bortfalder opholdstilladelsen først, når vedkommende har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen lovligt boet her i landet i mere end de sidste 6 år, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. For personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 4-6 og 8, i lov om aktiv socialpolitik, finder reglerne i 1. og 2. pkt. kun anvendelse, såfremt de vender tilbage til hjemlandet eller det

tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 2. For personer, der er nævnt i § 86, stk. 1, nr. 9, i lov om aktiv socialpolitik, og som med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, bortfalder opholdstilladelsen, når vedkommende har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder.

Stk. 3. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1 og 2.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1. Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, herunder efter §§ 7 eller 8, var urigtigt eller ikke længere er til stede.
2. Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
3. Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
4. Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, jf. § 9, stk. 3 og 4, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelsen i § 9, stk. 11, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 4. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 2, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

1. udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2. udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3. udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4. udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5. udlændingen efter § 59, stk. 3, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6. udlændingen efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, § 224, jf. §§ 216 og 222, og § 225, jf. §§ 216 og 222, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-284, jf. § 286, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

1. af de grunde, der er nævnt i § 22,
2. hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3. hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4. hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1. af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
2. hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1. udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af straffelovens §§ 276-284 eller toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,

2. udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1. Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2. Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3. Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1. udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung,
2. varigheden af udlændingens ophold her i landet,
3. udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
4. udlændingens tilknytning til herboende personer,
5. udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
6. udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
7. risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i §§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 og § 9, stk. 2, nr. 5, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Fristen regnes fra det tidligste af de i 1. pkt. nævnte begyndelsestidspunkter.

Stk. 4. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1-3, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 5. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 6. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Indenrigsministeriet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises ved indrejsen:

1. Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.
2. Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om pas, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7. Statsborgere i et andet nordisk land kan dog kun afvises af denne grund, såfremt de indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.
3. Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
4. Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemreisen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund, jf. dog stk. 2.
5. Hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Afvisning efter stk. 1 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 5, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter nr. 4. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet EF-land om overtagelse af udlændingen efter EF-asytkonventionen, jf. § 29 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet EF-land har besvaret anmodningen.

Stk. 3. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 4. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. En ikke-nordisk udlænding skal afvises ved indrejsen, hvis udlændingen har modtaget indrejseforbud fra et andet nordisk land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 2. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, kan afvises ved indrejsen til Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det nordiske land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 3. Afvisning efter stk. 1 og 2 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder ikke anvendelse på udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2.

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan overføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asylkonventionen. På samme måde kan en udlænding tilbageføres til et andet EF-land i de tilfælde, hvor dette efter EF-asylkonventionen skal tilbagetage udlændingen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1. 3 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2. 5 år, hvis udlændingen idømmes en frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3. 10 år, hvis udlændingen idømmes fængsel af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4. bestandig, hvis udlændingen idømmes fængsel af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 a, stk. 3, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, kan udlændingen pålægges at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl efter § 53 a, stk. 3. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Indgives der ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, inden 10 dage efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, har dette opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. En sådan ansøgning har ikke opsættende virkning, hvis udlændingens asylsag er afgjort af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, og udrejsefristen er overskredet.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af indenrigsministeren efter § 9, stk. 2, nr. 2, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller udlændingens udrejsefrist er overskredet.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9, stk. 2, nr. 2, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning.

Stk. 8. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning

sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 10. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises eller afvises, eller overføres eller tilbageføres efter EF-asykonventionen eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

1. deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
2. stille en af politiet fastsat sikkerhed,
3. tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
4. give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1. udlændingen indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
2. udlændingen udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
3. udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
4. udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt., eller
5. politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

1. Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
2. Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel efter EF-asykonventionen eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 a, stk. 3, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse

i henhold til § 7 er taget under behandling, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt. Det samme gælder den udlænding, der gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægger hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv, jf. § 42 a, stk. 4, 2. pkt.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning eller udvisning, om overførsel eller tilbageførsel efter EF-asylkonventionen eller om udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige

belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 8 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, indenrigsministeren, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 f. Straffelovens § 86, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse, når en udlænding har været frihedsberøvet efter § 36, stk. 2, 3. pkt.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Indenrigsministeren fastsætter regler om, ved hvilke grænseovergangssteder, havne og lufthavne ind- og udrejse kan finde sted.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 3. I forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter indenrigsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Indenrigsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Indenrigsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejselegitimationen kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold, jf. § 42 a, stk. 1.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk, der er optaget i medfør af § 40 a, stk. 1 og 2, kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitler 72, 73 og 75 b finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

1. som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
2. som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller
3. som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold kan foretages, hvis

1. efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og
2. søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen.

Stk. 8. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for en international efterlysning kan foretages under de i stk. 7 nævnte betingelser.

Stk. 9. Afgørelse om søgning og videregivelse af oplysninger efter stk. 7 og 8 træffes af retten ved kendelse. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for søgning er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retsplejelovens kapitel 62 og 63 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive oplysninger fra registret vedrørende fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i edb-registret, til udenlandske udlændingemyndigheder.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Personfotografi optaget i medfør af stk. 1 eller 2 kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der er modtaget fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold eller til brug for en international efterlysning kan foretages under de i § 40 a, stk. 7, anførte betingelser. § 40 a, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan uden udlændingens samtykke manuelt eller elektronisk videregives til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 2, nr. 2, eller § 9, stk. 2, nr. 4-6, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Udlændingestyrelsen kan dog bestemme, at en udlænding, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin husstands udgifter til underhold. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale de i 1. pkt. nævnte udgifter til udlændingens underhold, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinier for beregningen af de i 1. pkt. nævnte udgifter, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale de i 1. pkt. nævnte udgifter tillægges udpantningsret.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller med andre private organisationer eller selskaber, som er godkendt hertil af indenrigsministeren. Statslige styrelser, som er godkendt hertil af indenrigsministeren, eller en kommune kan endvidere efter aftale med Udlændingestyrelsen tilvejebringe og drive sådanne indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang Udlændingestyrelsens beføjelser efter denne bestemmelse kan overføres til andre myndigheder. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv.

Stk. 5. Har en udlænding, der ikke har ansøgt om opholdstilladelse i henhold til § 7, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at udgifterne til udlændingens underhold dækkes af Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med bestemmelsen i stk. 1. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 5, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser, såfremt

1. udlændingen udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
2. udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
3. udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 4, 1. pkt.,
4. udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
5. udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 1,
6. udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller
7. politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indreisen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

§ 42 b. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 c. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, eller hvis forældre er omfattet af § 42 a, stk. 5, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at der for andre udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, kan tilrettelægges tilbud om undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan endvidere bestemme, at undervisningen kan ske i et samarbejde med skoler og uddannelsesinstitutioner under Arbejdsministeriet, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Indenrigsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang

gennemførelsen vil være afhængig af, at de i 1. pkt. nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 fravige § 46.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 2, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke ved udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller den statslige styrelse, private organisation eller kommune, som Udlændingestyrelsen bemyndiger dertil, kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, i hvilket omfang tilsidesættelse af et meddelt pålæg skal medføre flytning til et andet indkvarteringssted.

Stk. 3. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 2, nævnte indkvarteringssteder, må udføre andre end de i stk. 1 nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirke ved gennemførelsen af den i § 42 c nævnte undervisning.

Stk. 4. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, må deltage i ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver. Tilbud om det i stk. 4 nævnte arbejde kan tilrettelægges efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse. Indenrigsministeren kan herunder fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der medvirker til udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver eller deltager i frivilligt arbejde som nævnt i stk. 4, skal have betaling herfor. Indenrigsministeren kan endvidere bestemme, at den i 1. pkt. nævnte betaling træder i stedet for dækning af de pågældendes og deres husstands udgifter til underhold efter § 42 a. Indenrigsministeren kan herunder bestemme, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af den i 1. pkt. nævnte betaling. Indenrigsministeren kan bestemme, at de i medfør af stk. 5 og nærværende stykke fastsatte regler samt stk. 1 og 2 kun skal gælde for visse indkvarteringssteder.

Stk. 7. Indenrigsministeren kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 er taget under behandling, er omfattet af reglerne i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 43. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings ophold og udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 2. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist efter reglerne i kapitel 5 eller overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 3. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 4. Krav efter stk. 1-3 tillægges udpantningsret.

§ 43 a. Til udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis vedkommende ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor vedkommende efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis den pågældende har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Stk. 2. Der kan ikke ydes hjælp til

1. udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
2. udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
3. udlændinge, der er statsborgere i et land, som er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og
4. udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 3. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

1. udgifter til billet til fly, tog m.v.,
2. nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
3. højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
4. andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 4. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 én gang.

Stk. 5. Beløbet i stk. 3, nr. 3, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af indenrigsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af §§ 46 a-49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 9, stk. 2, nr. 5, § 33, § 42 a, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5,²⁾ § 42 d, stk. 2, og § 53 a nævnte afgørelser, påklages til indenrigsministeren.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af indenrigsministeren.

§ 46 b. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, behandles kun, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelsen i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, såfremt dette ikke er tilfældet. Beslutningen om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 c. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 2, nr. 1, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Indenrigsministeren kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem indenrigsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og i helt særlige tilfælde politiet kan udstede visum ved indrejsen i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. §§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1 og 2, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 8, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, og § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8, og § 43, stk. 1 og 2, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til indenrigsministeren. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 8, kan ikke indbringes for indenrigsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før der er truffet afgørelse efter stk. 1 og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 3. Indgiver en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgningen ikke behandles, førend Danmark har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Stk. 4. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning eller udvisning eller overførsel eller tilbageførsel efter EF-asykonventionen og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i EF-asykonventionen, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til indenrigsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer politiet den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22–24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital eller forvaring spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

1. nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3 eller 4,
2. bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
3. udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller
4. udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a. er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b. er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i § 7, stk. 4, nævnte betingelser ikke er opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

1. Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
2. Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.
3. Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
4. Beslutning om udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, herunder en sag om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

Stk. 5. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings straffbare forhold, herunder om sigtelser for straffbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er³⁾ omfattet af § 42 a, stk. 5.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1. klagen må anses for grundløs,

2. der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændringssag),
3. sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, under henvisning til de i § 7, stk. 1 eller 2, nævnte betingelser,
4. sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
5. sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
6. forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 7. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 8. Indenrigsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asylkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra myndighederne i et andet EF-land efter EF-asylkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asylkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande,

der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asytkonventionen eller et hertil svarende arrangement.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

1. Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land.
2. Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
3. Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
4. Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortætelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med samme straf som i stk. 1 anført straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt. På samme måde straffes endvidere den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 4, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1-3, og § 42 a, stk. 4, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 65. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.⁴⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁵⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁶⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.⁷⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁸⁾

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁹⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.¹⁰⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹¹⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.¹²⁾

Lov nr. 464 af 30. juni 1993 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 1993.

Stk. 2. Indenrigsministeriet fremsætter forslag for Folketinget til revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1997-98.¹³⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁴⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁵⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹⁶⁾¹⁷⁾¹⁸⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁹⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disse bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²⁰⁾

§ 4

(ophævet)²¹⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²²⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²³⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.²⁴⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(udeladt)²⁵⁾

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden¹⁾. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁶⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²⁷⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.²⁸⁾

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²⁹⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.³⁰⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Indenrigsministeriet, den 26. juni 1999

Thorkild Simonsen

/ Hans B. Thomsen

1) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 (Schengenkonventionen m.v.), og som ikke ifølge lovens § 3, stk. 2, skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. herved note 26, er ikke indarbejdet i lovbekendtgørelsens tekst, idet tidspunktet for Schengenkonventionens ikrafttræden for Danmarks vedkommende ikke kendes.

Efter ikrafttrædelsen af lov nr. 473 af 1. juli 1998, jf. note 28, hvorved § 1, nr. 1, 7-9, 14, 17-19, 21, 23, 30 og 31, samt § 2, nr. 1-4, 7, 9 og 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev ophævet, og efter ikrafttrædelsen af lov nr. 140 af 17. marts 1999, hvorved § 1, nr. 11, 13 og 32, blev ændret, og § 1, nr. 15, ophævet, har lov nr. 410 af 10. juni 1997 følgende ordlyd, idet de bestemmelser, der efter lovens § 3, stk. 2, er trådt i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende (§ 1, nr. 12, 20, 28 og 29, samt § 2, nr. 5, 6, 8 og 10), er udeladt:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 22. januar 1997, foretages følgende ændringer:

1. (ophævet)
2. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil 3 måneder fra indreisen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i et andet nordisk land.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil 3 måneder inden for visummets gyldighedsperiode. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.«

3. § 3 affattes således:

»§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland inden for de sidste 6 måneder.«

4. § 4, stk. 3, ophæves og i stedet indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12 til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande.

Stk. 4. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet Schengenland.«

5. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-4 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.«

6. § 5, stk. 1, affattes således:

»§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.«

7. – 9. (ophævet)

10. I § 10, stk. 1, udgår i nr. 2 »eller«, og efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»3) hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller«

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.

11. I § 19 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.

12. (udeladt)

13. § 28 affattes således:

»§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

1. Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.
2. Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
3. Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
4. Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
5. Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemreisen og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
6. Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
7. Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan endvidere afvises ved indrejsen i Danmark, hvis

1. den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et andet nordisk land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse, eller
2. den pågældende udlænding kan afvises efter de regler, der gælder i et andet nordisk land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse eller tilbagetagelse af udlændingen efter EF-asykonventionen, jf. § 29 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1 eller 2, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.«

14. (ophævet)

15. (ophævet)

16. § 29 ophæves.

17. - 19. (ophævet)

20. (udeladt)

21. (ophævet)

22. I § 38 indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.«

Stk. 1-3 bliver herefter stk. 3-5.

23. (ophævet)

24. I § 43, stk. 2, 1. pkt., ændres »pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse,« til: »pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse,«.

25. I § 43 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.«

26. I § 47, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med indenrigsministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.«

27. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1-2,« til: »§ 28, stk. 1-4,«.

28. – 29. (udeladt)

30. – 31. (ophævet)

32. Kapitel 8 a affattes således:

»Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asykonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asykonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asykonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asykonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asykonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asykonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asykonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asykonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asykonventionen.

§ 58 f. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af §§ 22 eller 23. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er udvist af landet i medfør af § 24, såfremt den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.«

33. I § 59 a indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.«

§ 2

I lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven. (EF-asykonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, foretages følgende ændringer:

1.- 4., 7., 9. og 11. (ophævet)

5., 6., 8. og 10. (udeladt)

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁶⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

2) Kommaet er faldet ud i affattelsen af § 46, stk. 2, jf. lov nr. 407 af 10. juni 1997.

3) Ordet »er« er faldet ud i affattelsen af § 53 a, stk. 5, jf. lov nr. 407 af 10. juni 1997.

4) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrører ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og b samt en ændret affattelse af § 56.

5) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

6) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1. § 48, stk. 2, blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 9.

7) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

8) Ændringen, hvorved § 59 a blev indsat, jf. § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986, trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

9) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asykonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997. Loven vedrører ændrede affattelser af § 7, stk. 2, 4 og 5, og § 28, stk. 2, indsættelse af § 29 a, ændrede affattelser af § 30, stk. 1, § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 5, og § 40 a, stk. 1, nr. 2, ophævelse af § 48, stk. 2-4, samt indsættelse af §§ 48 a-e og §§ 58 b-e.

10) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrører en ændret affattelse af § 62.

11) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

12) § 1, nr. 2-5, og § 2 i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 1037 af 23. december 1998) og § 19, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998). Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

13) Lov nr. 464 af 30. juni 1993 vedrører hjælp til frivillig repatriering, herunder indsættelse af § 17 a i udlændingeloven. § 17 a i udlændingeloven er ændret ved lov nr. 353 af 2. juni 1999. Ændringen træder i kraft den 1. januar 2000, jf. note 31.

14) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrører en ændret affattelse af § 53.

15) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.

16) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Bestemmelsen blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 9.

17) § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. Bestemmelserne blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 e, jf. note 9.

18) § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.

19) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.

20) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

21) Revisionsbestemmelsen i § 4 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 er ophævet ved § 4 i lov nr. 140 af 17. marts 1999.

22) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.

23) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 27, stk. 2.

24) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. (nu 3. pkt.), og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt. (nu 4. pkt.).

25) § 32, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand vedrører ophævelse af § 33, stk. 5, 1. pkt., og indsættelse af § 58 a.

26) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 9. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.

27) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.

28) § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 11, stk. 2, og § 19, stk. 2, indsættelse af § 11, stk. 2-8, og § 42 a, stk. 1, 2, pkt., samt en ændret affattelse af § 27, stk. 1. § 2, nr. 2, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører en ændret affattelse af § 1, nr. 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997, jf. note 1.

29) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 19, stk. 2.

30) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.

31) Ved § 16 i lov nr. 353 af 2. juni 1999, som træder i kraft den 1. januar 2000, foretages følgende ændring:

§ 17 a affattes således:

»§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1. §§ 7 eller 8,
2. § 9, stk. 2, nr. 2,
3. § 9, stk. 2, nr. 4, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2,
4. § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5. § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
6. § 9, stk. 2, nr. 6,
7. § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1 eller 4, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-6, jf. dog stk. 3, eller
8. et andet grundlag end nævnt i nr. 1-7, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 7, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1. § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
2. § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1 eller 4, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
3. et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.«

Bilag 4

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direktoratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1. om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,

2. om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folketingets Ombudsmand med relation til beslutninger, truffet af koordinationsudvalget,
3. om fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
4. om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5. om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6. om opfølgning på Direktoratet for Udlændinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flygtningenævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og problemstillinger, der er af aktuel betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af nævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringsmateriale og høringskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskikkelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævnsmøde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mulighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for nævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5

Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kundskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændinges repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et genoptagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig votering, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig votering.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er det ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

Birte Weiss

/Claes Nilas